

אורה הלבנה חלק אור החיים עמוד רמ"א

ולפי מ"ש לקמן שע"י הטבילה יהיה בניין הנוק' דאטב"ח כידוע, א"כ אין לכוין במ"ט ימי העומר בהמשכת המוחין אלא לכלים דז"א, ולא כמ"ש בסידורים אחרים, שכתוב להמשיך מלכויות ודמות וכו' לכלים דיעקו"ר שהרי בניין הנוק' דאטב"ח הוא ע"י ה"ג ושני חסדים דנו"ה. ואלו החסדים אין יורדים ליסוד דז"א כ"א בעת הטבילה, כי מכוח ירידתם במרוצה ליסוד דז"א חוזרין לעלות בסוד או"ח. ואז נמשך כתר לז"א, ומחצי שלישי או"ח דחסד דת"ת נמשך כתר לנוק' ומתחלק לד"ח. בבניין חב"ד נכנס חלק א', בבניין חג"ת נכנס חלק ב', בבניין נה"י נכנס חלק ג', בבניין המלכות אח"כ נכנס חלק ד', ונבנה הכתר דנוק'. וכ"ז נעשה אחר המשכת הכתר דז"א ע"י הטבילה, כמו כוונת קונה הכל. ועיין נה"ש דף כ"ח סע"א ד"ה בעניין.

הקדמת החי בשמש

(סידור היר"א ח"ב עמוד 483)
(מתוקן על פי כ"י של ר' שלום הדיה)

סדר המשכת החו"ג של העשרה דמים הנמשכים בזו"ן בכל לילה ממ"ט ימי העומר בברכה הנלע"ד הוא בז"ק דזו"ן שכל קצה מהז"ק הנז' כלול מז"ק והם מ"ט פרצופים דהיינו פרצוף החסד הכולל כלול מז"פ וכן פרי הגבורה וכן פרי הת"ת וכן פרי הנצח וכן פרי ההוד וכן פרי היסוד וכן פרי המלכות דז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן וכל אחד מהם כלול ממ"ה וב"ן כ"ז בבינה דזו"ן וכן בחכמה דזו"ן וכן בכתר דזו"ן וכנז' כ"ז בסדר נענועי הלולב בארוכה יע"ש. וא"כ הז' לילות דשבוע א' הוא בז"ק דז"פ חסד דז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן דהיינו ליל א' בז"ק דפרי חסד דפרי חסד דזו"ן. ליל ב' בז"ק דפרי חסד דפרי גבורה דזו"ן. ליל ג' בז"ק דפרי חסד דפרי ת"ת דזו"ן. ליל ד' בז"ק דפרי חסד דפרי נצח דזו"ן. ליל ה' בז"ק דפרי חסד דפרי הוד דזו"ן. ליל ו' בז"ק דפרי חסד דפרי יסוד דזו"ן. ליל ז' בז"ק דפרי חסד דמלכות דזו"ן. כל הנז' בז' לילות דשבוע א'. ז' לילות דשבוע ב' הוא בז"ק דז' פרי הגבורה דכ"א מז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן כנ"ל בשבוע א'.

וכן הז' לילות דשבוע ג' הוא בז"ק דז"פ ת"ת דכ"א מז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן כנ"ל. וכן הז' לילות דשבוע ד' הוא בז"ק דז"פ הנצח דכ"א מז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ה' הוא בז"ק דז"פ ההוד דכ"א מז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ו' הוא בז"ק דז"פ יסוד דכ"א מז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ז' הוא בז"ק דז"פ מלכות דכ"א מז"פ חג"ת נה"ים דזו"ן, וכנז"ל.

או באופן אחר, והוא כי ידוע כי הז"ק דכל א' מג"פ כח"ב דזו"ן הכוללים כל א' כולל

המקיים דל"מ הגדולים הכוללים לעזיר וטקבה הכוללים
דכל הכ"ד שעות כמו היווג דנפילת חפ"ס שהוא חוץ הכוללים.
וענין עליית מ"ן דנבורה דלוי"א בקונה (ב) הכל שנהגהו
בדרוש פמון ומוחב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכוין
על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמדה כראוי עם
כל פרטיה בע"ה ועכ"ז כתבתי ענין זה לפי פשוט משמטרה
הענין :

ומו"ש כח"ר בענין המוחין דקטטה זה לשון הרב בשער
ההקדמות ח"ל אמנם הכ"ז של הש"ס לירופים
שאלו למעלה בראש והשליש בנהה שהם ק"ך לירופים
שנשם האחד בלעד ירדו שם בגרון וכן הוא בנפן חיים שער
כ"ב שער מוחין דקטטות פ"ב הכ"י :

והנה בדרתן למטה בגרון או גתמפניו והם בין טלם שם
אחד והוא לרוף אחד שהוא (ג) ק"ך לירופי אלהים
לברם שהוא השליש ממה שהיה למעלה בו גראה שלטו
בדיוק אלא שהוא בקיטור ורענו למר כי אלו השלשה שלישים
הנדרחים מג"ש ק"ך שבראש אל הגרון מ' מכל ק"ך לרוף
שימלא בין טלם סדר ומספר כל ק"ך לירופי שלישים מההילח
לרוף הראשון דשם אלהים שהוא אלהים פשוט עד סוף לרוף
האחרון דשם אלהים כמספר וסדר יליחת ק"ך (ע"ב) לירופים
היוצאים משם אלהים אחד ואינם השלישים האחרונים דכל
ק"ך אלא שהשליש הנמשך מאלהים דרודין דמזח החכמה הם
מספר המ' לירופים הראשונים דכל מספר הק"ך לירופי אלהים
דיוזין דמזח החכמה והשליש הנמשך מאלהי דהה"ן דמזח
הבינה הם מספר המ' לירופים השניים דכל מספר הק"ך
לירופי אלהים דהה"ן דמזח הבינה והשליש הנמשך מאלהים
דאלפן דמזח הדעת הם מספר המ' לירופים האחרונים דכל
מספר הק"ך לירופי אלהים דאלפין דמזח הדעת ובין טלם
הם סדר מספר ק"ך לירופים דשם אלהים אחד :

והענין הוא כי מספר הק"ך לירופי אלהים דרודין דמזח
החכמה הם מהחלקים והתפשטים בפרטי מוח
החכמה באורך שלש הימני בחח"ן דפרלוק מוח החכמה ובלים
השמאלי בבג"ה דפרלוק מוח החכמה ובלים האמלטי דבת"י
דפרלוק מוח החכמה ובכל שלש מהם נמלטים בו מכל
הלירופים דכל ה' אופיות דשם אלהים דהיינו כי בשלש הא'
הימני דחח"ן שהוא חלקי הלירופים הראשונים דכל הק"ך
לירופי אלהים דרודין ח' שבו לירופים המחולקים בחלק וח'
המחולקים בלמ"ד וח' בה' וח' בז"ד וח' במ"ס כפי מ' לירופים
דשליש הראשון הימני דחח"ן :

ובערד"ז כמ' לירופים דשליש השני השמאלי דאלהים דרודין
דבג"ה דפרלוק מוח החכמה שהוא חלקי הלירופים
השנים דכל הק"ך לירופי אלהים דרודין בנמלטים בו מכל
הלירופים דכל ה' אופיות אלהים ע"ד הגו' בשלש הראשון :
ובערד"ז כמ' לירופים דשליש השלישי האמלטי דאלהים דרודין
דבת"י דפרלוק מוח החכמה שהוא חלקי הלירופים
השלישיים האחרונים דכל כק"ך לירופי אלהים דרודין בנמלטים
בו מכל הלירופים דכל ה' אופיות אלהים ע"ד המסר
בשליש הראשון :

והוא כי המ' לירופים דשליש הראשון דחח"ן הם אלו
הלירופים לירופי הא' והב' והו' והח' והי"ג והי"ד
והי"ט והכ"ו והכ"ז והכ"ח והכ"ט והל"ב והל"ג והל"ד והמ"ג
והמ"ד והמ"ט והנ"ו והנ"ז והנ"ח והנ"ט והס"ב והס"ג והס"ד
והפ"ג והפ"ד והפ"ט והפ"י והפ"י"א והפ"י"ב והל"ג והל"ד
והל"ח והק"ג והק"ד והק"ט והק"י והק"י"א והק"י"ב כפי אלו
המ' לירופים דשליש הראשון דחח"ן . והמ' לירופים דשליש הב'
דבג"ה הם אלו הלירופים . הלירוף הב' והד' והס' והט' והי"ו
והי"ז והכ"א והכ"ב והכ"ד והכ"ה והכ"ז והכ"ח והכ"ט והס"ג והס"ד
והמ"ה והמ"ו והמ"ז והמ"ח והמ"ט והנ"ב והנ"ג והנ"ה והנ"ז והנ"ט

מטורבת עם הביורורים לתקנם ולחבר הכלים והאורות דמ"ה
וב"ן כסדר הראוי להם כידוע ונמשכים להם לזו"ן בבחינת מוחין
דלרוך לפני שגתקנו ונמשך בבחינת מוחין בללם הנמשך לו
ממתיק מלובשים בללם הנמשך מהביורורין דפנימיות דא"ח וגם
לזווג את הז"ת הגו"ל דפנימיות דמתיק לתקן הביורורים הנזכר
דפנימיות דפנימיות דזו"ן ולחבר הכלים והאורות דמ"ה וב"ן כראוי
להם כידוע ולהמשך אותם לזו"ן בבחי' מוחין מלובשי' בלל' הנמשך
מהביורורים דפנימיות דמתיק שגתקנו ונמשכו לו בבחינת
מוחין מלובשים בללמי כל הפרטופים שעליו כנו"ל וכמו שנבאר
כל זה היטב בפרטות בע"ה :

וזה פ"י שיכוין להמשך מהא"ס גר"ן דנרנח לכל פרטופי
הא"ק ויכוין להמשך אור בינה דחכמה דא"ק עם
חלק אור (ח) הא"ס המלובש בה ולהלבישם גם בבניה
דבינה דא"ק ולהמשיכם ולהעבירם דרך ביטח חוץ דא"ק
ולהורידם ולהעבירם דרך כתר וחכמה דכחב"ד דאלילות
ולהלבישם בביטח דכחב"ד הגו' דאלילות ואז מאיר בהם
הא"ס והם מאירים וממשיכים נרנח דנרנח"י לכל פרטופי
האלילות והם מאירים ויורדים ומחלבים בו"ק דכללות יסו"ח
והם בחינת היסו"ח השלישים ואז יורדים היסו"ח הגו' עם
אור הא"ס המלובש בביטח דכחב"ד דא"י ומחלבים תוך כל
אורך פרטופי ביטח דזו"ן דאלילות שזה בשוה עד (ס"ה ע"א)
שמגיפים וגופים רגליהם ע"ג המסך שבין א"י לבריאה
וגם בהיותם מלובשים בהם ומזדווגים ומהם עלמם ולא ע"י
זו"ן נמשכים דרך המסך שע"ג הבריאה מוחין ושפם והם
בחי' שאר כסות ועונה לפרטופי כחב"ד שהם עתיק וטק' וא"ח
וטקביה ואו"ח ויסו"ח דבריאה וגם כל האורות כנו"ל שהם
אור הא"ס המלובש בביטח דה' פרטופי א"ק המלובשים בביטח
דה' פרטופי הא"י מאירים ומחלבים בפרטוף החכמה ואז
יורד פרטוף החכמה מלובש בפרטוף בינה דמלכות דאלילות
ובוקע המסך שעל גבי הבריאה ומחלבים כחב"ד דחכמה
בכחב"ד דבריאה והם טא דרחמי וו"ק שלה בו"ק דבריאה
והם השם מעלות לכסא ומלכות דחכמה במלכות דבריאה
ופ"ח כסא דדינא סגדלפון ואז האורות המ"ל עם אור הא"ס
מחשטים ומאירים וממשיכים נרנח"י דנרנח"י בכל פרטופי
הבריאה דאלילות ודבריאה התחתון ואז מזדווגים פרטופי
הכחב"ד דבריאה וממשיכים מוחין שלימים דגדלות פנימיים
ומקיימים דאחור ופנים דאחור לזו"ן דחילוניות דפנימיות
דפנימיות ודפנימיות דחילוניות דחו"ב דבינה הכולל דבריאה
ואז הזו"ן מזדווגים ומולידים נשמות של מלאכים לירפה ויכוין
להעלות בירורי פרטופי פנימיות דפנימיות דחו"ב דבינה דעשיה
ויריה למ"ן לאו"ח דבריאה ולזווגם ולהמשך מוחין שלימים
פנימים ומקיימים דאחור ופנים לפרטופי פנימיות דפנימיות
דחו"ב דבינה הכולל דלירפה ועשיה :

אח"כ יכוין להמשך מו"ק דחכמה המלובשים בו"ק דבריאה
הארה גדולה להיות בחינת נשמה תוך המוחין
שנמשט לאו"ח וזו"ן דלירפה וממלכות דסבוכה הארה לתוך
המוחין שנמשכו לאו"ח חוץ דעשיה :

בענין עליית וכפילת החסדים ידוע ומפורסם במקומות
רבים בספר ע"ח ובפרט בשער כ"ה דרוש ג'
ובשער תיקון הנקבא בע"ח ובספר מ"ש יע"ש שא"ח להמשך
הגבורה לדעת דנוק' כי אם אחר המיתוק וגם המשכת כפל
השני חסדים החתונים דנ"ה לחו"ב דטקבא כי אם אחר
ירידתם וחורסתם למקומם שהוא אחר ירידת והמשכת הב'
ללמי ל"מ בקונה הכל והמשכת הב' ללמי ל"מ בקונה הכל
א"ח אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר והמשכת הכתר א"ח
אם לא ע"י עליית כפילת החסדים וע"כ הוא מוכרח לכוין
כל אותו הסדר :

ואותם המקיימים דל"מ הנמשכים בנרתם כהנים הם

במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז'. וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה. אבל אל תטעה לומר כי אז היא עולה עד • הכתר דז"א, אבל היא מקבלת במקומה למטה טהרה וטבילה מלמעלה [ב"ט ע"ב] מכתר דז"א (לפי ההמשך, זה חסד הת"ת שמביא את הכתר דז"א ולא מהכתר עצמו) בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים כנז'. ואחר כך ע"י תפלת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש אז היא עולה כמוהו ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל. ובחי' טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בס"ה בפ' אמור: **ונלע"ד** ששמעתי ממוז"ל תוספת ביאור בענין הזה. והוא כי כבר נתבאר אצלנו כי **הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברגע אחד**. והענין הוא כי החסד המתפשט בת"ת דז"א להיותו במקום מגולה כנוד' לכן ניתוסף הארתו ונגדל כפלים ונחלק לב'. חציו עולה למעלה בכתר דז"א, וחציו יוצא ממקום החזה דרך אחורי הת"ת וניתן אל רחל נוקבא דז"א לצורך כתר שבה. והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה (שהוא בחי' דיקנא דא"א) כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעש' בו בחי' כתר על ראשו. ונמצא כי עליית חצי החסד הנז' גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בס' התיקונים. והענין הוא כי נודע שאין כתר דז"א נעשה אלא מחצי הת"ת האחרון של אי' עצמה, והוא עצמו נעשה כמו שהוא בבחי' הכלי והעצמות שבתוכו בחי' כתר על ראש ז"א. והנה יש באי' נ' שערים שהם סוד ה' חסדים שבה. וכשנגמרים אלו הה' חסדים שלה להתפשט (בכח"ב) דז"א אז יורד חצי הת"ת של אי' להיות כתר בראשו. ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י החסדים של אי' שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז', ולכן נקרא שער החמשים. ולכן בא הכתר דז"א באחרונה מכל שאר בחינות דז"א. והנה באותו חציו של החסד דת"ת דז"א הנחלק ועלה למעלה בכתר דז"א, וגורם לכתר ההוא שירד ברישא דז"א, הנה מאותו החצי החסד שהוא בחינת מים כנודע משם נמשכים בנקב' וטובלת בהם כנז' בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים כו':

לצאת בני ישראל עד סוף פרשת יתרו. וכשתגיע לפ' משפטים תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן ואל משה אמר עלה אל ה' כו' עד תשלום הפרשה. וכשתגיע לפ' ואתחנן תקרא שלש' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות שהם מן ויקרא משה אל כל ישראל עד סיום פרשת שמע ישראל שהוא עד ובשעריך. ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים. וכשתגיע לפרשת ראה תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן שבעה שבועות תספר לך עד סוף הפ'. וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר תקרא כל נביא ונביא וכל כתוב וכתוב מן הכתובים, ע"ד הנז' ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא' מהם, עד שתסיים כל הכ"ד ספרים. והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש מפני שהוא י"ט ומגילת רות תקראנה כולה. ובהגיעך אל יחזקאל תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה שהיא מן ויהי בשלשים שנה כו' עד תשלומה ותדלג אל פסוק ותשאני רוח כו' ומשם תדלג אל שלשה פסוקים האחרונים שבו ובהגיעך אל חבקוק תקרא שלשה פסוקים הראשונים שבו ותדלג אל פ' וה' בהיכל קדשו כו' תפלה לחבקוק כו' עד סוף חבקוק כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות, וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא. ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה ובספר הזוהר **כפי השגת שכלך:**

ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר, בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נקרא אילת השחר כנודע. אז צריך שתטבול במקוה. ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א, הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים כמ"ש, ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים כו'. ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה. וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים, הא' הוא להמשיך את כתר העליון דז"א ע"י עסק התורה כנז', ואחר כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושביני' דמטרוניתא רחל נוק' דז"א, ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת

דאלפיין. כמלא כי ב' מוחין דחוי"ב שנה סס מילי אלפיין
והר"ן וזה נרמז בספר אנקרא ב' (ב) וזו במילי זה ה"א כה"ן
אלפיין ולפי שיהא נקבה גברת כ' על א' ולפי שכל פיקודיה של
מל' עתה היא אוח' ה' תחלה לק גם המוחין שלה הם נסוד
מילי ב' לחיות ה"א כנ"ל לק נקראת עתה ה"א וכנגד ה'
פשוטה הוא מוח הרעם שנה שבוה אל"הים פשוט שיש בו
ה' לחיות לבר כמנין ה' פשוטה וכרי כג' מוחין נרמזו בשמה
ש"ה ה' תחלה של הוי"ה. גם נרמזו ג' מוחין בליוד ג' קיין
שיש בואות ה' שהם ג' קיין חוי"ב ודעה באלמנע וטדע מ"ש
בזכר בראשית דס"ח וברא אל"הים את אבי המלאכות כי תחלה
המלכות בקטטה היא עפלה אל הזכר ונקראת כ' תחלה
ובשלתמה פב"פ"ת לה שם שלה (ג) כפ"פ עון אדני אל"הים
וכיולא בה כפי הזמנים וכפי המלאכות וח"ה ספילה אל"ה אז.
וכנה גם בקטטה ודאי לר"ך שיהיה רמז בה שם אדני אמנם
אזי רק דרך רמז כמנין וכמספר וחשבון לבד כדל כשמתנה
מספר ג' מוחין אלו בהם ב' ראשונים דה"ן ודאלפיין הם
גימטריאלי טיק"ף כי אלו המוחין דקטטה הם טוקף ודין גמור
ונפרס קמנות הנקבה ומתחבר עמהם מוח הרעם שהוא
אל"הים פשוט יהיה שלשתן גימטריאלי תרפ"ח כחשבון אדני במלואו
וכנה עתה עדיין נקראת ה' תחלה ונקראת ללפ כמ"ש לא טוב
היות האדם לבדו כי תחלה יהיה הטקבא לחורי ס"ס לבד
בנח' ללפ א' שהיא ה' תחלה כנ"ל שלא יהיה רק פוח ס"ס.

בחינה ד' כדב היא בוחן אנקרא קטנה שהיא עד י"ב
שנים ויום א' והפנין כי אין האדם נאקנה עד אחר גמור
תיקון האדם וכמ"ש לא טוב היות האדם לבדו כי אחר שנתקן
האדם ויהיה תה עדיין בסוד ללפ לבד אז תיקנה ופשהה פור
כעודו שלימה כי ק' את רוחים ברוחם הראות שלשום הא"ס
גדול בשנים מהאשה ונמלא כי אחר שגממו מוחין דז"א והגדיל
אז מאריך מוחין אלו בנקבה ועדלת גם היא וכמו שאין ה"א
גדל עד שימחו כל המוחין לכנס בו והוא עד פגלוס י"ג
שנים ויום א' כי הטקבא אינה עדלת עד שימחו כל המוחין
לכנס בה והוא עד תשלום י"ב שנים ויום א' ואז תקרא נערה
כמ"ש. וכנה מקום הטקבא עתה היא בלחורי החזה של ת"ס
ואורות היוצאות מן ז"א לכנס בה אינם יולאים ועוברים דרך
כל אורך מחלת גוף ז"א דא"כ היה הוכר נמלא כנרנפ הז'
נכנסין בה כל המוחין אמנם הכולינא דקרידטתא הכבר
באזרא דקמ"א נקיב ואשכר מלחוריו ב' כי במקום החזה דז"א
נקיב נקב א' ודרך שם שוברים האורות לאחור ושם שמתה
ראש הטקבא ושם עושין ללס א' פ"ג ראש הטקבא פ"ד כנ"ל
בללם דמוחין דז"א ונכנסין (ד) חפס מעט בהמשך זמן עד
תשלום י"ב שנה ויום א' ואז נגמרין לכנס המוחין. ומלא כי
אורות אלו היוצאין אל הטקבא הם עולין פהלה למטה למעלה
מן היסוד עד למעלה בחזה ח"ה של ז"א חך פנימים גוף
דז"א ושם טקבין ויוצאין לתוך בלחורי החזה של ראש הטקבא
ואז נכנסין ויורדין ונכנסין חך הטקבא למעלה מן הכתר
שלה עד למטה בסיוס גוף שלה דרך כפיפת קומה. חסו עיני
אוחה הנפשיה הכובר במשכה בבא קמח בפרק הכנסה של האש
נכפפת שהיקב כי כבר ידעת כי אורות המלכות הם גטרות
הנקראת אש והם יולאין מנח' אש נכפפת כמבואר כאן :

פרק ה' ס"ב

והנה דע כי האורות היוצאין אל הטקבא מן ה"א סבל
ג' ספ"י כה"י שני כמ"ש למטה איך יולאין לבדן
אלא כדרך שבהיותן חך ז"א היו מלוכסין (ה) חך כה"י דלמא
ואח"כ

וכלבישו לא היה מקום למלטת לכלול בו ולא היה להם בן און
וכמו שהפיוטור הוא היה לטורך תיקון ז"א ג"כ היה לטורך
תיקונה והיה בלופן זה כי גם האקודה שלה פלחה והלבישה את
היסוד וע"י עלייה זו נכללה המלטת גם ככל א"ק כי בהיותה
טללת קו החלמעי טללת גם את ב' קיין האחרים ועי"ז
הצינור גם היא בהיותה שם בקו החלמעי נכללה בכלום ונפשה
ככל בנח' רה"י נמלא כי נקודת המלכות הלבישה את היסוד
בסוד פמרה והיסוד הלביש את הת"ס ואז יהיה נקראת פסיעה
לבר. וז"ש פ' בלק דר"ג אשורט ולא קרוב כיון דהי' במיעהא
דלמא לחישים פסיעה לבר וכו' וביאור אשורט לשון פסיעה
כמו תמוך אשורי במעגלותך. והפנין כנ"ל כי הו' נקודות
שהיה תחלה בז"א נכללן ג' גו ג' ויהי ו' זעירא שכחות ה'
ראשונה של הוי"ה כי הם ו' אכל אינן מסגלן רק חל' ו' לבד
לק הוא ו' זעירא ושם כסוף אוח' ה' זעירא לחישים פסיעה
לבר חוה י'. והספסס הוא כי כאשר הלביש היסוד את הת"ס
היה פביו שיה אל שאר הקיין אבל כאשר גם המלכות פלחה
והלבישה גם היא את היסוד יש שם עי"י ג"ס לק נחוסף שם
פובי נקודת המלכות ונעשית כעין פסיעה היוצאת בחך כסוף
הו' ואז פ"י הפיוטור נגדלה ונעשית כשישד כל קומת היסוד של
ז"א. והמנה שפיר מדת היסוד הוא רובע מדת הת"ס כנז' וזה
בלק דף ר"ד על ומספר את רובע ישראל דשישורא דגופא
הוא ד' בריהות וברית רובע ישראל הוא כששורא דגופא דז"א

מ"ק כשפסס שהמלכות בלח
בסוד פסיעה לבר
הוא מפני שאח"כ בהגדלה
היתה לריכה לבא ולהיות
בלחורי ז"א כעודפ כי שם
גיטה ולכן נשארה שם
בסיוס הו' וחזרה משם מל'
בלחור של ו' וכאשר נשארט
ג' לחורונות של הו' פ"י כנרל'
שהם נה"י חז"א כנ"ל אז
נשארת שם בלחורי"ס שלהם
(בלחורי הח"ה וק"י ה'
לחורונה שבשם) :

וכנה פ"י היניקה מתגדל ז"א כעודפ וגם היא עדלת עמו
ונעשית כשישור ספירם הת"ס דז"א מתש וכרי היא עתה מדת
שלימה גדולה ככל ספירם ת"ס דז"א משא"כ תחלה בהיותה
כשישור היסוד או העפרם שהם מדות קמנות כנ"ל אמנם עדיין
אזי שרטף רק מדת אחת שלימה גדולה ככל שאר ספ"י דז"א
ועתה היא נקראת ה' תחלה של הוי"ה. וכנה נחבאר כי ז"א
נגדל ביניקה והיה לו ג"כ בנח' מוחין דקטטה וגם הטקבא
נגדלו בה מוחין בקטטה. והנה המוחין שלה דיניקה נרמזו
בשם שיש לה עתה שהיא אוח' ה' לחורונ דהוי"ה כנ"ל והפנין
כי שם הוי"ה דיניקה אחר בז"א לבדו ב' אוחיות י"ה בראשונים
סס מוחין דז"א והו' כיללת כל הו"ק שבו אבל פיקר הו' הוא
נת"ס שהוא קו החלמעי שבו ושם בלחור ו' זו שהוא נת"ס שם
הוא שומדס ה' הפאה שהיא הטקבא. וכבאר ענין המוחין
שלה כנה המוח של חכמה שנה הוא אל"הים דמילי אלפיין
ומוח בינה שלה הוא שם אל"הים דמילי הדי"ן כי כל אוח' ה'
היא בינה ומוח ג' הוא אל"הים פשוט בלי מילי מפני שהדעת
של הנקבה הוא ק"ל ומל"ג בזמן הקטטה. וכנה שם אל"הים
דודי"ן אין בה נח להפגלות בה ובמקומו היה בה אל"הים

הגדרות וביאורים (ה) שיבת כה"ה לוח כנפ"י : (ג) גיאל ונפולו כ"א ר"ל כפיין אלפיין וכו' : (ג) ר"ל שלם : (ד) נס : (ה) סחילס :

אוצר החכמה

יפה שעה
הוא ופני שר"ה המאזיל העליון שיתפספו הנטרות בנוקבא לכן הו"ה
יוריד החסדים החילה מפי היסוד דלוימה בו כבר כתבנו לעיל שכיון
ס נדעת והיא עשרה דנטרות שנבאר שם כמ"ש רז"ל ונלמדתם

הוא ופני שר"ה המאזיל העליון שיתפספו הנטרות בנוקבא לכן הו"ה
יוריד החסדים החילה מפי היסוד דלוימה בו כבר כתבנו לעיל שכיון
ס נדעת והיא עשרה דנטרות שנבאר שם כמ"ש רז"ל ונלמדתם

ואח"כ תוך נה"י דז"א כן כשזולאין משם יולאין הם ולבושיה' עמהם מבחי' נה"י דלמא ומכחי' נה"י דז"א כי כרי בלאחן פונרין דרך המסכים ההם ח"כ כמו (א) שהם יולאין כך הארת המסכים יולאין עמהם ומתלבשים תוך הנוקבא (ה) ע"ד שהיו בז"א אורות אלו תוך נה"י דלמא ונה"י דלמא תוך נה"י דז"א ונה"י דז"א תוך הנוקבא כולם. והנה כמש"ל כי כשילאו האורות מז"א לכנים בנוקבא ילאו הם ונרסקן עמהם שהוא בחי' הארה מנה"י דלמא ומנה"י דז"א פלמו ונכנסו מלובשים בטובם בתוך הנוקבא וח"כ נחלא כי כמו שיש בז"א חסדים סמוימים שהוא פד החזה כי פד שם הניע סיוס מסך היסוד דלמא ומשם ולמטה מתגלין החסדים בחוכו כן הענין כאן בנוקבא כי הנרחק שלקחו בגבורות עמהם מן יסוד דז"א אשר שם היו ומשם ילאו ונכנסו אל כדעת שבה (ב) ואיתו נרחק של יסוד דז"א מתפשט תוך קו האמצעי של הנוקבא. ולהיות יסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארוך לכן מתפשט בכל קו האמצעי פד סיוס הח"ת דנוקבא לכן נחלא כי ה"א יש בו תגולין שחי שלישי חסד שכת"ת ושחי חסדים שלימות של ג"ה אבל בנוקבא אין בה גלוי רק לשחי גבורות פלמן שנחשטמו בנ"ה שלה לבד והרי זה שחי א' בענין גבורות פלמן אל החסדים. פד יש שחי אחר בענין המקום בעלמו כי בז"א שנגמר יסוד דלמא בחזה שלו יש כרחק גדול משם פד היסוד שלו וכאשר יולאין משם החסדים הם נופלין ויורדק ממקום גבוה במרוג"ה גדולה אבל בגבורות יולאין מיסוד דז"א אל יסוד דלמא הוא אמתך מתש ונדבק בו כי כרי נחבאר שחסיים בטוב ת"ת דנוקבא וכמתש שאין יכר שם בחי' ירידה כי כל און שמתפשטין ויורדק נחויים בתוך היסוד דז"א שהוא כמו מחינה אליהם ואינו נקרא נשילה אבל כשנגמר היסוד דז"א ואין מחינה אליהם או נק' נפילה. והנה סבת ב' שינויים אלו גורם שינוי ג' והוא כי בז"א היו ג' חסדים פחות שלישי מצולין והם אורות רבים משל נקבה וגם שזרדין במרוג"ה ממקום גבוה מאד כנ"ל לכן יש בהם נח אח"כ לפנות מאד מאד כנראה בחוש הראות כי כאשר יפול האבן ממקום גבוה תחזור מכה ככחא ירידה שכיסה בחוץ לחזור לפנות לחמלה בכה שיפור גדול וכשנפילה היתה ממקום נמוך לא תחזור לפנות כ"כ בגובה לכן היה כה בחסדים המגולין לב' סבות כנ"ל להתפשט בג' קוין בז"א ולפנות בשלשטן פד הכתר ומגדלין את כל ה"א כנ"ל כי גדלות דז"א הם פ"י מים שסם החסדיה אבל הנקבה שמקום ירידה בגבורות הוא מופש מאד פד שנחשטמו איתו נקרא ירידה וגם בענין שיפורם הם ב' גבורות בלבד ושם בז"א היה קרוב לג' חסדים לכן אלו היו אלו בגבורות מתפשטות בעלייתן דרך אג' קוין לא היה נכח אלו הב' לפנות פד הכתר ולהגדילו כי היו מתפשטים כחם באלו אג' קוין והלואי שיכולו לפנות

עד מ"ב שבה בלבד. והנה אנו נריפין להגדיל הכתר שבה ולכן הולך שאלו הב' גבורות דנ"ה שירדו פד היסוד שבה שכאשר תזרין לפנות יספדו ציחין ויעלו דרך קו האמצעי הם (ג) בלבד פד שיפלו אל הכתר ויגדילוהו ח"ת פד עשה כשחזרות אלו הגבורות לפנות דרך הו האמצעי להגדיל כתר שבה הם מתלבשין תוך הנובשים כנ"ל שהם לבושי נה"י דלמא ונה"י דז"א וח"כ כרי הם סמוימים כמתחלה ומה שועלו ציבלין למטה והרי אחר שהם לא החזיקו והאסיפו כח כדי שיכולו להגדיל רק מחמת ציבלי שנתגלה ע"ד כנ"ל בחסדים דז"א וח"כ עמה שחוזרין לפנות ונכנסין כנראה שיהיה דרך פי היסוד דז"א ממקום שילאו וחרזין ומכסין ומתלבשים כרי חזר אורם לשליש ולהתפשט ואין יפלו לפנות אל הכתר שבה. אך החשובה הוא ע"ד מ"ש בחסדים דז"א כי כאשר ילאו מהיסוד דלמא ותגלו קצו הארה גדולה בעלמן ואחרתן שיהי החלה ועלמה בהם פחמה גרות המקום נתפשטה והארה בהם ולכן אף אם עשה יחזור להכנסות כבר שיפורם גדול מבראשונה וכאשר נכנסין ביסוד דלמא המקום מתרחב יותר ממה שיהי בחמלה וגם החסדים המכוסים קוים הארה גדולה וע"כ מתגדלק כי אין המקום יסול לסובלן וכן היה בענין הזה כלאן בגבורות הנוקבא. והאמנם טעם הדבר למה אנו לריפין יוחר התגדלות הכתר משאר בחי' שבה הוא כי בב' הקוין יתון ושחאל שבה הם מאירין שם ב' מוחין חו"ב של ז"א המתפשטין בכל אורך ב' קוין אמנם בקו האמצעי אין שם מוח דז"א מתפשט בו רק בחי' ח"י שלישי אור של חסד של ח"ס דז"א שנכנס בכתר שלה כנ"ל לכן מוכרח שיפלה הארה אלו הגבורות פד הכתר כדי שיהיה שם בחי' מוחין דכתר (ג) דל"ב יהיה הכתר גרוע מחו"ב ע"ד שנתבאר בענין פליית החסדים בכתר ז"א ולטעם זה כדי שיספיקו הארתן. לפנות פד כתר שבה לכן לא נחשטמו בדרך עלייתן רק בקו האמצעי בלבד דרך יסוד דז"א אשר שם כי ממנו ילאו ודרך בו שילוט פד הכתר ותגדילות אותה. ודע כי פיקר הסופו והעורר אל ההמלאה הואת שיתקבלו יחד ויעלו דרך קו האמצעי הוא ע"י יסוד אבא אשר מתפשט תוך ז"א והוא יסוד זכר והוא ארוך עד יסוד דז"א והוא מכוון נגד קו האמצעי של הנוקבא ומאיר בה ומכה הארה שהוא מקבץ אותן הגבורות יחד בקו האמצעי שלה ושולין דרך שם פד הכתר שבה ח"ס כ' בהכמה יסוד ארץ כי ע"י יסוד אבא תיקון ויסוד ארץ שהוא הנוקבא. והבד נסבאר ענין זה בפרשה בהצלותך כי ככה נלמדה שחמלה כאשר היה מדליק אותן גרות המתרחב יהיה מטיין בסונתו שכאשר ירדו בגבורות למטה בדרך ירידתן שאלו הוא אמן הדלקתן והארתן וכמו שככה יאירו שבעת הכרום ואלו יטיין בחוץ ב' הגבורות (ד) שיהיו נופים אל מול פני המתרחב

אוצר החכמה
 הגרות וביאורים (ה) דע דכ"י דלמא ח"א שכח רבינו דנכנסים תוך הנוקבא אינו ר"ל ע"ד נה"י דלמא וז"א רק הנוקבא הוא אחר החזק הדק וקב האחרון בחי' יולאים נכנסים אל שיהיה תוך הנוקבא ומיין לעיל נפרק בקודם כלל ד' וס"ד כלל ע". שפן בשון: (ג) כנ"י ליתא מינה כס: (ג) כלאן שפנים נכנסים ר"ל פ"ד כחך רבינו דנ"י גבורות נ"ה הם לנכון יסוד ומלכות דנוקבא והלאו אמר לכתר. ו"ל דה כחור ישר חס בלאו חזר. שפן בשון: (ד) ח"א אבאר שפנים וזכ שיטת נכנסים ודעיד שכנסת נרות נתקן לב' כשחלה פיקר כי נרות וח"כ כי נרות כי כפדולה פיקר כי נרות לנשח על ג' גבורות מכוסים ובי סוללים יסוד ומ"י וח"כ פיקר ב' נרות נגד גבורות שוליים ופיקר הכוונה בחוץ ב' נרות כלהוים שם נגד גבורות דנ"ה שפגולים שם יפלו בקו האמצעי שהוא פ"י פ"י הפנתה ולא יפגמו אל מקום כדי להגדיל את הכתר ולכן כאשרונו פיקר ב' נרות שפנתה נעשט בחזונו כמכר נשאר זו:

יפה שעה

שפרקין תחילין מניעין פד הנוקבא אלא היסוד שמתחיים בחזה דז"א ואינו מניע לטק' חלק ממת כלל שמשם וליך היא יולאה ולאינו חיי שלישי חסד הח"ת שלקחה הטק' לכתר שלט איט אלא משליש החוץ שנח"ח כנודע וח"כ הליך מגיע לה הארת יסוד דלמא. כבר כתב חז"ל בשער הכרת ז"א ס"ח ובדרוש כללי החו"ג שכאשר יולאים הח"ת מיסוד דלמא לטקחים עמהם בחי' לטוב מיסוד דלמא יש"ש והרי כל כנ"י שלקחה הנוקבא באים מלובשים בנ"ה דלמא: (ב) ואותו כנראה של היסוד דז"א אנפין מהפשט הוין קו האמצעי של הנוקבא ולנחת היסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארוך ולכן מתפשט בכל קו האמצעי של הטק' פד סיוס הח"ת שלה כרי הנה פשוע הוא שכל עמידה הטק' הוא בנח"י דז"א על זה הסדר כתר שלה בח"ה שלו נחה שלו ג' סרקין בחוץ שלה ג' סרקין הוד שלו בנ"ה שלה יסוד שלו כדעת וח"ה שלה וזכר בתת חז"ל כמה פעמים ומכס לעיל ס"א יש"ש. ומה מאד קשה

מחשבים יחד יש בחסדים בחינה קלה מהגבורות המהחברות עמהם יפ"ש וזכין כשמתפשטים החסדים ב"ן גס חלקי בגבורות מתפשטות עמהם: (א) והנה כמו שם יולאים כך הארת המסכים יולאים עמהם ט'. האורות נה"י דלמא תוך נה"י דז"א ונה"י דז"א תוך הנוקבא ט' ע"ש חז"ל האורות נה"י דלמא לאו חזקא קאמר שברי בכל הו"א כולו מרשאו ועד רתלו מתלבש בתוט נה"י דלמא ונה"י דלמא שנתנו הוא גדול ככל קומתו של ז"א ואין החלבט כולו בעוק' שיהי קצרה הקומה שאינה אלא מבי שלישי הח"ה דז"א ולמטה אלא ודאי מ"ש בהנוקבא לטקחה נה"י דלמא איט אלא פירקין תחילין דנכ"י דלמא. וכן כתב צמירוש לעיל נס"א ז"ל וח"כ מן הארה פרק אחרון של כלי נוח דלמא אשר נחוט שלישי אחרון כרי וכן ע"ש נפרק אחרון של הוד דלמא יש"ש. ועיין שבת חז"ל לקחן בירוש דלמא ש"ש שכל למספר מה שמתגדל ככל ספירה וספירה. אלא שקשה א"כ בחינה שפיקין דימין ומחאל

יחד ארן :

פרקו סב

ונבאר פון כל בג'ל עד פסה ארן נמשך בהמשך יב
 שנה ויום א' אשר כל זמן זה נקראת קהנה בג'ל
 והגם נכנסת ח'י שליש ארן החסד ח'ת דז'א בכתר שלח בג'ל
 כווא שנה א'. ואח"כ תחלה נכנס שרף תחתון דנלח ז"א בראשה
 בנחמה שנה ברי שנה ב'. ואח"כ נכנס פ"ה דהוד ז"א בבינס
 שנה ברי שנה ג'. ואח"כ אלו הב"פ תחתין ירדן עד ח"ג
 שנה ונגמס'ם במקומן פרק אלמעי דנלח בנחמה ופרק
 אלמעי דהוד בבינה וברי ה' שנים. ואח"כ בכ"פ תחתין ירדן
 לנלח הד שנה וב' אלמעים בח"ג שנה ונגמס'ם במקומן פ"פ
 דנלח בנחמה ופ"פ דהוד בבינה ברי ז' שנים וברי עמחו
 הכתר וכל הב' קוין וכ"ז פ"ה אורות של החסדים וכבר נס'ל
 שהצבורות ארן נכנסים בה עד שינמחו כל החסדים לנטס'ם בס
 (א) לכן פתח בשנה ח' יאלו הכ"ג מן היסוד ז"א ונגמסו בדעת
 שלה מסוין עד היסוד בג'ל. ואחר כך בשנה ט' נשאר שרש
 הצבורות בדעת שלה והאורות שלהם נחשטו דרך ק' האלמעי
 עד הכ"ס שנה. ואח"כ ירדו ירידה אחרת עד היסוד שנה
 דרך ק' האלמעי (ה) וירידה ז' עד היסוד שנה וירידה ז' היא
 במקום גילוי שארן שם מחולת היסוד דז"א נעמח כי כבר נסתיים
 בסיום ספ"ת וכיון שק' כווא ח"ל ארן כי מקף ומיד יורדות
 שארן שם מחולת לעכב ירידתן ועכ"ז (ב) זמן שפעם הוה נבאר
 איותו באחרונה כמה כווא (ב) ואח"כ חזרו ועלו הצבורות
 לבגדיל הכתר כ"ל ונסעו ג' מסעות וחס א' מן היסוד לס"ט
 ב'

שכוא ק' אלמעי בלבד. ח"ס ח"ל מתחן עד ששהא שלהבת
 שולח מחליה ר"ל עד שחזור לפלות שלהבת אורן אוחן ב'
 נטרות למחלה אבל בעת שכבר מהחלין לפלות לא נטסויה
 בכך וכוא הוסף על מה שנטסויה לפי שאמר בלבו אחד שהצבורות
 נתגלו למסה ונפרדו איש מפל אחיו ודאי שזשיעלו יעלו ג"כ
 נפרדות דרך ב' קוין לכן המסין יותר בסונוה ולא זו משם
 בסונוה עד שעלו הצבורות מתסה למעלה דרך ק' אלמעי לבד
 בנקרא אל מול פרי המטרה ח"ס יעש ק' אחרן אל מול פרי
 המטרה הפלה וצו' ולא אמר האיר אח' ו' נרוחיה אלא הפלה.
 אחנם אחר שכבר התחילו לנטסו דרך ק' האלמעי ח"ל לכתחין
 עוד כי אין חשג' כיון שחזרו (ונתחברו) כנראשונה והם פולין
 דרך מחיטת כי ודאי לא יוכלו לנטסו ימין ושמאל ועי"כ יעלו
 עד כחר ויגדילו איותו. וזה שאר"ל יעש כן אחרן מגיד שנחו
 שלא שינה ר"ל כי אפ"פ שנטסויה שדירו ז' נרות אל מול
 פני המטרה שכוא נפתח ירדתן בנקרא הארה והוא אל מול
 פני המטרה הפלה ג"כ ולא הארה בלבד וא"כ וכו' התיספת
 שנה הוא לפעם בג'ל ואינו נקרא שיטי ח"כ ראוי לשנחו.
 ופעם היות ענין זה ע"י אחרן כי אחרן היה כהן בסוד התכמה
 שכוא אנה וחסד ביה תליא ואחרן כווא יסוד אנה המלוכב
 ח'ך ז"א שק' הוא גימטריא של אחרן ע"כ קפ"ד שהם האחרים
 דע"כ דיווי'ן שבהכמה והוא נתי' אחרים דיסוד אבא ומהם
 שרש נתי' אחרן כוודע במקומו כי בתינת האחרים הם
 מתגלן בו כי פנימיות היסוד סחוס ואינו נראה רק חשטוה
 לבד שכוא נקרא אחרים שלו וכוא גורס קיבון הצבורות
 שבנקבא לפלות דרך ק' האלמעי כי זהו ענין ה' בנחמה
 יאדו"ח 23590

הגרות וביאר'ים (ה) וירדה ז' עד היסוד שנה למח נכנס' : (ג) נכנס' כפ"י של החסד כ"ל יח"ס א"סא וסך וכן נכנסו :

ואוצר החכמה

יפה שעה

דברי ח"ל מ"ס לגיל שער הארות וז"ל פ"י ז'ל וכן נמש שטרע כי
 כטק' של ז"א הנקראת רחל נתייחס אב"א עמו כנה הראש שלם כווא
 מן הא"י ההתחון של ח"ת דז"א ונמלא כי סיום הח"ת של ז"א שכוא
 פ"י האמה של ממט נעשה פ"י כטק' אשר כווא בסיום הראש שלם יפ"ש.
 ולא זכיתי לכוין אטיקרא ארן הראש שלם בח"ת דז"א כלא אין נתינת
 של רק כתיבה לבד ופירקין מילאין דנכ"י של כווא נבכ"ד שלם וסוף
 פ"י האמה של נעשה ממט פ"י כווק'. אם פ"י ההתחון של היסוד קאמר
 כווא לנשק ח"ת שנה. ואם פ"י הפולין של היסוד קאמר הסמוך אל כטק'
 אל הח"ת שם מלכב דעת שלם בראש פ"הא ג"ס שדעת כטק' אינו
 בראש כח"ס ח"ל נעמד ליתח פתוח פ"ג אש"ט אלא בריש כחפין
 שלם יפ"ש. וגם ח"ס ונמלא כי שם שבהכוח אב"א ח"ס ראש שלם
 נההוב פתח בתינת הח"ת שנה כו' ואינו כן כי ראש שלם ח"ס כמקוין
 עלאין דנכ"י דברו ז"ע רג' ל' : (א) לכן פתח בשנה פה' יאלו הכ"ג
 מן היסוד דז"א ונגמסו בדעת שלה כו' וקשה שאם הכ"ג אינם יולאים
 מיסוד דז"א לנטחן כטק' בדעת שלה עד הכנה השמינית ובשנה כווא
 כבר נמרו החסדים להתחשפ' נלח נחפין שלה וכוד נגג"ס שלה כח"ס
 ח"ל א"כ ביהן כווא אינן כולס נעשה בראש כטקבא כח"ס ח"ל לעיל
 סוף פ"ד ז"ל כי במקום החוס ח"ל נקיב כו' ושם נעשים ללם אחד
 ז"ל נבי ראש כטק' פ"ד החוס כולס הסחין ח"ל ונגמסין ממט מעט
 נכמשך זמן עד השלום ואם עמים ויום אחד כו'. ותיין מ"ס ח"ל כפ"ג
 לעיל בענין השש שחו נקנבה ואם כדברי ח"ל שהצבורות אינם יולאים
 להנתן בדעת כטק' עד כשינה הח' נמלא כל אוהם ז' שנים היה ללם
 מנ' קוין מה שלא נשמע משולם וכשיאלו הצבורות נמלא ק' אלמעי לבדו
 שמה ע"כ ראש כטקבא היסוד ללם ומי שמה חווא. לכן נלפ"ד בנאר
 אט חוואם כל מה שנחפן ח"ל בדדושי כולס דרוש ששי לחפך דברי
 ח"ל נקדשו שם גם כפי איותו בדרך מולט לחפיק נספין ולומר שנטולס
 ז"ל כולס יוא כחחד שילאו כל אורות שלימים ח"ג מלוכבים נכס"י
 על שנתוכו נכ"י דלוימא ועמדו על ראש דרוק' בסוד ללם שלם וכ"ז
 בשנה ראשונה קדום שהחילו הצבורות להכנס בראש כטקבא. ומ"ס
 ח"ל ששנה כה' יאלו הצבורות לפי שלא הולך להם עד השנה כה'
 שלא בא ומנם פדין להכנס בראש כטקבא עד פתח נחשב כליש פתח
 הם יולאים וכחנ' יולאים פתח שחליתם פתח כניע זמנם. דע דכ"כ
 ים להקשות לפי המהבאר בדברי ח"ל לקמן ובפרט בדרוש דא"ס כח'
 שהתקדים לא כידעל' כטקבא אלא כח"ג שלם וכן שדעת ולהתסי
 בגדל פ"י הצבורות נמלא פירק' אלמעים ותחתין דר"ט סוככב בחפין
 צ"ל בשנים הראשונים היו מתחילים שם ולא נתגלו חסד ונלח ונטרס
 וכוד כלל עד שנה ה' וחילך לאחר שהתחשבו הצבורות נעמו והוא
 דוקק גדול שער שלה נתגדלו ואמר הכ"ס לא נתגלו : (ב) ואח"כ

חזרו ועלו לבגדיל הח"ת כ"ל ונסעו ג' נסיעות וכוא מן היסוד אל
 הח"ת ותחת' אל דעתה והנ' מן דעתה אל ככתר כו' דע כי חילוקים
 ברנה חלפ' ארן בין כחשטות החסדים ועלמחם עד ככתר דז"א ובין
 פליית הצבורות עד ככתר דנוקבא כי החסדים כוללים לז"א ואר"ס
 וכשחחרים ושלים עד ככתר אור פנימי נכנס תוך היסוד דלוימא וא"ש
 פ"ג היסוד דלוימא מנחוק כח"ס ח"ל בדדושי ג' עדרושי כולס ותיין
 בדדושי חו"צ אוח ג' ואות יד' ובאן כפליית הצבורות כחג ח"ל לעיל
 פ"ס וז"א פתח שחחרים אל הצבורות להפלות דרך ק' האלמעי שם
 חלנכמים תוך לנטים הכתר שנה לנטי נכ"י דז"א ונ"י דלוימא ואם
 כן הם סתומים כנחחילב כו' כרי ששששולים הצבורות ארן נכנס ללח
 אור'ם סוככב תוך נכ"י דלוימא וח"ל כח"ס ח"ל. שמה שם שם נחכדיים
 הפנימים ח"ל לא עלו חסדי טרס אלא עד חסדי חו"צ וכל יד' כולס
 שכוו חסדי ט"ס נחסדי חו"צ נל חסדי חו"צ הארתם והנפלו וב' שלישי
 חסד דחסד פל עד הכמה ושליש תחתון בדעת וכן ג' בלישי חסד
 דנטרס פל לבנינה ושליש תחתון לדעת. בלויק' שנלו"ס חסדי חו"צ פל
 לחכ"ד אבל הצבורות חו"צ של כטק' לא הוכחו כלל ואדרבה פת"ש
 ח"ל כי אלו היו מתחשפים דרך קוים לא היו עולים עד ככתר אלמא
 כפנימיות אור נכ"י הם עולים עד ככתר. ועוד הפרס כח"ל ים והוא
 כי בוא חיקב אחר ג' שנים של זמן היקוק תחתיל בעדלת כח"ס ח"ל
 שם ח"ל ומהחילין להכנס אחר ג' שנים של זמן פיקוק כי לו כו' הכנס
 בשנה כנ' נכנס פרק תחתון דנלח לחטוב יפ"ש. וכטק' ביניקס כיהם
 עמו שוב בשנה כח"ס ח"ל לעיל פ"ד ח"ל והגם פ"י ביניקס מתגדל
 ז"א גם היא נגלח עמו ונעשית כשיסוד מדה ח"ת יפ"ש. וכן נעמד
 בידה פ"א כחג ח"ל וע"י ביניקס טרע שכוא פולל פ"י כהלג' ואלו גם
 אוהם המלוכח נגדלה נגדלה אחד כשיסוד הח"ת יפ"ש. אלמא ביניקס
 שנים היו שנים ואח"כ עבר כמה זמן עד שהחיל נגלח שלם כח"ס
 ח"ל לעיל פ"ד ז"ל וספנין כווא כי אין האלם נחאקק עד גמר חיקון
 האלם כח"ס לא פוג היות האלם לבד וע"י אחר שחאקק האלם וביניה
 חוס כבוד ללם בלבד אז חיקט ועשאה עור פגרו שלמה כי כן אלו
 רואים במוש הראות כו'. וכן נעמד בידה פ"ג כתג ז"ל ולא נחאקן ארס
 שכוא ז"א ובגדיל לגמרי ואח"כ נחאקס כטק' כי אחר בעדלת כוכר
 פדין כטקבא קהנה ולין כטקבא נחאקת עד גמר חיקון כוכר וכן אט
 רואים במוש כפגע יפ"ש כרי זו הפרש נחל ביניקס. עוד הפרס ד' כי
 כנה כו"ל הולכר ז' שנים עד שנמרו הסחין להתחשפ' כח"ס ח"ל נלח
 דלוימא תחתין דליה ג"ש וכן עוד דלוימא כנכ"י דליים ג"ש ויסוד דלוימא
 בדעת ח"ל כרי ז"א ושם שתי' שנים דויקס כרי יפ"ש שנמרו נכ"י
 דלוימא מלחשפס כו"ל. ואח"כ נמרו החסדים להפלות כולק' ד'
 שנים אחרים וחס א' תחת' לדעת ג' מדעת לבנינה ג' מנינס לחכמס

ב' מן ס' אל הדעת ג' מן דעת אל כתר וברי הס' ג' שנים ועם ס' הרשעים הרי י"ב שנים (א) ועדיין חסר עתה יום א' יוסף על י"ב שנים כדי שיהיה נפרד. ונבאר פשוט דע כי אפי' שלמעלה ביארט כי חזי שליש אור של חסד דת"ח דז"א איתן בכח של אנוקבא הארך שנה א' לכנוס פכ"א לא נכנס סלו ביחד בשנה ראשונה אלא בכמה פעמים והוא כי נחלק חזי שליש סכוא בד' חלקים וכאשר נכנסו ב"פ החמונים דנ"ה דז"א ביחוד אז נכנס חלק א' מן חסד בכח שנה (א) ושכנסו ב"פ החמונים נכנס חלק ב' ושכנסו ב"פ ראשונים אז נכנס חלק ג' והיחס ג' חלקים אלו היה שנה א' כנ"ל. והנה נת"ל כי א' אל הבגורות לכנוס בה פד שיכנסו כל החסדים לקי נכנסו מתלה כל החסדים ונחפשו בכל קו ימין ובכל קו שמאל ובכח שנה כנ"ל ואח"כ נכנסו הבגורות בדעת וירדו ויחזו ועלו פד הכח כנ"ל ולהיות כי א"א לשלם שיתוקן בכח פד שיתוקן כל פרט לקי נחמאר חלק הד' מן החסד כנכנס בכח שלם לכנוס כנ"ל פד שיעלה שם הבגורות בכח שלם והרי בשלם סיקונה ואז נכנס חלק הד' סכוא באחרונה ואז עמר כל סיקונה. באופן שחקייחו ב' דברים כי לא נכנסו כל הבגורות פד שכנסו כל החסדים וגם שלא נעמר הכח ליתוקן פד באחרונה פ"י חלק הד' מחסד בלבד שנכנס באחרונה. ועכ"ז נרץ לתח טעם בפנין אדך נחפשו הבגורות בה כיון שעדיין נבאר חלק ד' של חסד לכנוס בכח. אבל הפנין כי לא היה ראוי החלק פדין בתוך גוף ז"א אמנם כבר ילאו ממנו והיה פל ראש הנוקבא כבוד אית' כבחה וכן יוכלו הבגורות להספשו בה ואחר שנעמרו אח"כ נכנס בה גם חלק הד' הנ"ל בכח שלם. ועתה נבאר יום א' היותר פל י"ב שנים מה פנינו כי הנה נת"ל כי שם בז"א היה זמן ירדת החסדים אל היסוד שבגילוי (ב) שיפור יום א' כי אפי' שהם בגילוי פכ"א במקום גבוה ב"ש הח"ס מן החוזה שמשם התחלה ירדתם בגילוי אבל כאן נטקבא חקף כשיולאין מן היסוד דז"א הנשלים בסיוס פ"ס שלם הם נכנסים ביפור שנה ומקום הכהלת ירדתן בגילוי הוא שיפור שפע מאד לכן אין לרדך יום א' לירדתו בלבד אבל בהשפעת ירדה זו הקפנה עם ירדת חלק ד' שהיה מקוין אל הכח (ב) ושם ג"כ לא היה לרדך זמן לכניסתו בכח והלטרפ' שאין יתה יום א' והרי נחבאר פנין י"ב שנים ויום א'. נמלא כי ביום א' של שנה ס"ג היות פל י"ב שנים עמרת היקונה שלה ועמרת כניסת החסד בכח שלה לגמרי ועתה כבר יסלה לכספון ולהקראת נער חסד ה' כמ"ש למטה אבל פדין בכל ה"ב שנים ויום א' לא היתה נקרא אלא קפנה גם פסה נקרא באלו י"ב שנים ויום אחד חוה אשת אדם וכענין אינו חזר מה ששמעתי בזה והכתוב ב' פירושים (ג) שאני חספי' איזה מהם שמעתי. וכענין כי הנה נחבאר שחזי שליש חסד שנפ"ת דז"א נחלק ל'ד' ונכנסו בד' זמנים בכח שלה. והנה חזי שליש מה נקרא שחוח בחסד דת"ח דז"א סכוא

חלק א' מו' חלקים שבו וזוהו פנין ו' של חוה והמל' כחקבלת באורות האלו היא ה' החאה כטודע וזוהו אות ה' של חוה ומה שנבאר פחה אות ח' של חוה הוא הספק אלני. ונלפ"ד ששמעתי כי הפנין הוא כי אם לא נעריך מה שלוקחה מן החסד שנת"ס דז"א לנרדך הכח בכל החסד אלא נעריך איחו בב"ש המגולין לכדס כי שם שיפור קומה הכח שלה כטודע נמלא כי חזי שליש שלוקחה הוא רביע א' של הב"ש המגולין וגם זה רביע לא נכנס בפעם א' אלא נחלק ל'ד' חלקים ונכנסו בד"פ והרי הם כ"פ ד' שכוא ח' ובכל פעם אינו נכנס רק חלק א' מן הח' הרי זו ח' של חוה. ונלפ"ד יוהר אחמי ששמעתי והוא זה הפירוש הב' שנבאר. והוא כי שם נחבאר בפנין גדלות החסדים דז"א שלשבת נילין הגדילו ונכפלו כפליים ממה שהיו בשח היותן מניסין נמלא כי איתן ב"ש חסד דת"ח הו"א מגולין נכפלו וגעשו ד' שלשים ועכ"ז שלוקחה הנוקבא חלקה מן החסד הכוא בחמלס אינו רק חזי שליש אלא שח"כ גדול ונעשה שליש א' שלם לכן אם נעריך חזי שליש בד' שלשים שגדלו ונכפלו כנ"ל יהיה חלק א' מח' חוה ח' של חוה והרי נחבאר שם חוה שכוא קודם שחזונו פס ארס ועכ"ז גם אח"כ נבאר בה בח' זו אשר לסבחה נקרא חוה לכן נקרא חוה לפילס. והנה נבאר כי מקום עמידתה הוא מסיס שליש פליין דת"ח ז"א והוא מהחיה ולמשה נמלא כי שיפור מקום הנוקבא הוא בב"ש תחתיים דת"ח ונתי"ס דז"א. והנה כח שלה נעשה מב"ש תחומים דת"ח וב' מחק ח"ג שלה מב"פ קדמאין דנ"ה וחז"ג דילה מב"פ החמונים דנ"ה ונ"ה שלה מב"פ החאין דנ"ה שלו. ואמנם לכל קו החמוני שלה שהם דתי"ס אין לה רק בח' היסוד שלו לבד וכמ"ש בפ"ה בפנין אפי"ח. ועתה נבאר פנין אורות היולאין מתוך ז"א אל הנוקבא הנה טודע כי ה"ח מתפשטין בגופא דז"א מחסד שבו פד הד שבו וכל חסד וחסד שבו נחלק לג' שלשים כי חסד דחסד מתפשט בצדו ימין שי"ש ב' ג"פ וכן. חסד שנבורה בצ"פ דרופ שמאל וכן חסד שנכלח בצ"פ שבשיק ימין וכן חסד שנכוד בצ"פ שבשיק שמאל וחסד שנפ"ת נחלק ג"כ לג"ש והם שליש אחד פד החוה ושליש אחד פד כטבור ושליש א' פד סיוס הס"ת ואחר שנחפשו בו ה"ח אח"כ יולא ה"ג מדעת שבו ולא היה מקום להשפשו כי כבר נחפשו שם החסדים לק ירדו פד היסוד שבו ונחפשו שם פד זמן תיקון הנוקבא. וכנה ב' מיני אורות לוקחה הנוקבא לתיקון גיפה אור א' הוא ח"ש אור החסד מהחיה דת"ח דז"א ולמשה ועוד ב' חסדים שלימים דנ"ה כי שם מקום עמידתה כנ"ל ואלו ב"ח וב"ש הם מגולין תוך ז"א כי יולאין מן היסוד דאמא הנעמר ונשלים בחוה דז"א. אור סב' הוא ס"ג שבו ביסוד דז"א כנ"ל. והנה אור החסדים הם דיתקין בכל קו ימין ובכל קו שמאל שנה ונחזר לבד אשר בקו החמוני שלה אמנם הבגורות הם בקו החמוני שלה בדעת שלה ואח"כ מתפשטים בכל ו"ק שבה אמנם דת"ח ובמלכות

דגרות וביאורים (א) חזי דלין טלשון מדוקק סכרי החלק אחד מן החסד נכנס החילק קודם ס' דת"ח כפ"ה ברה פדקין. וידין שד"ס כשכס ק. שון : (ב) נלא בו גילוי : (ג) לקמן שער ל"ב סופ"ר והפ"ק ס"ח פד דרוש חיק נכד פנו"ש דף קל"א פסם פנין יוסף ה' סכ"י. חש ועוד הסמלקת החסדים פנין כשכס ל"ב ס"ח כי שם מקומו וכחחלה פקדא שם ונסקר ו' שם. שון שון :

יפה שעה

לא נכנסו בכלל שחי שנים דיניקה ואם חוביק על י"ב שנים גדלות דילה גם שחי שנים דיניקה דילה נחלא כנוקבא י"ד שנים שנה א' יתירה פל סוכר וז"ע : (א) ועדיין חסר עתה יום א' יחד כדי שיהיה גרסה ט' דע כי חזי דק"ל בנ"פ' שנים ויום א' ביחיה ביה בזכר ביאר אחר חז"ל שם בדרוסי הכלל ברוס חזי דק"ל כנוקבא בת בלג שנים ויום אחד ביחיה ביה לומר שאין בחולותיה חזירים לא ביאר לן כפרקוב אלו לבד לטיל פ"ב כמות ד' כתב ז"ל פנין סנדלת טוקבא דז"א דיי"ב שנים ט' סרי פ"ש ונענין ג"ש ויום א' ביחיה ביה כתר דעת ומ"ת ויום אחד הוא של סנסת היסוד יע"ש אם נחוק עמנו בכל לבונו להחיות לבאן גי"ש ויום א' ביחיה ביה לא ידעתי מאי קאמר לקו"ר דעהי :

(ב) וסם שם לא היה לרדך זמן לכניסתו בכח כו' ואל"ת ומא' הנה ג' חלקים ראשונים כי דריכים שנה שלימה כניסי"ה ומא' כאל חלק (ד) שחינו נרדך שום זמן לכניסתו וי"ל כי נחחילק לא היה כפרטוף מחוקן כלל כמ"ש

ד' פלי"ה לבחור כי פלי"ה חלק החסדים לבחור וכניסת הכח בכל נעשה בשנה א' כח שכתב רבינו ז"ל בדרוה ג' ז"ל והנה שם היות שאלו כשחי נחיהנו אם החפשוהו בכח עמנו ביום א' פד רישא דנוקבא ואם פלי"ה דעת זה מלמטה למעלה עכ"ז שנים נעשים בשנה כו"פ יע"ש. והרי בשלמי י"ב שנים גדלות חז"ל לא כן ביי"ב שנים דנוקבא לוי מס שנתאם חז"ל כפרקין שנה א' כניסח חזי שליש אור בכח שלם וג"ש כניסח סגלח בחחץ שלה וג"ש כניסח כבוד נבג"ה שלם הרי ז"ש. ואח"כ ה"ש אחרים א' כניסח הבגורות נדעת שלה ב' החפשוהו בח"ח ג' חזרה עליהם מן היסוד אל הח"ח ד' מן הח"ח אל הכח ה' מן הדעת אל הכח יע"ש הרי שנכחך שלם הולרבו שחי שנים שלימים. ומכל זלא ילא לט קשיא גדולה וחזקה אין חז"ל כלל חז"ל כי מספר יפי' ושני גדלות דכר הם י"ג דנוקבא הם י"ב שנים והלא ביי"ב שני באר נכנסו בהיחס ונכללם שרי שנים דיניקה ובכלל כו"פ גדלות סוקבא

אטב"ח הלכה למעשה

ב"ן							מ"ה						
מלכות (מלך הו')	ו"ק דב"ן						מלכות (מלך הו')	ו"ק דמ"ה					
מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד						מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד					
כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות
רחל (נוק' נפרדת, כנגד עט' היס' דו"ק דב"ן)

מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות
יעקב (נוק' נפרדת, כנגד עט' היס' דו"ק דמ"ה)

כל פרצוף נבנה ע"פ מערכת חלוקת השפע (כמפורט במקומו), ומתפרט ליי"ס דמ"ה (מוחין דאבא) ויי"ס דב"ן (מוחין דאימא).
פרצוף ז"א (נבנה מו"ק דמ"ה, וו"ק דב"ן) נבנה באופן זה (כמפורט בע"ח, שער אנ"כ פ"ו):

פרצוף נוק' (שבגופו, נבנה מו"ק דב"ן)							פרצוף ז"א (נבנה מו"ק דמ"ה)						
מלכות	קטנות						מלכות	קטנות					
מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד						מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד					
	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

וכן נוק' דז"א נבנית במקביל לז"א (כמפורט שער אנ"כ ה"ל), בשלב ראשון רק המלכות שלה (לעומת חג"ת נה"י בז"א), ובהמשך באטב"ח, ובינות וגבורות.

דיוט דאס קדמון פון קרוי לסיס רגלי אדס קדמון כנ"ל :
וא"א ונק' נחקנו ונעשו (קין) מ"ם דחמה דמ"ה ומחלי
 החתון דכר דב"ן ונחוספ לו עוד חלי עליון
 דכר וע"ם אחרות להשלים י"ם דכר דב"ן הדכורא ממ"ה
 וב"ן דמ"ה ועומד בלד ימין והגוף מ"ה וב"ן דב"ן ועומד בלד
 שמאל ונכללו אלו באלו ונחלבשו אלו באלו והלבישו לחג"ס
 ונה"ס דיוטר דעתיק פד סוף האליבות וכל אלו ה' פרופים
 נק' חב"ד שכתר שהם שורשי המוחין חו"ב הם עתיק
 וטקביה ודפת הכולל חו"ג הם אריך אפין וטקביה והם
 נר"ן דשמה :

ואו"א שהם חו"ב דב"ן נחוספ ע"ם אחרות דב"ן דכל
 אחר להשלים י"ם לכל אחד ומחלג הי"ם לקח עתיק
 אחי מלקים מג"ר דחמה ומד' ראשונות דיניה אלא שהם
 בספק אם אורות עם כלים דאחור או לפניו באופן שנשא
 לאבא מהחמה דב"ן הי"ץ שבה שהם הזו"ן שבה שלמים וכן
 מבינה דב"ן לאימא ובין שניהם חלקו י"ם שהם או"א חו"ן
 דמ"ה וב"ן דיניה דמ"ה חלי לאבא והם אבא חו"א דיניה
 דמ"ה וחלי לאימא והם אימא וטקבא דעיר אפין דיניה דמ"ה :

ונמצא כי אבא נחקון ונעשה מז"ת שהם ז"ן דחמה
 דב"ן והם מ"ה דב"ן ומאבא חו"א דיניה דמ"ה
 והם מ"ה דמ"ה ונחכברו אבא דיניה דמ"ה עם ז"א דחמה
 דב"ן ונכללו אלו באלו והלבישו ללד ימין דא"א מהגרון פד
 החזה מכל לרדיו (ק"א ע"א) כנגד ב' חסדי' וחלי הסטומים
 (קוד) דיסוד דעתיק ושתי בחי' אלו נק' או"א עילאין ובכללות
 נק' אבא עילאה :

ורנה לפעמים גם ה' פרופים העליונים הג"ל המלבשים
 מגרון דאריך אפין עד החזה כנ"ל בחילוניותם
 ופנימיותם מתכנים בכוטיים אלו וכמ"ש בע"ה . וחילוניות כל
 ה' פרופים הגו' בלבוים ודמיונם נק' ישו"ת ונקרא בינה
 דא"י ונק' בריאה דא"י ונק' ו"ק ונק' אחר ונקרא נרנח"י
 דשמה דא"י ונק' עה"י וזיווגם נקרא זוג דלא שלים אלא שהוא
 כלול משלים ודלא שלים וכללות שניהם נק' דלא שלים . ומזיווגם
 נמשכים נשון דחיות וזון לזו"ף ולפעמים גם ה' פרופים
 המחמונים הגז"ל המלבישים מחזה דא"א פד הטיבור כנ"ל
 בחילוניותם ופנימיותם מתכנים בכוטיים אלו . וכללות ד' זוגות
 אלו נק' חב"ד החמונים והם' המרין פיערין חו"ב ודעת
 הכולל חו"ג המתפשט והח"ב והם המרין פיערין נק' או"א
 ודעת הכולל חו"ג הוא ישו"ת ונק' נר"ן דרוח . גם נק'
 חג"ס חו"ן נחקנו ונעשו מז"ת דמ"ה ומז"ת דב"ן כי ילאו
 ונחוספו להם ע"ם עליונות להשלים י"ם לכל מלכות מז'
 מלכות דז"ת דב"ן ומחלג הי"ם העליונות שניתוספו לכל מל'
 הוא שלקח העתיק אותם השבעה כתרים דז"ת דב"ן כנ"ל
 אלא (ע"ב) שהוא ספק אם לקחם אלו לאו . ונחכברו ו"ק שהם
 ז"א דמ"ה עם ו"ק שהם ז"א דב"ן ונכללו אלו באלו ונחלבשו
 אלו באלו והלבישו לתנה"י דא"א מהטיבור ולמטה מכל לרדיו
 פנים ואחור ונק' זו"ף הגדולים כי ו"ק דב"ן נק' רחל הגדולה
מלכות שבגוש ולפעמים (ק"י) נק' בשם לאה ובכללותם נק'
 ז"א ו"ק דמ"ה נק' אוחיות עלמם ממח' וו"ק דב"ן נק'
 בתיכט חשבון דאוחיות דז"א . וכן נחכברו **מלכות טק' דעיר**
אפין דמ"ה עם מלכות טק' דז"א ונכללו אלו באלו
 ונחלבשו אלו באלו והלבישו לתנה"י דזו"ף הגדולים **ואלו נק' יעקב**
ורחל ובכללותם נק' טקבא דז"א כנ"ל

ובשנמשכים לזמי המעין מחו"א לזו"ף הנה הללס
 דמוחין דא"א נחשך ומחפשט בו"ק
 דמ"ה הנק' ז"א דכורא והם בחי' אוחיות עלמם וללס דמוחין
 דאימא נמשך ומחפשט בו"ק דב"ן הנק' נוק' דז"א והם
 בחי' מספר וחשבון דאוחיות דז"א . וזה בערך ו"ק דמ"ה
 אמנס בערך מלכות דב"ן נק' גם הם בחי' אוחיות עלמם
ואח"כ יולא הארת הביטת והלבוש המהמוחין שנחפשטו בזו"ף
זכונס ומתקנים אה יעקב ורחל כמ"ש כזונות ברכת אבות
בע"ה ואלו יעקב ורחל הם המלכות הנק' עפרת (ק"ח)
דיסוד דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ף הגדולים עלמם לא המלכות
דמ"ה וב"ן הגז"ל שהם המלך השביעי כי אח"כ ים להם
בחי' אוחיות ומספר וכמ"ש פ"ז מספר י"ד אשר או"א ע"ס
 והם דוגמת בינות דאו"א וכל אלו הזו"ף הגדולים עם הטק'
 שהם יעקב ורחל הגדולים עם הקקמים כולם תיקוו' וזיווגם
 נחקון ונעשה ע"י האנשי' ללד זכונס נק' בחי' דטורא בערך
 הטוק' הכוללת הנחקת ע"י הנשים אשר יש בה כל הפרסות
 הכולל ועיין מאד להבין ענין זה הטק' . וכל אלו הפרופים
 גידו"ף ויעקב ורחל שהם הז"ת דמ"ה וב"ן נק' נה"י גופא
 דעיר וטקביה ונק' גר"ן דנעש :

דז הכלל כל י"ם דכל פרופות נחלקים (ק"ט) לשלשה חלקות •
 אחת הוא הגולגולתא שהוא הכתר שהוא גדול מהמוחין
 לאין קץ והוא שורש ה' מוחין חב"ד . שנית הוא המוחין שהם
 חב"ד . שלישית הוא גופא שהם הו"ק . והנה שורש הטרבע מוחין
 דחב"ד שכתר הנו' החו"ב שבהם נק' עתיק וטק' . והדפת
 העליון המחברם הם הנק' א"א וטק' אלו הם החב"ד
 שכתר . שהם שורשי המוחין וכללותם נק' נר"ן דשמה והמוחין
 שהם החב"ד שחתח הכתר הם הנק' או"א וישו"ת החו"ב
 שבהם הם נק' או"א עילאין והחו"ג דעת נק' ישו"ת
 ובערך

ובן נחכברו ז"א דיניה דמ"ה עם מלכות דחמה דב"ן
 ונכללו אלו באלו והלבישו ללד ימין דא"א פהחזה פד
 הטיבור מכל לרדיו כנגד ב' חסדים וחלי המגולים דיסוד
 דעתיק ושתי בחי' אלו נק' או"א תחאין ובכללות נק' יש"ם
 וגם נק' ישראל סבא וחבונה ובינא נחקנה ונעשית מז"ח
 שהם זו"ף דיניה דב"ן והם ב"ן דב"ן . ומאימא וטק' דז"א
 דיניה דמ"ה והם ב"ן דמ"ה ונחכברו אימא דיניה דמ"ה עם
 ז"א דיניה דב"ן ונכללו אלו באלו והלבישו ללד שמאל דא"א
 מהגרון עד החזה מכל לרדיו כנגד ב' גבורות וחלי המגולים
 שכנגד הסחוס דיסוד דעתיק וב' בחי' אלו נק' ישו"ת עילאין
 ובכללות נק' אימא עילאה כי בערך או"א עילאין הגז"ל נק'
 אלו ישו"ת עילאין ובערך מה שאותם או"א נק' אבא עילאה
 גם אלו נקרא אימא עילאה . וכן נחכברו ווק' דז"א דיניה
 דמ"ה עם נוק' דז"א דיניה דב"ן ונכללו אלו באלו והלבישו
 ללד שמאל דא"א מהחזה פד הטיבור מכל לרדיו כנגד ב'
 גבורות וחלי המגולים דיסוד דעתיק ושתי בחי' אלו נק'
 ישו"ת תחאין ובכללות נק' חבונה הרי הם שמה פרופים
 דמ"ה וב"ן והם ד' זוגות . ולפעמים והוא כשמשכים מוחין
 גדלות לזו"ף נכקע היסוד (קטו) דעתיק ומחלגין כל התי"ב
 ואז נכללים כל ה' פרופים הגו' ונעש"י ב' פרופים מהגרון
 עד הטיבור וכל זה הוא אחר הפרט האחרון ואחר שנכללו
 אלו באלו ונחלבשו אלו באלו כנ"ל בהקדמה . ואז היה חילוקם
 ועמידתם באופן הגו' והנה גם הם נחלקים באופן אחר והוא
 כי פנימיות (קטו) כל השמה פרופים הגו' בלבוים ודמיונם
 נק' או"א עילאין ונק' חמה דאליבות ונק' אל"י דאליבות ונק'
 ג"ר ונק' פנים ונק' נרנח"י דחיה דא"י ונק' עה"ב חזיוונם נק'
 זיווג שלים אלא שהוא כלול משלים ודלא שלים וכללות שניהם
 נק' שלים ומזיווגם נמשכים מוחין לזו"ף ע"י החפילות והחורה
 וברכותיהם שהם מלות התליות בפה וכנגדם באלס הם
 הקנה והריאה :

כי היחוד דב"ן או"א לח"ה יחידות
 מהמלכות לבד ובעודת החתמה לא
 מלבוית החמה ואלך נמשפ"י לו ה"ן עליונות
 לאכלויות דבני וחלי ה"ן עליונות עתיקה לקח עתיק
 צדיקיה הדב ס' לקח עתיק חב"ד ה"ן דק ומהגז צדיקה לב"ד

ס"ח פסוק
 י"ד ל"ג
 י"ח הלל

נ"ס דס
 ז' פ' נק'
 נ"ס דס

ד"ה
 ז"ל
 ד"ה
 ז"ל

ד"ה
 ז"ל

ד"ה
 ז"ל

ד"ה
 ז"ל

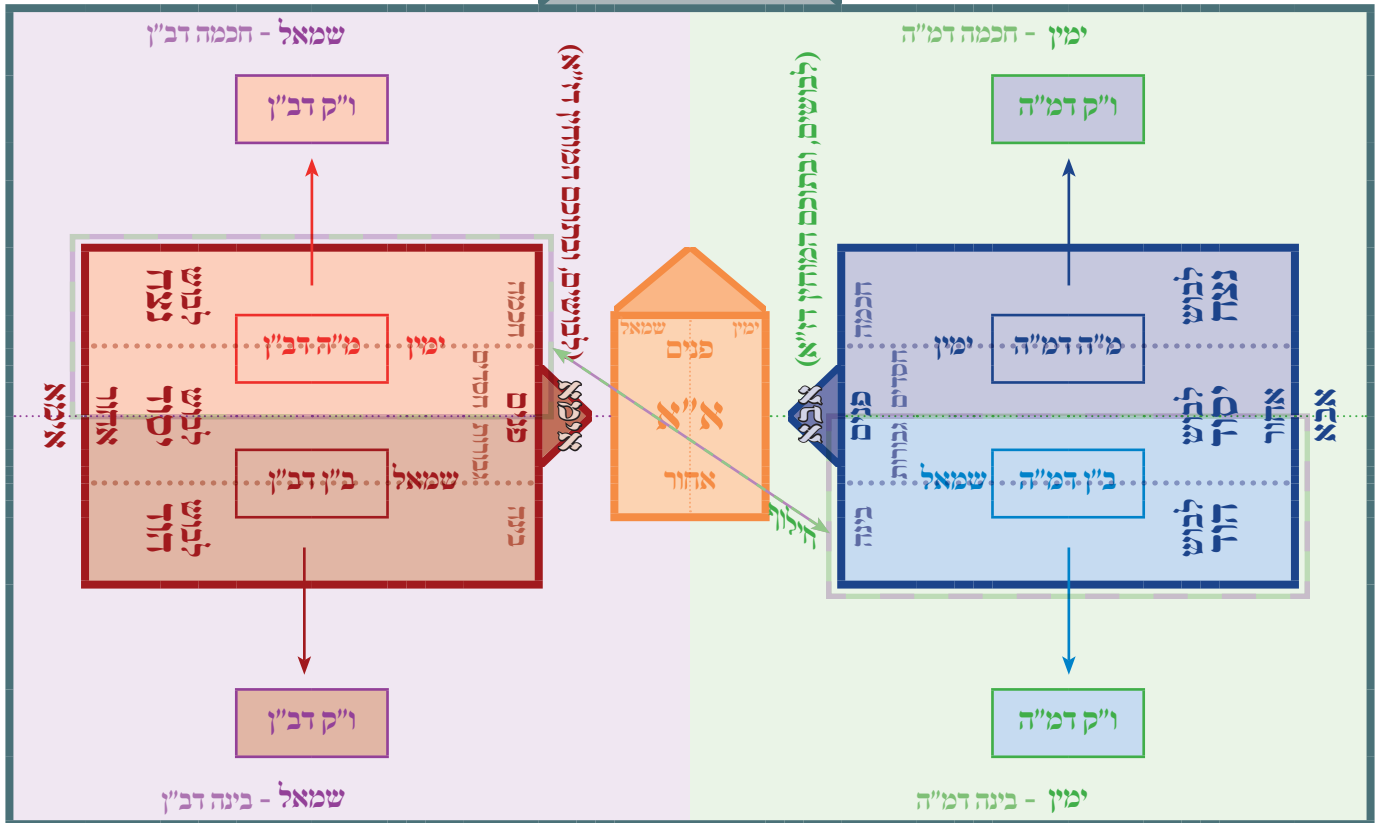
הגרות וביאורים (ק"י) עיין ט"ח שער התיקון ט"ה : (קוד) עיין כ"ח ט"ח שער או"א פ"ה ופ"ב ט"ח ז' ר"ב כ"י :
 וכנ"ל שער י"י ט"ח שער י"ז ט"ח ז' ר"ב כ"י : (ק"ט) עיין ט"ח שער או"א פ"ה ופ"ב ט"ח ז' ר"ב כ"י : (ק"ח) עיין
 דכ"ח ד"ג ר"ב ט"ח שער כזונת כח"ד הק"י רפ"ב ופ"ה דקני' ספ"ל . ועיין עוד שער כזונות דכ"ח פ"ג ר"ס נרנח"י יז"ר אור וכו' שכתב שבעה פעם
 נגלות שנו אכל המלכות הטיקרה היא רחל וכו' . ועיין כנ"ל שפ"ה פ"ג ומד' ונדרשות עולות וישר ענף ה' מכ"ח מוכח כע"כ רכנו אלפים . ועיין ט"ח דכ"ח פ"ה
 ד"ס ממש ודוק"ץ פ"י : (ק"ט) עיין שער או"א פ"ה ופ"ב ט"ח ז' ר"ב כ"י : (ק"ט) עיין ט"ח שער או"א פ"ה ופ"ב ט"ח ז' ר"ב כ"י :

מקורות

ע"ה ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור הול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שע"ר ח"ב שאלה ק"כ.

יעקב (נבנה ממוחין דאבא)

ז"א - פנים

ז"א - אחור

(בנין אטב"ח)

נוק' (יעו"ר) - אחור (נבנית ממוחין דאימא)

נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא בחציו הימני (פנים ואח) ואימא בחציו השמאלי (פנים ואח), כמו שני חצאי צילינדרים. לאחור החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הקטנה (יעו"ר) הנבנית באטב"ח ובנסירה, עומדת כנגד מלכות דו"ק דמ"ה (יעקב) וכנגד מלכות דו"ק דב"ן (רחל), בצד האחור של ז"א.
- * הנוק' הגדולה (יעו"ר - בשבתות וימים טובים), גם כן עומדת בצד האחור של ז"א (ע"י נה"ש דף ל"ג סע"א ד"ה ונהזור, שע"ר ח"ב ש' ש'), אבל נבנית ממ"ה וב"ן דב"ן, היינו ממוחין שמצד שמאל דז"א (ע"ה ח"א דף ק' ע"ד), המלוכשים בנה"י דאימא. לכן, לצורך כניסת המוחין בנוק' הגדולה, יש צורך בחילוף שני, לעומת הכניסה בז"א (ונוק' הקטנה) חילוף ראשון (או שלישי). יש לציין שבאטב"ח, היא תקבל רק ב"ן דב"ן, כי מ"ה דב"ן באבא.
- * יעקב נוסף, עומד בצד הפנים של ז"א, נבנה מיסוד דאבא (אח), במקביל לנוק'.
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, ותמיד הנוק' מקבלת את המוחין שלה בנה"י דאימא, והיא יעו"ר העומדת באחורי ז"א.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונות התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, למרות שחלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן. וה"ק דבינה דב"ן ומלכות דבינה דב"ן, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

פנים כס ז"ל עיין בער הכינות ריש דרוש זי דעמידה נליח
 וכח ונעמה שליד פ"ב ככלל חי ושליו פ"א ופ"ב ובאורך
 כחצתי בקונטרס שנון בשון ח"א צדף ער עיד והוא בשכיב
 פ"ה לית הי קחינו השם [כחן גיב עיין דביש דגין דיה
 שם וכח והחדש דכ"ו ע"ב] עוד דע והבן כמה מיני יעקב
 ירחל יש חס צנחניה יסוד דז"א ולא צנחניה עטרת יסוד
 חס צנחנה לחורים לחצא חס צנחנה יעקב היולא מצחניה
 הארת יסוד לחצא צפ"י ז"ל המודווג עם לחה דדור המדבר
 כח"ס צעיה שלי"ב פ"א ועיין הי"ש בקונטרסי' ש"ס ח"ב ד' 7
 ל"ב פ"א צוה יע"ש ועיין לסרב חר"ח דח"א ע"ב דיה מעשה
 יכ"י ודקי"ג [עיין לקוון דיה זה הכלל וכח ח"ש עוד [עיין
 בקפ"ר שמון ז"ח ד"ח מה שהלךך להקשות יע"ש ועיין בער
 הכינות ריש דרוש זי דעמידה ובליד פ"ב לוח חי ושליו
 פ"א ופ"ב ובער ההקדמות דרוש הדב"ה דגין ודברי הרב
 ש"ס זל"היה בדינים וק"י"ח דברי חלקים ח"י"א]:

ש"ב

ובל ללו הזין הגדולים [שהם ז"ק דמיה וצ"ן]
 עם הנוק' שהם יעקור הגדולים [פירוש צנחניה
 עטרת יסוד ז"ק דמיה וצ"ן המז"ל עם הקטנים [פירוש
 ז"ק דחלך הי' חס"ר יש צ"ה ליתית והספר כנול] כולם
 חיקונים חיונס נתקן ונעשה ב"י האנשים לצד וכ"י [פירוש
 כל ד' צנחנות ללו הזין הגדולים עם הקטנים שהם ז"ק
 דמיה וצ"ן יח"ל הי' דמיה וצ"ן חיקונים הוא ע"י אנשים והוא
 דמיה נודע דהי נקודות יח"ל מעינים דחיק ש"ס בקומתך
 חס"ר כ"א כולל הי' פרלופים צח"ד ח"א ואוי"ל חז"ן זה
 לנטיה חס"ר י"ב הנקודות המולדות החלבונית שהם ח"א
 יח"ל צ"ה מההירה ולחן לני עקב צ"ה רק צו"ן ז' נקודות
 המז"ל חס"ר הם חכמים צח"ה וחס המלכים דז"א הי' צ"י
 י"בלח והנוק' הסובר בדברי הימים וכתבו רבינו זה בקפ"ר
 הצ"יש דמ"ל והוא ש"ב ח"ג פ"י ובטער הלקיעים פ"ש
 ויבלח יע"ש נמ"ל דחיקון ז"ן הגדולים והקטנים דנקודה
 ד' הא"ח ע"י חכמים ועיין נה"ש דד"ן ב"ב ד"ב ע"ב] ז"ן
 הגדולים עם הקטנים דנקודה חגיגית הי' ב"י חכמים
 נמ"ל דנקודה ד' כולל צ"ו ח"ק וחגיג"ע וכן נקודה חגיגית
 כ"לל ח"ק וחגיג"ע כוה צ"ה ועיין ח"ש בקונטרסי' ב"ש
 ח"ב צ"ה ח"א דח"ק ועיין צנח"ה דע"ב ע"ב [ד"ל ע"ב]
 דיה ידע ב"י הנוק' המז"ל צח"ל ח"ק קודם הז"א [כח"ש
 בטער המז"ה דרוש הי' דו"ה"ך ע"ד הכתר דח"א ח"כה נוק'
 הצח"ית יח"ל ח"ק הי' דז"א ח"ל הי' נקודה חגיגית וכח
 הי'ל הנחנקת ב"י חכמים על ידי מלות שח"ן הזמן נמ"ל
 וכ"י [עיין בער מאמרי רבצ"י ד"ב ע"ב]:

וא"ת

ז"ן חיקון ז"ן הגדולים והקטנים דח"ל הי' ח"ן ח"נו
 לוח"ס ח"ה חק"ס כה"ב רבינו צ"ה להקנס צח"לח"ט
 דל"א נחצ"ל צ"ה"ר הכוונה ובקשר כו"ה לחקן ח"לל דוק"א

ז"ן קחס צכונח ק"ש ועמידה ועיין לפרש ש"ס ז"ל צנח"ש
 דד"ן ע"ב דיי"ג ע"ב דש"ס צכונח צירורי רפ"ח צנולת שווע
 כלל ג"כ לח החלך הזי ולא כזכר עוד צחוק"ס אחר ולפטר
 דנעשה ממ"לח ועיין להרב חר"ח ד' קכ"ב ע"ב שכתב בן
 ועיין היע"ב ח"ך יש ב"י ח"י ח"ך הזי אחר ח"ך הזי דכל קל"ס
 וקל"ה ח"י קל"ה דז"א הנחנק ב"ל יוס והוא צלופ"ן זה יוס
 ח"י חס"ד יוס צ"י נצורה וכ"י יוס שצ"ה קל"ה דח"ל וס"א ח"ך
 הזי אחר הסולל דיו"ס השנת ועיין בטער מאמרי רבצ"י ד' 7
 כ"א ערש"ה ויקהל ובק"י ע"י"ח ד"ו ובטער חנולות ערש"ה צ"ח
 יע"ש ועיין ח"ש בקונטרסי' ש"ס ח"א דע"ע ע"ב והוא שכ"ב
 פ"ה לוח הי' יע"ש"ב [עיין בער הכוונה דל"ח סג"ח]:

ש"ג

ועיין מ"לד להבין ענין זה הט"ב ע"כ עיין צ"ח
 הקודם ח"ש: ש"ס וכל ח"ל חס"ר וכ"י נקרא
 כה"י ונקרא נר"ן דנש"ש ע"כ מ"ל"ט לנוד"ס דע"י ונוק' וח"ל
 ונוק' נקרא"ס נר"ן דנש"ה וח"ל וי"ב סק"ית נקרא"ס נר"ן דרוח
 כח"י לצ"ל חז"ן רעקור"ר נק"י נר"ן דנש"ש וכל זה נחצ"ל
 צ"ה ההקדמות דגין דרוש הדעת יקר הערך יע"ש וכח"י לקמן
 צקח"ך וכל זה ידעתי ש"הוא פשיט כחצ"י להקל למחלילים:
אך זה קשה לצי"ד להבין ח"ך חס ח"נו הי"ד פרלופים
 מהיכן יל"ו להיות ז"ן ו' פרלופים שהם כו"ה ז"ן

הגדולים ויסוד צ"י פרל"ו יעקור"ר ועטרת יסוד ג"כ יעקור
 ח"ל ז"ן צכל חק"ס חס ז"ק וי"קוד הוא צכלל הזיק ז'
 חלבים ש"ל"ו צח"י וח"ן ש"נו צניהם מנה"י לחג"ת וח"ך
 נשתנו ח"ל חנה"י להיות ו' פרלופים ויותר קשה צ"ה הרב
 ש"ס זל"היה צקד"ר צהקדמות ט"ל קודם התחלת חק"ש יכו"ן
 לצ"ר צירורי רפ"ח עם כל"ס דרפ"ח חז"ו דז"ק דע"י וח"ל
 וח"ל חז"ן ויעקור"ר היכן חכ"ו צדברי רבינו הי"ת ז"ע
 ציעקור"ר כ"ק [עיין צק"ב חז"ש ד"ב ס"ה ח"א ס"ג דש"ס
 חכ"ר ז"ע צח"ל יע"ש וצע"ה ש"ח פ"ה] יש עוד כמה
 דק"דוקים צדברי רבינו ח"ל"ה חכ"י צבע"ר ההקדמות ד' ג"ן
 דלפ"עמים חונה צכלל"ח י"ס דח"ל"וח לה"י פ"י, לפ"עמים
 י"ב, לפ"עמים י"ד, ולפ"עמים כח"ב ח"א חמלצ"ש ח"ה עח"ק
 ח"ה ח"ב ו"מנה"י, וכן ח"ל"ח וי"ב סק"ית ח"ל"י פרלופים זה
 לנטיה ח"ה ציו"ס"ר, וכן ז"ן ויעקור"ר וח"נס חכריע"ס קו חמל"ע
 וכח"ן צירוש הדעת כח"ב ח"א דעת חוכריע"ס צ"ן ע"י וח"ל
 ח"י"ב, וי"ב סק"ית דעת חכריע"ס צ"ן ח"י"ג, וכן יעקור"ר חוכריע"ס
 כו"ה ז"ן, וס"נו חופנים ח"ל חצ"ה חותם רבינו צע"ה ש"י"ע
 פ"ע ועיין עוד ש"י"ג ספ"ב, ולע"ד לח ידעתי צח"ה צח"נס
 מדבר כ"א וח"ה דוד"י כניהם חותם והיע"ה עיין דביש
 החס"ד דכ"ו ע"ב ועוד דנק"ט כל קו ימ"ן דכללות החל"לות
 חח"ן צ"ס ח"ה ע"י וחצ"ה ח"ל"ה:

וכל

קו כ"ח"ל צ"ן נוק' דע"י וח"ח"ח ונוק', ח"ל"ל צכולס
 יש ע"ה וצ"ן [עיין לקמן סוף דבור זה דנק"ט
 דכ"א

שער אנ"כ דרוש ו' (ע"ה ח"א דף צ"ב ע"ג)

הח"ו"ג שבז"א מצד אמא הם מ"ה וב"ן שניהם דב"ן והח"ו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. **ודע** כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם חוזרין ומתבררין עד שיושלמו להתברר. **והנה גם בנוקבא** אירע לה כן ע"ד ז"א כי תחלה היה בזווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן. **נמצא** כי בזווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהה וגם ברחבו לחו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה, **וכל זה אינו רק ספי' המלכות דנוקבא לבד**. והטעם כי הנה • ז"א יצא ו' נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוחין דו"ק דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד. ואח"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספי' א' ונעשה בי"ס גמורות כמו ז"א. והענין יותר **בביאור** כי תחלה הגדילה בעיבור נה"י שבה וביניקה חג"ת ובמוחין דו"ק חב"ד שבה וכל זה הם י' נקודות לבד שהם י' מלכיות של י"ס שלה ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעד"ז בכלם כמבואר אצלינו באל"ף ב"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחר באחור:

והנה בעיבור ראשון דזו"ן התחילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה **ונודע כי כל קצה הוא כלול מ"ס** והנה תחלה בעת הזווג (דאו"א) נתבררו ו' מלכיות שבז"ק דב"ן ואלו היו ניתנין חציים הימיני ביסוד דאבא וחציים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה החדשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה החדשים • ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה (א). אח"כ בהמשך כל הט' ימי חדשי העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן נה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי שבעיבור היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בחי' נה"י לא נגדל רק בחי' נה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בחי' נה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אח"כ ביניקה מתבררין גם בחי' חג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתחברו חג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אח"כ בגדלות באו תחלה חב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וחב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מ"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוחין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבן זה מאד. ואח"כ באו ג"ר בפעם אחת שכל א' כלול מ"ס דב"ן וי"ס דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים. ואח"כ נכנס כתר דמ"ה ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר ידעת כי המוחין מתחלפין כל החכמות והחסדים בנה"י דאבא וכל הבינות וגבורות בנה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן • ואז מתחלפים ונכנסו בצלם נה"י דאבא המוחין שהוא מ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם נה"י דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. נמצא

[צ"ע ע"ב]

[צ"ע ע"ב]

[צ"ע ע"א]

רח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ו' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לבאר איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' בה' שמות הוי"ה אדנות הנז' הנה מקום בא' שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהוא צגוי ל"א גם יש בה שם אדנות צריצות וכו', אח"כ עולה ציסוד וכו', ה"שאלה היא שם אדנות הוא צצריאה לא צאלילות צאלילות י"ה אחרונה נקראת לא אדנות ואיך עתה צאלילות אומר יש בה שם אדנות צריצות ל"ל, ה' יע"א :

ת' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פ' א' שכתב וז"ל, נמלא כי המלכות צקטנותה נקראת ה' תתאה והיא טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או חלקים כפי הזמנים וכו', נמלא טעם מה שקרינו אדנות צצריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים אות ה' אחרונה וצצריאה שהיא פרצוף שלם קורים אותה אדנות חבל לעולם כל מקום שהיא פרצוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה, מרי שד"ה :

ש'

ק"ט) שאלה כתוב צשכ"ו [דכ"ח ע"א]

וז"ל וכעניין הוא צצכיות בנוק' למטה צעולם צי"ע היא שם צהינה פרצוף שלם וכאשר תעלה צעולם הצל"י וכו' ושם חנינה הלא צצחינת נקודה קטנה ע"כ ל"ל מהו כונת דבר זה איך יש מליחות בהפרצוף יבתפך לנקודה ואח"כ מתגדלת צל"י ותהיה פרצוף ח"כ מה עניין הפרצוף שבה צצ"י ?

תשובה כשהיתה בנוק' צצריאה יש בה

עשר מלכיות דעשר ספירותיה וצ"ה היא פרצוף שלם דמלכיות דו"ס חבל כשעולה לאל"י כולם נקראים ספירת מלכות ועתה היא נקודה כלולה מעשר ולריך להבנים לה עשר ספירותיה ע"י ח"צ דאמצ"ת לכן צצריאה נקראת פרצוף וצל"י תהיה שיפור נקודה אחת מכרס"ג שד"ה נ"ו :

ק"ד) שאלה כתוב צשכ"ו (דכ"ט ע"ב)

וז"ל ב' רוך צכאן הכרע גופך צלצד ותכוין להוריד ו' נגזי ה' פירוש כי המלכות היא ה' תתאה וכו' עתה צכ"ל ק"ק דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ו' נגזי ה' תתאה להעלותה ע"כ ו"ל שזה הוסף הכלל הידוע שהמלכות צצחותה צצריאה היא נקראת אדני וכשהיא צל"י תחת היסוד אז נקראת ה' אחרונה דכויה צסוד ארצעה ראשי שנים הם עיין צשכ"ו (דל"ג ע"ג) וראיתי להרב "שמן שבין" לשכ"כ (דט"ל ע"א) שדקשה כן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע יעוש"צ והיע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' נגזי ה' תתאה

להעליחה ר"ג בהמשכה מאות ו' לאות ה' שהיא תחת היסוד ומאות ה' נמשך נשם אדני שצכ"ל ק"ק דצריאה להעלותה לאל"י וכ"מ מצשכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין צכריעת גופך להוריד ו' נגזי ה' תתאה להחירה ולתת בה כח שתוכל המלכות הנקראת אדני צצחותה צכ"ד נקודה צצריאה להעלות למעלה וזו ה"ה שאלו מורידין אות ו' נגזי היא שורש ה"ה של המלכות אותה הנקראת ה' תתאה של ה"ה העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל מכרס"ג שד"ה נ"ו :

שער תיקון הירח פרק ד' דרוש אטב"ח (ע"ה ח"ב דף נ"ג ע"א)

משם אבל כשתינק מקו הנצח אז יונקת ממוח חכמה המתפשט בו וגם מן החסד הא' מן הה"ח המתפשט שם וכעד"ז בהוד. ועתה נבאר הענין יותר ודע ג"כ כי לעולם המגדיל המלכות הם החסדים (המתפשטים שם) שהם סוד המים המגדילין האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא. והנה כשהמים הולכין בשרשי האילן ומגדילין אותו אין המים חוזרין להיות גוף האילן עצמו כי המים גורמין ההגדלה אבל המים עצמן אינן גוף ההגדלה וזה מבואר למבין וכן הענין בחסדים אלו אינו נעשה גוף ההגדלה רק שגורם להגדיל לכן בככל הא"ב לא הזכיר את החסד עצמו רק ההגדלה לבדה והנה החסד שבת"ת ז"א גורם הגדלה בט' נקודות בכתר דנוקבא דז"א שלא היה בה רק נקודה א' ונעשית י' וזהו א"ט. **ב"ח** בחכמה פי' מה שאנו רואין ומוצאין בפ"י מה שיש אל המלכות בחכמה שבה הם ב' נקודות והגדילו ח' אחרות ונעשו י' וזהו ב"ח. והענין שכבר ידעת שכבר יש בה נקודה א' ממה שלקחה ממלכות עצמה כנ"ל הרי נקודה א' ועוד נקודה אחרת לוקחת ממוח חכמה המתפשט בנצח דז"א כנודע. והנה נודע כי חכמה שבנוקבא נגד פ"ק דנצח ז"א ויונקת ממוח חכמה שבו משא"כ בכתר שלה שאינה לוקחת מוח בקו אמצעי רק מן החסד וכבר בארנו שהחסד אינו נכנס בגדלות רק שהוא גורם הגדלה כי כן עתה בנצח אע"פ שיש בו חסד א' אין אנו חושבין רק למוח חכמה שבו כי החסד הוא המדיל ושמור כלל זה בידך שלא אצטרך לבארו תמיד שלעולם אי החסד נחשב ונכנס במספר ונמצא שישש בכאן שתי נקודות אחד מנקודת החכמה עצמה של המלכות עצמה וא' מוח החכמה שבנצח דז"א ואחר כך חסד שבנצח גרם גדלות ח' נקודות אחרות ונשלמו ל"י כי ב' נקודות הנ"ל אינן בכלל ההגדלה רק ח' הבאים מחדש וזהו ב"ח. ג"ז בנינה פי' כי בנינה שבמלכות יש בה ג' נקודות. א' מחלקה שלקחה מן המלכות עצמה כנ"ל. עוד יש נקודה אחרת ממוח בינה שבתוך הוד ז"א כנ"ל בנצח. עוד לוקחת נקודה

דרוש אטב"ח והוא לבאר מציאות אלפא ביתא דאטב"ח על תיקון הנוקבא מלכות דע כי הנוקבא שהיא שיעור שלה מדה א' מן המדות של ז"א ונמצא שהיא עשירית כי אין בה רק מדה א' מי' מדות דז"א, אמנם כשנגדלת ונעשית פרצוף גמור מי"ס אז נחלקה אותו מדה ל"י חלקים נגד י"ס וכל נקודה מהם גדלה ונעשית מדה א' שלימה. וזה סדרה א"ט הוא כתר דמלכות, ב"ח הוא חכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת, י"צ חסד, כ"ף גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח, ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות. ופי' הענין כשהנוקבא נבנית ונתקנית פרצופה מב' חסדים ומב' שלישים שיש בתנ"ה דז"א ומהה"ג שיש ביסוד דז"א כמבואר בדרוש הקודם לזה ע"ש. ונתחיל עתה **מן הכתר** כי כתר נקודה א' מי' נקודות שנתחלקה • מדת מלכות, אמנם זאת הנקודה של כתר צריכה לקבל עוד ט' נקודות אחרות כמותה ואז יושלם הכתר שלה ויהיה בה מדה שלימה ב' נקודות כי מה שהיתה המלכות עד עתה בחינת מדה א' בת י' נקודות. הנה עתה אחר ההגדלה צריכה שכל נקודה מהם יעשה מדה א' בת י' נקודות ולהיות שמתחלה לא היתה בכתר שלה רק נקודה אחת מן המדה ועתה נתוסף בה עוד ט' נקודות כמותה ונעשית מדה גמורה כמו שהיתה מתחלה כל המלכות בכללותיה. **נמצא כי תחלה היתה בחלקה נקודה א' ועתה בהגדלה נתוסף בה ט' נקודות וזהו א"ט שחלקה היא א' ונתנו לה ט' אחרות כדי להשלימה. ואמנם לבאר זה יותר צריך לומר כי הלא מי שמגדל את הכתר שבנוקבא אינו אלא אותו החסד שבת"ת דז"א כי בקו האמצעי אין שם שום מוח רק החסדים לבד אך בב' קוין דז"א ימין ושמאל שם מתפשטת אמא ב' ירכותיה עם ב' מוחין שבה חו"ב כנודע אבל בקו האמצעי לא יש מוח כי כבר נשלם יסוד דאמא בחזה. **נמצא כי בקו ימין ושמאל יש מוחין גמורים עד סיום רגליה דז"א אך בקו אמצעי אין בו בחי' מוח רק עד החזה ומשם ולמטה לא יש רק חסדים מגולין וכפי מה שיש בז"א כך יניקת המלכות משם כי כשתינק מן קו האמצעי לא תינק אלא מהחסדים כי לא יש דבר אחר לינק****

י"א ע"ב

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי שיש יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד הי' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם

להמשיך אר"מ אל המוחין דז"א מלך בחי' חמשיית דאר"מ דאר"מ
 כנו' וכמו שנבאר בחיבות אלהינו ואלהי אבותינו כי' אבל עתה
 בתחלת ברכת אבות עדיין אין בז"א רק מוחין פנימיים מלך בחי'
 חילונה דנהי' דאימא (א) אשר בכח אור הזה נכללו כל היכלי
 הברי'א כנו'. ועתה אנו מעלים את הנוק' במלת ברוך והוא
 באופן זה כי כיון שנכללו כל היכלי הברי'א יחד. והנה המלכות
 היתה עד עתה בסוד מיטוט הירח כנ"ל בבחי' נקו' קטנה נחלקת
 ליים וירדה להיכל קה"ק דברי'א. ועתה בבחי' ברוך ברוך עולה
 המלכות למעלה באי' כיון שנכללו ועלו כל היכלי הברי'א יחד
 ואז עולה ומתדבקת וחוזרת אל מקומ' הראשון בסוף אות הו'
 שהוא בסוד פסיפה לבר כנ"ל ועומדים שם אחר באחר כמו
 שהיתה בתחלת האילנות ואפ"פ שכיין שפשינו יחוד ק"ש נעשו לז"א
 מוחין פנימיים כנו'. ואיך מוכרח הוא כי ג"כ נעשו לו בחינת
 נה"י חדשים עכ"ו עדיין אינם מתלבשים אלו הנהי' דז"א בנקבה
 לפי שאיננה רק אב"א בבחי' נקודה קטנה פסיפה בסוף הו' אלף
 שהיא נחלקת ליים אמנם עתה עולה היא ומתדבקת בסוף היסוד
 האחרון דז"א (ג) ויום ב"רן כי היכל קה"ק דברי'א אשר נכללו
 בו כל שאר היכלי הברי'א כנו' וגם נקודת מלכות הנחלקת ליים
 כנו' ג"כ הוא בהיכל ק"ק הנו' וכל אלו עולים למעלה באילנות
 עד מקום סיום היסוד האחרון דז"א כנו' ויום ברוך ויען כי כל
 בני הנקבה הוא ע"י המסד הנקרא אתה בסוד אתה כהן לעולם
 ולכן אנו אומרים אלהי כי הוא משפיע בה בחי' הכ"ב אותיות
 האלפא ביתא מאלף ועד תיו וזהו אתה את ה' כי אלפא ביתא
 הנק' א"ת ניתנת בנוק' הנק' ה' תתאה וע"י הארה זו מעלה אותה
 עד הת"ת דז"א הנקרא יהודה אשר זה הת"ת היה מתחיל' בחי'
 יסוד דז"א כנודע ועתה הרי הוא ממש במקום שהיתה בו עתה
 האילנות שהיתה בסוד פסיפת אות ו' כנו' כי הת"ת הזה הוא
 היסוד הראשון והנה היא עתה בסוד פסיפת אב"א ובסוד נקו'
 א' מתפשטת אל י"ם כנו' ואחר כל זה אנו עושים עתה זוג אר"מ
 פסם שנית בבחינת חמשיית באר"פ שלהם כנו' כדי להמשיך אר"מ
 למוחין דז"א וזמ"ש אלהינו ואלהי אבותינו אלהינו אימא
 ואלהי אבותינו אלהי אבות אב לאבהן ועתה לריבין לכיון
 למסוד עתה ג"כ נעלינו למימה על קדוש ה' ע"ד מ"ש ביחוד
 ק"ש וזה נרמז באומרו אלהינו ואלהי אבותינו כי אנו מוסרים
 נפשינו עליו לסיבת היותנו מאמינים כי הוא אלהינו מיוחד
 אלינו ואנחנו עבדיו ובראיו מוסרים נפשותינו על יחוד קדוש שמו
 ית' ולריך לכיון שנפשותינו ורוחנו נפשיותנו עולים יחד ומלטרפי'
 עם ז"ן בני אר"מ הנו' בברוך אתה ה' כנו'. וכולנו יחד אנו
 מעלים אליהם בחי' מ"ן תוך אימא עלאה וזה הטעם שאנו מקדי'
 אלהינו שהיא אימא אל אלהי אבותינו שהוא אבא עוד תכיון כוונ'
 ב' באלהינו ואלהי אבותינו כי אחר שנעשה זוג הנו' בג' תיבות
 האלו או מתחילתן האורות לבוא בז"א ובתחילי נעשה בו בחי' הכתר
 שבו נובחי' הית' דבחי' חמשיית דאימא כנודע וכבר ידעת כי
 הת"ת נק' אלהינו והענין הוא כי הת"ת דאימא הנק' אלקינו נעשה
 כתר דבחי' אר"מ אל ז"א אמנם עדיין בזה לא נעשה רק בחינת
 הכלי המקבל בתוכו אר"מ של כתר דז"א כי כלי זה נעשה בו מבחי'
 הת"ת דאימא הנק' אלהינו ודע כי מבחי' הכתר הזה הנמשך אל
 ז"א מלך אימא עליו רמזו בם' התיקונים וז"ל אימא עלאה איהי כתר
 בראש כל לדיק ולדיק ומלך זה נקרא הכתר נוקבא לפעמים כנודע
 ואח"כ במלת ואלהי אבותינו תכיון ברות ו' של ואלהי שעתה
 נמשך דז"א הנקרא ו' בחי' הנשמה עלמה דבחי' אר"מ ככלי
 הכתר דז"א וזה נמשך לו מן אלהי אבותינו שהוא אבא הכלי מלך
 אימא והואה"מ שכתוב מלך אבא אלהי אברדם כי עתה
 נעשית נהי' דבחי' חמשיית דאר"פ דאר"מ בבחי' שלשה מוחין בסוד
 אר"מ אל שלשה מוחין פנימיים דז"א וזהו אלהי אברהם אלהי
 יצחק ואלהי יעקב הם חב"ד אלהי שלשה אבות שהם חגי' הגאלי'
 מהם הא"ל כי הנה לבאר זה לריבוי אנו לבאר סיום ההקדמה
 הנ"ל וזה ענינה דע כי מוח' כי ביחוד ק"ש נעשו בז"א בחינת
 אר"פ. ועתה בברכת אבות אנו עושים לו אר"מ דע כי אין זה
 רק בענין שלשה מוחין שלו לבד וכן בענין המוחין דנוקבא כי
 מוחין דז"א הפנימיים נעשו לו בפסוק דשמע ישראל ומוחין פנימי'
 דנוקבא נעשו בברוך שכלמי' ואמנם: שאר איבריגוף ז"א ונוקבא

לא נעש' אז בהם שום דבר כלל ואפ"פ שזכרנו ענין רמ"ח איברים שלו
 בענין רמ"ח תיבות שבק"ש לא היתה הכונה אז רק שזכרנו ענין
 התפשטות והמשכת הארתם למטה בהיכל הרלון דברי'א וא"כ נמצא כי
 עתה בברכ' אבות מה שאנו עושין הוא זה כי בחי' המוחין דרו"ן אשר
 בתחילה ביחוד ק"ש היה בבחי' אר"פ הנה עתה הם בבחי' אור המקיף
 בין בז"א בין בנוקב'. אבל בחי' שאר אברים של הגוף שלהם אשר
 ביחוד ק"ש לא נעשו בהם שום דבר כלל הנה עתה בברכת אבות
 אנו עושים אותם בבחי' אר"פ בלבד בין בז"א בין בנוק' והרי נתבשרה
 סיום ההקדמה הנז"ל ונמצא עתה כי כל מה שנבאר בברכת
 אבות עד עתה בבחי' המוחין בין של ז"א או דנוק' הכל הוא בבחי'
 אר"מ אבל כל השאר בין בז"א בין בנוק' אינו רק בבחי' אר"פ
 וזכור ואל תשכח שלא נלמדך להזכירו בכל פעם:

ונחזור לענין ראשון כי הנה עתה בחיבת האל הנה הוא בסוד
 אר"פ לבד כנו' כי כל מקום וזלת הג' מוחין שלו ושלמה הם
 בסוד אר"פ בלבד וענינו הוא כי עתה אנו עושים לז"א בחי' דיקנא
 דיליה בנ' תיקונים כנודע והוא בסוד אר"פ לבד כנו' וזה נרמז
 במילת האל כי הנה אלו ההיין הנז' בר"ת האל הגדול הגבור
 והנורא. כולם הם בחי' אימא הנק' ה' עלאה אשר מורה אנו
 ממששים כל אלו ההארות בז"א וההארה הראשונה שבהם הוא
 הדיקנא הנק' אל וזהו האל ה' אל והענין הוא במ"ש אללנו בביאור
 י"ג מידות דועבור כי תיקון הראשון של הדיקנא הוא אל בסוד
 אל רחום וחנון כי לפי שיש בו כמנין אל קוין תקיפין כי כנו'
 באר"מ ומאחר שהזכיר התקון הראשון הנק' אל לא חשש להזכיר
 האחרים כי בו נכללים כולם, גם תכיון באופן אחר כי הנה האל
 עולה בגי' ל"ו וה"ס ט' תיקוני דיקנא דז"א וכל א' מהם יש בו
 היות א' והנה ט' היות יש בהם ל"ו אותיות כמנין האל והרי
 נרמזה כל הדיקנא בזה הכוונה הנז'. והנה נודע כי הי"ג תקוני
 דיקנא עלאה דאריך הים ג' היות במלוי יודין ובהם י"ב אותיות
 בפשוטן וכל הי"ב תיקונים אלו נכללים אח"כ בתיקון הי"ג האחרון
 הנקרא מולא קדישא וה"ס מלת ונקא שה"ס שם אהיה במלוי יודין
 שהוא בגי' ונקא כנו' ל"ג מידות דועבור. והנה בשם זה של
 אהיה יש במילואו ג' יודין הרומזים אל ג' היות אחרות שבהם
 י"ב אותיות וגם הם במלוי יודין והרי איך בזה התיקון הי"ג הנק'
 מולא כלול' כל הי"ב תיקונים ראשונים. גם בשם הזה של אהיה
 אשר בזה התיקון הי"ג יש במילואו ג' יודין ואלף וה"ס שם אל
 וזה נרמז במלת האל והנה גם הדיקנא דז"א יש בה ט' היות
 וזהו ג"כ האל ל"ו אותיות אשר בפי היות הגדול הגבור
והנורא הם חגי' דז"א ונודע כי הת"ת הזה של עתה היה
 בתחי' בחי' יסוד אשר שם הוא מקום אחיזת הנוק' ולכן בהגיענו
 עתה אל מלת והנורא שהוא הת"ת דז"א והנה שם הוא מקום
 הנקב' מחי' הת"ת הזה ולמטה שהוא מתחת החזה כנודע וזה
 החי' תחתון של הת"ת הזה נעשה אל הנוקב' כתר בבחי'
 אר"מ כנו' וזהו אר"מ ערליין כנודע כי הכתר נק' אל עליון כנ"ל
 וגם אימא עלאה אשר ע"י נעשה כל זה גם היא נק' אל עליון
גומל חסדים טובים ה"ס נ"ה בלבד הממודשים הנעשים
 עתה בז"א ובאים לו בסוד תוספת כי הוא אין לו מחלקו רק
 בחי' ו"ק בלבד וכבר נתעלו ונעשו בחי' חב"ד וחגי' שלו כנודע
 ובבחי' ז"א נאמר. חסדים בסוד חסדי דוד ובבחי' נוק' נק' טובים
 לפי שהם נעשים לה בבחי' מוחין דחב"ד שבה כנודע. כי ז"א
 יש לו ד' מוחין שהם חב"ד ונמשכו בו מחי' תחתון של הת"ת
 והנה"י דאימא אלף נוק' אין בה רק בחי' כתר ותריין מוחין חריב
 נמשכו אליה מחי' תחתון דת"ת ומני' דז"א אבל מן היסוד דז"א
 לא נעשה דעת בנוק' בסוד נשים דעתן קלה אבל לפעמים מכה
 ההארה הגדולה של הכתר שבה נעשה בה בחי' דעת אמנם איננה
 כז"א שיש לו ד' ספי' שלימות כחב"ד:

קונה הבר' כתר ידעת כי בינה עד הוד תפשטת. ונמצא
 שפדיין חסר בחי' היסוד החדש אל ז"א וענין
 המשכתו הוא באופן זה כי נודע דאר"מ התכלילו במולא שהוא מרת
 ונקא שהוא שם אהיה במלוי יודין כנו' ובכת ההארה הגדולה אשר
 להם כד תכללו בהוא מולא אשר נת' נעיינו במ"א כי האי מול'
 מתלבש בתוכו בסוד מוחין שלהם ואין זה מקום ביאורו ועי"כ
 (א) יש כח באר"מ לפעושת בחי' היסוד החדש בז"א לפי שההוא
 מולא

הגהות וביאורים: רק המקיפים ומדוונים אר"מ שנית וכוה יתירן לך כמה קושיית כשינוי הדרושים. וכוה תתן מ"ש לקיח כסוף ע"כ של דף ל"ד וז"ל והנה
 הירמה זו זריכה לכתוב ג"כ למעלה כביאור כיוונת הק"ש פי' כדי לחלק כסדר הק"ש שאינם שוים עם הק"ש שזכרנו ו' (א) דלז"א ק
 הניסה הרב ש"ס: (ב) לאסוק ח"ת נקרא יסוד ראשון. ע"פ פי' כי כעת הקשנות היה הנהי' בבחי' ב' ורשות והנף. וכשגדול היה הנהי' בבחי' ב' ירכן והאמה
 עיני שפר המלת דף י"ב ע"ל שורה ד' ע"י"ם:

ומלא כי זהו מה שחכין שחמשיך הארת ה' אחרונה הגו' אל שם אדני המורה בליורו הכל אל פ"ר דינין הגו' ואז יהיה פ"ר"ה והרי נתמחקו ב' בחי' הדינים הגו' (ד) :

עוד ראיתי לאדם א' (ה) כונה אחרת במלת אדני' ובזה הכוונה מלאמי בה גם כן חילוק ושינוי לאדם א' ואכתוב שתיין הא' היא כי בתיבת אדני לריך שחכין להמתיק הש"ך דיני' בסוד השיניים ואח"כ להמתיקם עוד שנית בתיבת שפתי ביהוים יולאים יותר לחוץ שהם בחי' השפתיים וכך הוא ביאור הענין. הגה ל"ב שיניים ה"ם ל"ב נתיבות החכמה שהם ש"ך דינין הגו' והם י"ו שיניים למעלה וי"ו שיניים למטה ונרמזים ב"ג של אדני בהיותך מחלק האזן של ביניים ל"ב ויין כזה א' כי חלייה לאורכה תחברנה עם מים העליונים יוד עילאה ופנים תחתונים של רקיע שהוא חלי האזן לארכה עם מים תחתון יוד תחתה וגמלא י"ו לעילא י"ו לתתא הרי ל"ב שיניים. ואלו הל"ב שיניים הם נשרשים בלחי העליון ולחי התחתון והשיניים תקועים תוך שני החניכים שבהם והם חיד העליון ותחתון והם שמות אלהים כי חיד העליון הוא אחרונים פשוטים של אלהים שעולה ר' וכן גם חיד תחתון אחרונים דלהים העולה ר' ואלו האחרונים שהם החניכים הם דינים גמורים אשר בהם נשרשים ותקועים הל"ב שיניים. וגמלא כי י"ו שיניים העליוני' עם ר' של חיד העליון הם ר"ו שעולים בגי' גבור' וכן י"ו שיני' התחתונים עם ר' של חיד תחתון הרי ר"ו ב' ג' ובי"פ ר"ו גי' בגל וה"ם כל הגבורות וכל הדינין. ואחמם ע"י טחינת השיניים הש מפרדין ומדקקין הדינין וממתיקין אותם כמבואר אצלנו בלחוד בענין אכילה ושמה דיוה"ך וע"ש והרי נתבאר איך הל"ב שיניים נרמזים בליור אות א' מן אדני ונשאר ממנו אותיות דין להורות כי כאן שני שרשי הדינים שבשני החניכים כנו' ומתמתיקם ע"י השיניים כנו' ואח"ך יולאים יותר לחוץ אל השפתיים במלת שפתי ומתמתיקם יותר ותכונן במלת שפתי כי השפתיים הם אותיות בומ"ף כנודע והם בגי' ב"פ דין שהם ב' שרשי הדינין שבשתי החניכים הגו' שהם נרמזים באותיות דין של אדני כנזכר ועתה הם מתמתיקים ע"י השפתיים שהם אותיות בומ"ף העולים ג"כ בגי' דין דין האמנם מיתוקם הוא בבחי' גי' אחרת והוא ע"י ד' מלויים של ד' היות עסמ"ב שהם בגי' בומ"ף :

וכאן ראיתי שינוי לאדם אחר (ו) וזהו כי הגה כוונת מיתוק השיניים בליור אלף של אדני לא כתב אותם אלא בתיבת שפתי שם כתב באופן זה שנכתוב והוא כי הגה שפתיים הם אותיות בומ"ף שהם גי' ב"פ דין כנגד שני בחי' הגו' של כל הדינים שהם ש"ך ופ"ר ושרשי ב' דינין אלו הם נשרשים בב"פ רי"ו שיש בשפתי החניכים ול"ב השיניים הכל שהם ב"פ גבורה כנגד שני בחי' דין של ש"ך ופ"ר ושינוי בחי' דינין אלו ושאר הדינין של החניכים כנו' הכל מתמתיקם ע"י ד' מלוי' עסמ"ב העולים בגי' בומ"ף ע"ב הוא השינוי **תפתח** תכונן בסוד הנקודה הנקרא פתח שהוא בחכמה והיא הויה דע"ב דיודין שיש בה ארבע יודין כל א' כלל מעשר הרי ת' של תפתח והכוונה היא לכיון לזוג אור"א בבחינת זיוג העליון הנעלם בסוד הפה שהם החיד והגרונן שהם אור"א והם אותיות גי'כ"ק ואח"כ והם בגי' רי"ו ואחד יותר והכוונה היא כי רי"ו הם הדינים והם בגי' גבורה והם מתמתיקים ע"י האחד היתר הכולל להן וה"ם אלף המתמתיקם כנ"ל :

פ"ו (ז) תכונן להמתיק שני גבורות מן החמשה של מנלפך והם מ"ן שהם בגי' פי הגרמז בתיבת ופי ומתוקם הוא ע"י ארבעה יודין שבהו"ה דע"ב וג' יודין שבהויה דס"ג הרי ז' יודין ובאות אלף של אדני יש ב' יודין ואות ו' באלמע הב' יודין כנו"ל תחבר שני יודין עם הו' יהו הכל בגימט' פי. והענין הוא כי שני יודין אלו עם הו"ו שבאלמע הנחלקת לשתי ויין כנ"ל הם הי"ו שיניים העליונים וי"ו שיניים התחתונים וכאשר השפ"ע והדינין יורדין מן אור"א הנק' ע"ב וס"ג שבהן ז' יודין יורדין לז"א הם נטחנין תחי' ע"י השיניים הגו' שבהם העליון שה"ם השחקי' המוחני' את המן וכאשר הו' יודין נטחנין תוך הב' יודין שבשיניים מתמתיקין שם וכעשה הכל מן וזמ"ש חז"ל למה נק' שמש שחקים ששחקים מן ללדיקים ואותו של ופי ה"ם ו' שבאות אלף הגו' . גם תכונן כי פי הוא הויה דס"ג ועם כ"ב אותיות היוצאות ממנה הרי פ"ה ועם חמש מולאות של הפה שמהם יולאות הכ"ב אחרון הרי ל' כמנין

מלא נקרי דעת כנודע כי אור"א הם חו"ב והמולא הוא הדעת שלמעלה מהן ולכן נמשך ממנו אור גדול אל הדעת אשר בין אור"א ומשם נמשך להעשות יסוד ב"ז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי ע"י המול הנקרא ונקמה שהם אותיות קונה נתקן וכעשה היסוד דז"א הנק' הכל ומלא כי היסוד דז"א נעשה לסיבת הארת אור"א דאחלקיו במולא כנ"ל אבל אח"כ כאשר בא לעשות תיקון הנוק' מתחלקת ההארה זו באופן זה כי מבחי' ההארה שקבל היסוד דז"א מן אב"א הגה משם נעשו מגי' דנוק' וזהו **וזכר חסדי אבות** שהם מגי' דנוק' ולביהוים נמשכים מההארת אב"א לכן נאמר בהן וזכר מזד זכור שבאב"א אבל מבחי' ההארה שקבל יסוד דז"א מן אימא נעשו נה"י של הנוק' וזהו **ומביא גואל רבני בנייהם** כי בחי' הגואל מזד אימא הוא ובני בנייהם הם נלח הוד שבנוק' וביאר כי אלו החגיגות והנה"ה הם בנוק' הנקרא שמו וזהו **למען שמו** וכל זה נעשה ע"י החסד הנקרא אב"א וזהו מ"ש **באהבה** והנה כבר הודעתך כי אותה נק' של המלכות הנקרא פסיעה לבד תמות אור ואלו כנ"ל תמיד היא עומדת עם לעולם וזו היא בחי' המלכו' ספי' עשירית שבז"א אשר ע"י נגמר ז"א להיות בן יים ואע"פ שאמרנו לעיל בתחלת הדרוש הוא שבעת שנתמטע' הנוק' ירדה הארת נקו' הנק' פסיע' לבד למטה בעולם הברי' עכ"ז ודאי הוא שגשגת רשימו למעלה בסיוס אור והוא וז"ם מ"ש בתיקוני' ובזו' שהיסוד ומלכו' אינם נפרדים לעולם והענין הוא בבחינת זון שאמרנו גם ז"ם קולה של דלת דאחד שנת' בס' התיקונים תיקון מ"ב ד' פי' ע"ב ואין אנו לריכים עתה להזכירו כי בחי' זו לעולם עומדת היא עם תדיר כנ"ל וכנודע וזכור ההקדמה זו ואל תטעה בה במה שכתבתי לעיל בתחילת הדרוש הזה :

דרוש ד' (ח) בכונה ברכת אבות מלוקט מכמה דרושים קטנים **אדני שפתי תפתח** כו' תכונן כי שני בחי' מיני דינים יורדים מלמעלה הא' הוא כי יורדים לז"א ש"ך נילונין של דינים ושרשם הם מן ל"ב נתיבות חכמ' כ"א כלול מ'י' הם ש"ך ואח"כ הם יורדים מו"א אל נוק' הנקרא אדני ולכן ש"ך הם בגי' ה"פ דין שהם בחמש שמות של אדני והענין הוא כי אלו הם בחי' ל"ב אלהים שיש באימא שבאו לה מל"ב נתיבות חכמה והנה שם אלהים י"ג בו ה' אותיות ושם זה הוא בבחינה אשר היא סוד ה' ראשונה דהויה. ולכל אלו הסיבות נחלקו ש"ך נילונין אלו לחילוק הי"פ דין כנו' ואמנם מה שגריך לכיון עתה הוא להמתיק אלו הש"ך דינים אשר בנוק' דז"א הנק' אדני ולמתק אלו הה"פ דין אשר בה והענין הוא שעד עתה נוק' דז"א עומדת בבחי' נער חסד ה' שהם הש"ך נילונין הגו' ואינה ראויה לזווג. ועתה בעמדה לריכה להזדווג עמו ולכן עתה שכבר אנו בעולם האליליו בפס"ו זה קודם העמידה אנו מקדימין לתקני' ולעשותה נערה בה"א כדי שתהא ראויה אל הזוג בסוד ובזה הנערה בזה אל המלך הגו' בזו' פ' פקודי ואופן תיקונה הוא שנמתיק אלו הה"פ דין אשר בה ע"י שרשה שהיא הבינה כי אין הדין נמתק אלא בשרשו כנודע. וזה ע"י שנמשיך ה' אלפין מן ה' שמות אלהים שבבחינה וממשיך אל הי"פ דין שבנוק' דז"א ויעשו הי"פ אדני ממותקים (ג) גם דע כי אלו ה' היתירים על מספר ש"ך אשר ע"י נמתקים ה"ם החמשה גבורות מנלפ"ך כי הם שרשים אל הש"ך דיני' וע"י נמתקי'. גם עד"ו תכונן למעלה כשתמתיק הש"ך דיני' הגל' ע"י ה' אלפין שהוספת עליהם כנ"ל תכונן כי אותם ה' אלפין ה"ם הא תחתה של הויה הגו' וע"י נעשים שכי' ומתמתיקים ונעשית נערה בתוספת הא וזה תכונן בתיבת **אדני**. גם יש בחי' ב' של דינים כנ"ל וה"ם ה"ג של מנלפ"ך הגל' אשר בתחלה יורדים אל הגבו' (ג) ומשם יורדים אל נוק' דז"א והם בגי' פי' כמנין מנלפ"ך וגם פי' נילונין אלו גם הם לריכין להמתק ע"י שרשם שהם ה' גבורות עליונים למעלה ואז נעשין פרה בענין ש"ך ושכ"ה פ"ר ופ"ר"ה ואז נמתקי' וכוונת מיתוקם הוא בתיבת אדני והוא כשתלייר לז"ר בליור יו"ד שהוא רי"ו ותחברנו עם גי' אותיות האחרות שהם דין יעלו פי' שהם פי' נילונין והרי נרמזו הפ"ר דינין. ואמנם אופן כונת מיתוק' הוא כך כי תכונן אל מה שנודע שהנוק' ביהויה בפני עלמה נק' אדני. ובהיותה נכללת עם ו"ם האל"ה הנכללים בשם **יהוה** כנודע תהיה הנקבה נרמזת בלות ה' אחרונה של הויה הגו' :

הגרות וביאורים : (א) מולתו. (ב) מכו"ש ד' ז"ד. ע"ה שער רפ"ה פ"ה ועיין בפע"ה : (ג) בפע"ה יש הנהה וז"ל ונלעג"ד כי גבורה הנ"ל פי' גבורה שכתבת ז"א אף ש"ך הם בחי' שכו כנוכר : (ד) זהו למחרס מיני. פע"ה : (ה) והוא הכר ר' גליה הלוי ז"ל. פע"ה : (ו) והוא הר"מ נגהה ז"ל פע"ה : (ז) פע"ה ס"ב משער העמידה :

מהרב שר שלום זיע"א, אולי מהרב זמרת הארץ. והמנהג לכוין מתיבת באהבה ואילך

דוקא כסברת הרש"ש זיע"א, מהרה"ג שד"ה הי"ו:

פרי עץ חיים - שער חג השבועות - פרק א' - דף קכ"ז סע"ג

יקרא י"ג מדות ג"פ, ואח"כ יאמר רבש"ע מלא כל משאלותי וכו', וכן יהי רצון, ויחזור התפילה ג"פ, ואח"כ יאמר ג"פ ואני תפילתי וכו', וכן יעשה במוסף, וביום ב' דיוצר ע"כ, וכן בפסח ובסוכות. ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל. מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל השנה אין לה שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג ג' כבוד א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע, לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א):

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו הך, וצ"ע:

סוד ז' ברכות שבעמידת י"ט, לעיל שער מקרא קודם, וגם ניקוד הויות שבעמידה. סוד מפני היד שנשתלחה וכו' שם, ע"ש כל כוונת תפלת:

ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל. אמר לי רבי יצחק הכהן, כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב, והם להמשיך אל כתר שלה, שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה, הם בחי' כתר זה, והם בחי' ב' אותיות ראשונים משם ע"ב וס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י ג' ע', וב' מלואים של ע"ב וס"ג, שהם מ"ו ל"ז הכל ג' קנ"ג, הסר מהם ב' כוללים של הב' שמות, נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזה טובלת הנוקבא: **צמח** - משם הרב ר"ח ז"ל, שהיה אומר כי בלילות הללו כמו שביעי של פסח, וליל שבועות, וליל ה"ר, מצוה לפרוש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא, והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז:

זה מ"כ במחזור של מורי ז"ל, של מועדים כמנהג האשכנזים, בסוף חזרת עמידה דשליח ציבור, ביום א' בשבועות, שם כתוב מבחון, מכת"י מורי זלה"ה, ענין זה, וז"ל, יום א' דשבועות,

חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון)

ת"ת וב' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא שבנו"ה דז"א נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומל' דילה. וכל האורות הנזכר עולים בדרך א' עד שיוצאים כולם מהחזה ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחור:

אח"ך כל הב' צלמים הנזכר ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר (אטב"ח) לנקודת הנוקבא מהמוחין שבנה"י דאימא שהם **ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה**. ויוצאים ההארות הנזכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק' שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א כי ניתוסף לה ט"ס בכל נקודות מהי' נקודות הנזכר. והוא ע"י הכפל של שלישי התחתון של

ע"ח ח"א שער המוחין פ"ט - דף ק' ע"א

ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א. והוא כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה כי הוא בן בכור. וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד, מבחי' מ"ה וב"ן, וכן עד"ז

ועתה נבאר כל זה בעז"ה. הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דיש"ס ותבונה מבחי' חיצוניותם שהוא באחוריים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האחור לבד שהוא חיצוניותו,

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

[א"י]

סדר בנין הנוק' באטב"ח

מקורות:

ע"ה שער אנ"כ פ"ו, ח"א דף צ"ב ע"ג. וכן שער תיקון הירח פ"ד, ח"ב דף נ"ג ע"א דרוש אטב"ח.
 ע"ה שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א.
 מזבוא שערים שער ו' ח"א דף נ"ב ע"ג דרוש ז'.
 חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון).
 באתי לגני ח"א דף פ"ד ע"ב (ד"ה אל עליון)
 גזי חיים - שבועות עמוד 80 והלאה. רוב המקורות הנ"ל (ומקורות נוספים) מובאים מעמוד 134 והלאה.

הנוק' בבריאה היא בתור נקודה (מלכות די"ס, נקראית אדנו"ת, דרוש 4 ראשי שנים, שע"ר ח"א ש' ר"ח). בברכת אבות עולה לאצ"י ונחשבת ליי"ס דמלכות (שע"ר ח"ב ש' קי"ט). לכן נצטרך להעביר אותה (בחזרה) למצב של מלכות די"ס (טובים) על מנת לבנות אותה באטב"ח.

ט		א						ב' אותיות (דוגמה)	
הגדלה (השלמה) אות שמאלית		בסיס - שורשית עם התוספת (חוץ מ"ד"ו ו"ק"ץ - שמאל הבסיס) אות ימנית							
הגדלה	מגדיל (אינו חלק מהבנין)	תוספת לשורשית (חלק מהבנין - דרוש אטב"ח ע"ח)				שורשית		ד' מרכיבים:	
השלמה ליי"ס	גבורה (גבורות) בדעת, בו"ת	חסד (חסדים) בכח"ב	נה"י דאימא (לבוש-בנו"ה)	נה"י דאימא (לבוש-בנו"ה)	גבורה (גבורות) בדעת, בת"ת, בנצה	בינה דאימא (מוח-בנינה)	חכמה דאימא (מוח-בכמה)	מלכות	ט' בחינות:

- הבסיס מורכב משורשית ומתוספת לשורשית.
- מוחין דאימא שבז"א מגיעים רק עד חו"ב דנוק' (וצריכים חיזוק מנו"ה דאבא).
- חסידים רק בכח"ב, כי עיקר בנין הנוק' ע"י הגבורות, אבל הגבורות מגיעים לנוק' רק בדעת (ד"ו) ומשם יורדים לבנות את שאר הגוף דנוק'.
- לבושים (דאימא ודז"א), בחינת נה"י, לכן שייכים רק לנה"י דנוק'. אבל גם לבג"ה דנוק' ששם עיקר הדינים. לכאורה מדובר על הארת הלבושים.
- ברור שהשורשית וההשלמה ליי"ס מגיעים ממוחין דאימא (בחינת גימטריא שבז"א, וכדלהלן).
- א"ט: ש"ת דחסד דת"ת (מגדיל). החסדים יוצאים לפני הגבורות (ע"ה ח"ב). מצד שני הכתר צריך לבוא בסוף. לכן מחלקים את המגדיל ל 4 רביעים, הראשון יבוא בהתחלה והאחרון בסוף ובוזה נשלים את המגדיל ואז נשלים את הכתר.
- ק"ץ, ד"ו: הבסיס רמוז באות השמאלית, וההשלמה באות הימנית.
- ד"ו, ל"ע: יש יותר מבחינה אחת בתוספת לשורשית. לכן נחשבים גם בתור מגדיל (מדין ברכת הבית ברובה).
- ק"ץ, יש בה דינים קשים (גם קו שמאל וגם בגובה נה"י, ששם עיקר האחיזה). לכן יש שם הכאה (שורשית, הוד דאימא, הוד דז"א), ונעשים ט"ס.
- ל"ע נותנת את השורשית שלה (בגלל שכבר קיבלה חצי שליש מכלי הת"ת דז"א) ליסוד (שאינן לה על מי לסמוך בז"א), ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד.
- ש"ן (מלכות, גם היא לה על מי לסמוך בז"א), כל המהות של המלכות היא החותם, לכן לא רואים את השורשית. (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א).

עפ"י ע"ה הנ"ל, התוספות לבנין הנוק' (מעבר לשורשית וההשלמה), נעשים ממוחין (חו"ב דאימא שבז"א), מגבורות וגם מלבושים (דאימא ודז"א), למרות שבעצם מדובר על מערכת מוחין, ולכאורה לא שייך שבחינות אלו ישתתפו בבנין המוחין דנוק' (כולל המוחין שבז"א, שהרי ז"א נבנה מבחינת האותיות והנוק' מגימטריא). וכפי שהדגיש החסדי דוד הנ"ל, הבנין כולו נעשה ממוחין דאימא, ולא מבחינות אחרות. וכך משמע גם מע"ה הנ"ל (שער המוחין פ"ט). ועוד קשה, בל"ע, גבורות התנ"ה מהווים ג' ספירות מבנין הת"ת דנוק', איך במ"ס גבורות הנ"ה יעברו לנצח? ושם גבורת ההוד נעשה חלק מבנין הנצח, ובק"ץ גבורת ההוד יעבור להוד? בקיצור, הרבה דברים לא מובנים עפ"י דרוש אטב"ח בע"ה.

יש לציין שהסידור המודפס נראה מתאים יותר לע"ה (וכן לשיטת הש"ש, בענין ב' נוק', אחת כאל עליון ואחרת באטב"ח). ובשילוב עם שעה"כ, שהרי שם רק מוזכר בנין הנוק' באותן התיבות, בלי שום התייחסות לאטב"ח. וכפי שמציין זאת הבאתי לגני הנ"ל שבסידור המודפס יש הקדמה בתיבות השייכות לאטב"ח, ושם לא מוזכר חשבון אטב"ח, ולכן זה מתאים לשעה"כ. ואז יש כוונות האטב"ח (שזה נראה דבר נוסף, וזה מתאים לש"ש שזאת נוק' אחרת). לעומת זאת, סידור היר"א נראה יותר מתאים לגרסת המבו"ש (וכן לשיטת השד"ח, בענין נוק' אחת שמחזקים לה את הכתר, על ידי אל עליון ובונין את אותה הנוק' באטב"ח). וכן ובשילוב עם שעה"כ, אלא שבסידור היר"א יש תוספת מילה, בסוף ההקדמות של תיבות האטב"ח, שמקשר את ההקדמות לכוונות האטב"ח, "והוא באופן זה". מכאן שמדובר על נוק' אחת, כשיטת השד"ח. ומעניין לציין שבדרך כלל השד"ח יותר מתאים לסידור המודפס והש"ש יותר לסידור היר"א, וכאן לכאורה זה נראה הפוך.

עיקר השינוי בין דרוש אטב"ח (ע"ה) לבין הדרוש המקביל במבו"ש, מתבטא במילה אחת בלבד. עפ"י ע"ה התוספת לשורשית מגדיל את בנין הנוק', ומהווה חלק מהבנין (של אותה הספירה). וברור שהמגדיל אינו חלק מהבנין. לעומת זאת, במבו"ש יש תוספת של מילה אחת, במקום לומר שהתוספת לשורשית מגדיל (חלק מהבנין), מבו"ש כולל גם את התוספת לשורשית וגם המגדיל וקורא להם "גורמי" הגדלה. כלומר, שניהם אינם חלק מהבנין, אלא שניהם ממושיכים כל אחד ספירה אחרת כנגדו ממאגר מוחין דאימא (שבז"א). שהרי ז"א קיבל גם אותיות וגם גימטריא, האותיות בונין את ז"א והגימטריא בונין את הנוק', כידוע). ובוזה לכאורה מתיישבות כל הקושיות הנ"ל.

קוֹנֵה הַכֹּל

[סה:]

(א) יכוין להעלות שרשי הה"ג וכללותם וכללות כללותם מב' פרקין עי' דיסודות דישסו"ת שבדעת דז"א דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, למ"ן לב"ן דמ"ה ולב"ן דב"ן דאז"א (נשאר רשימו)

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא (לפני חילוף)	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולזווג ב' מזלין נוצר ונקה.

אלף יוד הי יוד ויו הי הי

ולהמשיך אור גדול ממזל ונקה לדעת דאז"א ולזווגם.

זיווג אז"א	←	ונקה
יאהויהה		אלף הי יוד הי

להמשיך מזווגם ה"ג חדשות וכללותם וכללות כללותם דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולהמתיק את הה"ג הישנות בה"ג החדשות. ולהמשיך כל העשרים גבורות הנז' לב' פרקין עילאין דיסודות דפר' חו"ב וחז"ג דפר' חכמות [דכתרים, דנה"י] דבינות (ובחזרה דחכמות) דישסו"ת, לחברם עם הרשימו שלהם והם יו"ד גבורות אחרות, והרי הם שלושים גבורות ממותקות. ולהמשיך כולם לדת"י דדעות דחו"ב וחז"ג דחכמה דכתר דנה"י דבינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דז"א

א. כוונה זאת יש סידורים שהיא כתובה ויש סידורים שאינה כתובה. וכתב מו"ר הרש"ש ז"ל בספרו הקדוש נה"ש דכ"ב ע"א וז"ל: וענין עליית מ"ן דגבו' דאז"א בקונה הכל שנתבאר בדרוש עמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכיין על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמידה כראוי ע"ש. ולפיכך סידרתי כאן ועל שאינה כתובה בכל הסידורים לא חשתי מזה לומר שאינה צריכה מטעם האמור והמעין יבחר. עיי' שער הפסוקים פרשת וירא פסוק ותלד הבכירה.]

יכוין להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יהוה יהוה כללות ה' חסדים

יהוה

יהוה יהוה

לג' כלי יסוד דז"א

יאהדוניה

שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד

שיין דלת יוד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו). ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא, ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

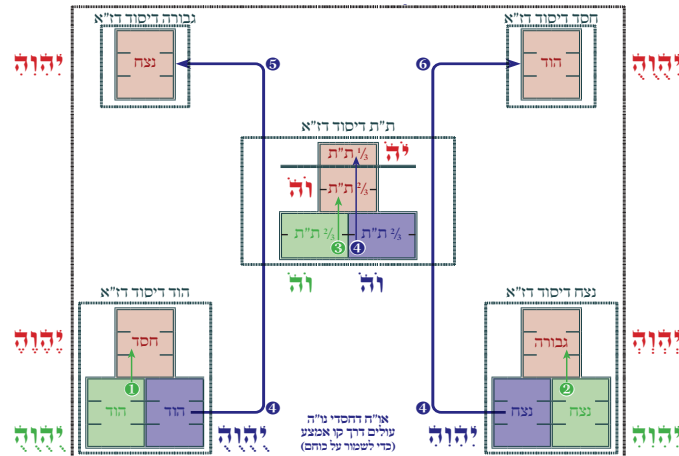
לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

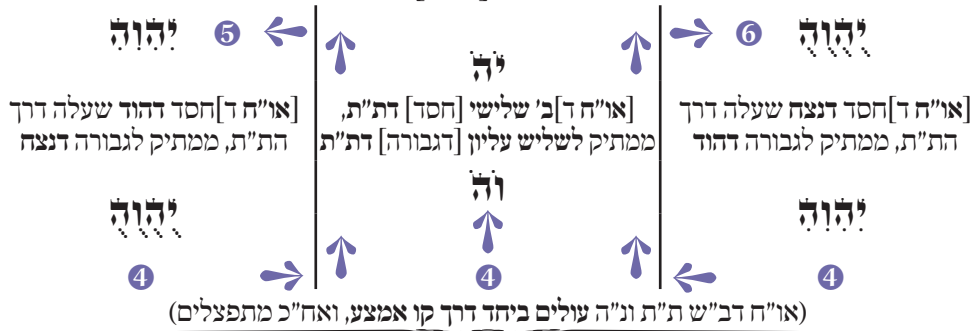

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג). (ע"י ציור בעמוד שכ).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השלישי העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

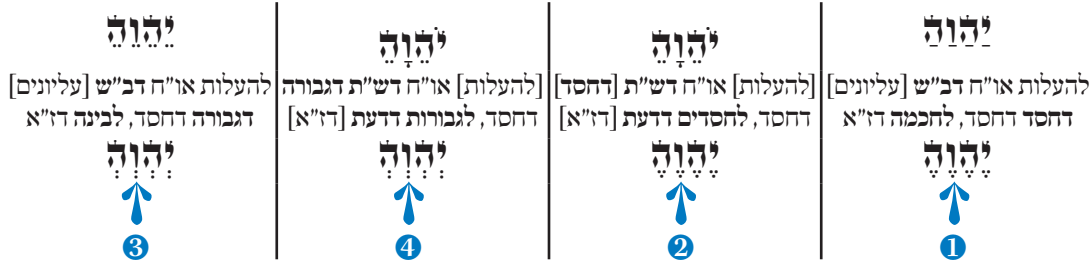
(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) (או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא).

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'. (עי' ציור בעמוד שכא).

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים דאו"ח [דחסד] דת"ת, לכתר דז"א, שבת"ת דיססו"ת* [שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דיססו"ת, שבו (בת"ת דיססו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

יהוה ב"ש [התחתונים ד] ת"ת דיססו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דיססו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה ב"ש [העליונים ד] ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דיססו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (O) דפנימיות דפנימיות דז"א

**אהיה אהיה
יהוה יהוה**

[חז"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*		[חז"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*
אלף הי יוד הי [חכמה]		יוד הי ויו הי [חכמה]
אלף הי יוד הי [בינה]		יוד הי ואו הי [בינה]
אלף הא יוד הא [חסדים]		יוד הא ואו הא [חסדים]
אלף הה יוד הה [גבורות]		יוד הה וו הה [גבורות]

ג' כלי כתר דז"א*
**אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הא**

יוד יוד הי יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנז', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(N) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד הא ואו הה. יוד הא ואו הה

יה יהו יהוה

* הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דיססו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דיססו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לבחב"ד חג"ת של יססו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מהצי תחתון דת"ת דיססו"ת, לאוירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א.

א. עיין במבוכ"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו']

[סה:]
[סה:]

להמשיך ל"מ דיסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (O)

(ב) מקיפי מ' דיסו"ת

		אֱהִיָּה	אֱהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

(א) מקיפי ל' דיסו"ת

		אֱהִיָּה	אֱהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

O הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.
עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ם.
פא"ה ח"ב דף ש' ע"ב, מכניסים את הצ' דל"מ בתוך הכלים של הצ' הכללי של ז"א.

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] [סט.] דחסדים (א) דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח (ד)] דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לה"ן דנוק' (ב)

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח (ד)] דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לתקן דעת דיעקב לפני פרק עליון דיסוד דז"א. ולהמשיך חשבון הכ"ל משם ע"ב דיסוד דאבא. ולהמשיך ג"כ ה"ח מיסוד הנז', לדעת דיעקב (נשאר טו"ב ביסוד דאבא)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק). ה"ג שהם ה' הויו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספי' העלי' לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספי' אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם ליי"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

ך

(נקודה שורשית)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנז"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א. עיין ע"ה ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז). ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

חלק א' מו' תלקס שבו וזו ענין' של חוה והמל' המקבלת
 האורות האלו היא ה' תחאה כמדוע וזוה אור ה' של חוה ומה
 שנאמר פחה אור ח' של חוה הוא הספק אללי. ונלפ"ד
 ששמעתי כי הענין הוא כי אם לא נעריך מה שלוקחת מן
 החסד שנת"ח דז"א לנורח הכתר בכל החסד אלא נעריך ארתי
 בנ"ס המצולין לנדס כי שם שיעור קומה הכתר שלה כמדוע
 נמלא כי חזי שליש שלוקחת הוא רביעי א' של הב"ס המצולין
 וגם זה הרביעי לא נכנס בפעם א' אלא נחלקק לר' תלקס
 ונכנס דר"פ והרי הם ב"פ ר' שהוא ח' וכלל פעם חזי נכנס
 רק חלק א' מן הח' הרי זו ח' של חוה. ונלפ"ד יוהר אמיתי
 ששמעתי והוא זה הפירוש הב' שנבאר והוא כי שם נחבאר
 בענין גדלות החסדים דז"א שלביבה גילוח הגדילו ונכפלו כפליים
 ממה שהיו נפח היותן מתיסן נמלא כי חיתן ב"ס חסד דת"ח
 הו"א מולין נכפלו והעשור ר' שלישים ועד"א שלוקחת הטקבל
 חלקק מן החסד שהוא בחבלה חזי רק חזי שלישים אלא שח"כ
 גדל וגמשה שליש א' שלם לכן אם נעריך חזי שליש בד'
 שלישים שעדלו ונכפלו כנ"ל יהיה חלק א' מח' חוה ח' של
 חוה והרי נחבאר שם חוה שהוא קודם שחזונו פס ארס
 ועד"א גם ח"כ נשאר בה בח' זו אשר לסכנה נקרא חוה
 לכן נקרא חוה לשימס. והנה נבאר כי מקום שמדמה הוא
 מקום שליש עליון דת"ח ז"א והוא מהחיה ולמשה נמלא כי
 שיעור מקום טוקבל הוא בנ"ס תחומים דת"ח ומה"ס דז"א.
 והנה כתר שלה נעשה מב"ס תחומים דת"ח וב' מחוק ח"כ
 שלה מב"פ קדמאין דנ"ס וחז"ר דילג מב"פ חלמיש דנ"ס
 ונ"ה שלה מב"פ תחאין דנ"ס שלו. ואתמה לכל קו חלמיש שלה
 שחס דת"ס אין לה רק בח' היסוד שלו לנד וכמ"ס נכ"ס
 בפנין אשכ"ח. ומהה נבאר ענין אורות האולאין מתוך ז"א אל
 הטוקבל הנה טרע כי ה"ח מתפשטין בגופא דז"א מחוה שבו
 עד ארד שבו וכל חסד ומסור שבו נחלק לב' שלישים כי חסד
 דחסד מחפשט צדוע ימין שיש בו ג"פ וכן. חסד שנבירה ג"פ
 דרוע שמאל וכן חסד שנלגה בנ"פ שבוין ימין וכן חסד
 שנכסד בג"פ שבוין שמאל וחסד שנח"ס נחלק ג"כ לג"ס והם
 שליש אחד מד החוה ושליש אחד מד כסבור ושליש א' מד סוים
 הת"ח ואחר שנתפשטו בו ה"ח ח"כ יולא ה"כ מדעת שבו
 ולא היה מקום להתפשט כי כבר נתפשטו שם החסדים לכן
 ירדו מד היסוד שבו ומתעכבו שם עד זמן תיקון הטוקבל.
 והנה ב' מיני אורות לוקחת הנוקבא לתיקון גיפה אור ח' הוא
 ח"ס אור החסד מהחיה דת"ח דז"א ולמשה ועוד ב' חסדים
 שלימים דנ"ס כי שם מקום עמידתה כנ"ל ואלו ב"ח וב"ס הם
 מצולין טוך ז"א כי יולאין מן היסוד דאמא העגמר ונשלם בחה
 דז"א. אור הב' הוא ה"כ שבו ביסוד דז"א כנ"ל. והנה ארד
 החסדים הם תיגון בכל קו ימין ובכל קו שמאל שבה ואחר
 לנד אשר בקו חלמיש שלה חלמיש החסדים הם בקו חלמיש
 שלה נדעת שבה ואחר"כ מתפשטים בכל ו"ק שבה חמ"ס דת"ח
 ונמלטה

הגהות וביאורים (א) חזי דז"א גליון מדוקק שרי חלקו אחד מן החסד ונכנס חסדל קודם פדו דת"ח כפ"ס נרס דרקין. וביין ש"ס כמכס ק. שם
 שבו: (ב) ג"ל בו נגילי: (ג) לקמן שער ג"ל מופרד והפסיק ס"ח פדו דת"ח חיתן נכרד נפויס וף ק"ל פסם פכין יוהר ש' הב"י. חזי
 דסוד שחלקת החסדים ענין נכסר כ"ס ספ"א כי שם מקומו וכפ"ס חלקה שם ונכסר ו' שם. שם שבו:

ב' מן ס"ס אל הדעת ג' מן הדעת אל כתר והרי הם ג' שנים
 וגם מ' הראשונים הרי י"ב שנים (א) ועדיין חסר עתה יום א'
 יוהר על י"ב שנים כ"ד שמה"ה נפרס. ונבאר פנינו דע כי
 חז"ר שלמעלה ביאר כי חזי שליש אור של חסד דת"ח דז"א
 איתן בכתר של נוקבא הולך כנה א' לנכנס עכ"ל לא נכנס
 סלו בידך נכסר ראשונה אלא נכנס פעמים והוא כי נחלק
 חזי שליש הוא בד' תלקס ונכסר נכנסו ב"פ החמושים דנ"ה
 דז"א נכסר או נכנס חלק א' מן חסד בכתר שבה (א)
 והשכנסו ב"פ חלמיש נכנס חלק ב' וכשנכנסו ב"פ ראשונים
 או נכנס חלק ג' וכשנס' ג' חלקס אלו היה ענה א' כנ"ל.
 והנה נח"ל כי א' לנכנסות לנכנס בה עד שיכנסו כל החסדים
 לכן נכנסו חלקה כל החסדים והתפשטו בכל קו ימין ובכל קו
 שמאל ונכסר שבה כנ"ל ואחר"כ נכנסו הגבורות בדעת וירדו
 וחזרו ועלו עד הכתר כנ"ל ולהיות כי א"א לשלם שיתוקן
 בכתר עד שיתוקן כל פרטף לכן נחלחר חלק הד' מן החסד
 כנכנס בכתר שלה לנכנס כנ"ל עד שיעלה שם הגבורות בכתר
 שלה והרי נשלם סיקנה ואז נכנס חלק הד' שהוא באחרונה
 ואז עמר כל סיקנה. בזמן שנתקיימו ב' דברים כי לא נכנסו
 כל הגבורות עד שיכנסו כל החסדים וגם שלא נעמר הכתר
 ליתקן עד באחרונה ע"י חלק הד' מחסד בלנד שנכנס באחרונה.
 ועד"א נרד לחם פעם בענין ארץ נתפשטו בגבורות בה פיון
 שערין נשאר חלק ד' של חסד לנכנס בכתר. אבל הענין כי לא
 היה חז"ר חלקו עדיין בחוק נקו ז"א חמ"ס כבר יולא ממנו
 והיה על ראש הטוקבל כסוד דז"א כנחלה ולכן יוכלו הגבורות
 להתפשט בה ואחר שנעמדו ח"כ נכנס בה גם חלק הד' הנ"ל
 בכתר שלה. ומהה נבאר יום א' היוהר על י"ב שנים מה
 ענינו כי הנה נח"ל כי שם בז"א היה זמן ירדום החסדים אל
 הסוד שבגילוי (ב) שיעור יום א' כי חלמיש ששם בגילוי עכ"ל
 התקום נטה ב"ס הת"ס מן החוה שמשם התחלה ירדתם בגילוי
 אבל כאן בטוקבל חתך כשזולאין מן היסוד דז"א הנשלם בסוים
 ת"ס שלה הם נכנסים ביסוד שבה ומקום התחלה ירדום
 בגילוי הוא שיעור שפעם אחד לכן אין לרדך יום א' לירדתו בלנד
 אבל כנשטרפת ירדה זו הקמנה עם ירדת חלק ד' שהיה מתקף
 אל בכתר (ב) ושם ג"כ לא היה נרדך זמן לנכנסו בכתר ונלטרפ'
 שיקן יהיה יום א' והרי נבאר ענין י"ב שנים ויום א'. נמלא
 כי ביום א' של שנת ה"כ היוהר על י"ב שנים עמרת התיקנה
 שלה ועמרת כניסת החסד בכתר שלה לגמרי ועתה כבר
 ישלה להסתקן ולהקדחת נער חסד ה' כמ"ס למשה אבל
 עדיין בכל ה"כ שנים חוה א' לא היה נקרא אלא קמנה גם
 פסה נקרא בגלו י"ב שנים ויום אחד חוה אשם ארס וכענין
 חזי וזכר מה ששמעתי בזה ואתחוב ב' פירושים (ג) שארי
 מסודי ארס מה ששמעתי. והענין כי הנה נבאר שח"ל שליש
 חסד שנת"ח דז"א נחלק לר' ונכנסו בד' זמנים בכתר שלה.
 והנה חזי שליש חסד נקרא שחוק בסוד. נ"פ"ח דז"א שהוא

הגהות וביאורים (א) חזי דז"א גליון מדוקק שרי חלקו אחד מן החסד ונכנס חסדל קודם פדו דת"ח כפ"ס נרס דרקין. וביין ש"ס כמכס ק. שם
 שבו: (ב) ג"ל בו נגילי: (ג) לקמן שער ג"ל מופרד והפסיק ס"ח פדו דת"ח חיתן נכרד נפויס וף ק"ל פסם פכין יוהר ש' הב"י. חזי
 דסוד שחלקת החסדים ענין נכסר כ"ס ספ"א כי שם מקומו וכפ"ס חלקה שם ונכסר ו' שם. שם שבו:

יפה שעה

לא נכנסו בלתי כי עליה חלק החסדים לכתר ובניסה הכתר בכל
 נעשה בשנה א' כצו שנכתב רבינו ז"ל בדרוש' ז"ל והנה שם היות שאלו
 הכתיב נדמה לם התפשטות הכתר בעתו בז"א מן רישא דטוקבל והם
 עליה דעת זה מלמס למעלה עכ"ל שניהם נעשים בשנה בי"ב י"ס.
 והרי נשלמו י' שנים דנולת דז"א לכן ק"ל שנים דטוקבל לסי מס
 שנתלם ק"ל נפרקין שנה א' בניסה חזי שליש אור בכתר שלה וג"ס
 בניסה כלה בחתין שלה וג"ס בניסה כבוד נכנס' שלם הרי יום א'.
 ואחר"כ ה"ס אחרים א' בניסה נטווחה נדעת שלה ב' התפשטות בח"ח
 ג' חזרה עליהם מן היסוד אל הח"ח מן הח"ח אל הכתר ה' מן
 הדעת אל הכתר י"ס הרי שנכתר שלה הוטרבו שתי שנים שלימים.
 ומכל זאת יולא לנו קשיא גדולה וחזקת ארץ ח"ל כלל ח"ל כי מתסר
 ימי ושיני גדולת דברם הם י"ג דטוקבל הם י"ב שנים והלא בני' שני
 הכתר נכנסו נהרסם ונכללם שני שנים דיניקה ונכלל כי' דנולת הטוקבל
 כמ"ס

אל עליון

[סג:]

להמשיך הארה לתפארת דז"א מיסוד דאימא, יו"ד (20) פעמים ה"א, ה"א (6) פעמים
וא"ו, גי' א"ל עליון ע"ה (198)

יו"ד פעמים ה"א

הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא
הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא

ה"א פעמים וא"ו (O)

ואו ואו ואו ואו ואו

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
י-ו-ו-ו

וכנגדו מאחור כתר דרחל (X), להמשיך
לה אחוריים דס"ג מיסוד דאימא
גי' עליון, ע"י א"א (X)

יוד, יוד ה, יוד ה, יוד ה ואו,
יוד ה ואו ה

גי'
אל עליון

גי' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו ו-ו-ו
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו ה
י, יו-ו, יו-ו, יו-ו-ו

להאיר מפנים דיסוד דאימא יי"י
דס"ג גי' א"ל ליסוד דאבא, ויוצאים
הארת יסוד דאבא עם הארת יסוד אימא
מהחזה דז"א לתקן כתר דיעקב

יוד ה ואו ה

גי'
אל

גי' כלי כתר דיעקב

יוד הא ואו ו-ו-ו
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו ה
י, יו-ו, יו-ו, יו-ו-ו

O ע"י שעה"כ דף ל"א ע"ג. ע"ח שכ"ה. סידור היר"א ח"א עמ' 613 (בהקדמה שלפני אל עליון). תו"ח
דף צ"ו ע"ב. אוצ"ח דף מ"ח ע"ג (אש"ל אות ד'). ענ"ה דף נ"א.
X ע"י פת"ע דף ל"ג ע"ד ד"ה ובעניין. תו"ח דף מ"ו ע"ב, ודף נ"ב ע"א. שע"ר ח"א ש' ק"ה, ק"כ. אמת
ליעקב דף מ"א ע"ג אות מ"ו. מזכיר שלום ח"א דף קפ"ח אות ט"ז. באתי לגני ח"א דף פ"ד ע"ב.
א. עיין שעה"כ פ"ג (וכן דף ל"ג סע"ד).

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוזה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהו"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למענייתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא לנוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאו'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל

מהרב שר שלום זיע"א, אולי מהרב זמרת הארץ. והמנהג לכוין מתיבת באהבה ואילך

דוקא כסברת הרש"ש זיע"א, מהרה"ג שד"ה הי"ו:

פרי עץ חיים - שער חג השבועות - פרק א' - דף קכ"ז סע"ג

יקרא י"ג מדות ג"פ, ואח"כ יאמר רבש"ע מלא כל משאלותי וכו', וכן יהי רצון, ויחזור התפילה ג"פ, ואח"כ יאמר ג"פ ואני תפילתי וכו', וכן יעשה במוסף, וביום ב' דיוצר ע"כ, וכן בפסח ובסוכות. ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל. מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל השנה אין לה שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג גי' כבוד א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע, לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א):

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו הך, וצ"ע:

סוד ז' ברכות שבעמידת י"ט, לעיל שער מקרא קודם, וגם ניקוד הויות שבעמידה. סוד מפני היד שנשתלחה וכו' שם, ע"ש כל כוונת תפלת:

חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון)

ת"ת וב' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא שבנו"ה דז"א נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומל' דילה. וכל האורות הנזכר עולים בדרך א' עד שיוצאים כולם מהחזה ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחור:

ע"ח ח"א שער המוחין פ"ט - דף ק' ע"א

ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א. והוא כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה כי הוא בן בכור. וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד, מבחי' מ"ה וב"ן, וכן עד"ז

ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל. אמר לי רבי יצחק הכהן, כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב, והם להמשיך אל כתר שלה, שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה, הם בחי' כתר זה, והם בחי' ב' אותיות ראשונים משם ע"ב וס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י גי' ע', וב' מלואים של ע"ב וס"ג, שהם מ"ו ל"ז הכל גי' קנ"ג, הסר מהם ב' כוללים של הב' שמות, נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזה טובלת הנוקבא: **צמח** - משם הרב ר"ח ז"ל, שהיה אומר כי בלילות הללו כמו שביעי של פסח, וליל שבועות, וליל ה"ר, מצוה לפרוש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא, והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז:

זה מ"כ במחזור של מורי ז"ל, של מועדים כמנהג האשכנזים, בסוף חזרת עמידה דשליח ציבור, ביום א' בשבועות, שם כתוב מבחון, מכת"י מורי זלה"ה, ענין זה, וז"ל, יום א' דשבועות,

אח"ך כל הב' צלמים הנזכר ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר (אטב"ח) לנקודת הנוקבא מהמוחין שבנה"י דאימא שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה. ויוצאים ההארות הנזכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק' שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א כי ניתוסף לה ט"ס בכל נקודות מהי' נקודות הנזכר. והוא ע"י הכפל של שלישי התחתון של

ועתה נבאר כל זה בעז"ה. הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דיש"ס ותבונה מבחי' חיצוניותם שהוא באחוריים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האחור לבד שהוא חיצוניותו,

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי ששם יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד היץ' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכיין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר** וכנ"ל, ולהמשיך ב-ה"ג **המגדילות** וכו'.

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לאטב"ח בענין ההבנה החדשה בישיבה

כוונת האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (עי' עמוד 155. יש ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנזק, אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנזק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מיי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה.

וכן עי' עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד' (עי' עמוד 154), בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. ועי' גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב (עי' עמוד 154) ד"ה אח"כ (הראשון).

סידרנו את נוסח כוונת האטב"ח עפ"י המהלך הזה, וכן מסודר בעיקר בסידור היר"א.

שער אנ"כ דרוש ו' (ע"ה ח"א דף צ"ב ע"ג)

הח"ו"ג שבז"א מצד אמא הם מ"ה וב"ן שניהם דב"ן והח"ו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. **ודע** כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם חוזרין ומתבררין עד שיושלמו להתברר. **והנה גם בנוקבא** אירע לה כן ע"ד ז"א כי תחלה היה בזווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן. **נמצא** כי בזווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהו וגם ברחבו לחו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה, וכל זה אינו רק ספי' המלכות דנוקבא ^[צ"ע ע"ב] לבד. והטעם כי הנה • ז"א יצא ו' נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוחין דו"ק דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד. ואח"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספי' א' ונעשה בי"ס גמורות כמו ז"א. והענין יותר **בביאור** כי תחלה הגדילה בעיבור נה"י שבה וביניקה חג"ת ובמוחין דו"ק חב"ד שבה וכל זה הם י' נקודות לבד שהם י' מלכיות של י"ס שלה ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעד"ז בכלם כמבואר אצלנו באל"ף ב"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחר באחור:

והנה בעיבור ראשון דזו"ן התחילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה ונדע כי כל קצה הוא כלול מ"ס והנה תחלה בעת הזווג (דאו"א) נתבררו ו' מלכיות שבז"ק דב"ן ואלו היו ניתנין חציים הימיני ביסוד דאבא וחציים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה החדשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה החדשים • ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה (א). אח"כ בהמשך כל הט' ימי חדשי העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן נה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי **שבעיבור** היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בחי' נה"י לא נגדל רק בחי' נה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בחי' נה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אח"כ ביניקה מתבררין גם בחי' חג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתחברו חג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אח"כ בגדלות באו תחלה חב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וחב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מ"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוחין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבן זה מאד. ואח"כ באו ג"ר בפעם אחת שכל א' כלול מ"ס דב"ן וי"ס דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים. ואח"כ נכנס כתר דמ"ה ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר ידעת כי המוחין מתחלפין כל החכמות והחסדים בנה"י דאבא וכל הבינות וגבורות בנה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן • ואז מתחלפים ונכנסו בצלם נה"י דאבא המוחין שהוא מ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם נה"י דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. נמצא

שערי רחמים ח"א

רחו) ש' כתב הרב צבי"ב דרוש ו' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לצאר
 איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' צבי שמות הוי"ה אדנות הנז' הנה מקום
 ה"ה שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהיא צגי" ל"א גם
 יש צב שם אדנות צריצוע וכו', אח"כ עולה ציבור וכו', ה"ה אלה היא שם
 אדנות הוא צצריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך
 עתה צאלילות אומר יש צב שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ח' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פ' א' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותה
 נקראת ה' תתאה והיא טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ
 יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו', נמלא טעם מה
 שקרינו אדנות צצריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים
 אות ה' אחרונה וצצריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אבל לעולם כל
 מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה.
 מ"י שד"ה :

שערי רחמים ח"ב

ק"ה) שאלה כתוב צבכ"ו [דכ"ט ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצכויות
 בנוק' למטה בעולם צ"ע היא שם צהנת
 פרלוף שלם וכאשר העלה בעולם האל"י וכו'
 ושם איננה הלא צצחינת נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מהו כונת דבר זה איך יש מליאות שבהפרלוף
 יכתפך לנקודה והה"כ מתגדלת צאל"י ותהיה
 פרלוף א"כ מה ענין הפרלוף שהיה צצ"י ?
תשובה כשהיתה בנוק' צצריאה יש צב
 עשר מלכויות דעשר ספירותיה
 וצ"ה היא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כבעולה לאל"י כולם נקראים ספירת מלכות
 ועתה היא נקודה כלולה מעשר ולריך להבנים
 לה עשר ספירותיה ע"י א"צ דאצ"ה לכן
 צצריאה נקראת פרלוף וצאל"י תהיה שיפור
 נקודה אחת מכרס"ג שד"ה נ"ו :

ק"ה) שאלה כתוב צבכ"ו (דכ"ט ע"ב)
 וז"ל ב' רוך צכאן הכרע גופך
 צלצד ותכוין להוריד ו' נגזי ה' פירוש כי
 המלכות היא ה' תתאה וכיא עתה צכוכל ק"ק
 דצריאה ולריכה לעלות ולכן חנו מכוניס להוריד
 ו' נגזי ה' תתאה להעלותה ע"כ י"ל שזה
 הופך הכלל הידוע שהמלכות צכויותה צצריאה
 היא נקראת אדני וכשהיא צאל"י תחת היסוד
 אז נקראת ה' אחרונה דהויה צסוד ארבעה
 ראשי שנים הם עיין צבכ"ו (דל"ג ע"ג)
 וראיתי להרב "שמן שכו"י" לשכ"כ (דט"ל ע"א)
 שצקשה כן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע
 יעוש"צ וכיע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' נגזי ה' תתאה
 להעלותה ר"ג בהמשכה מאות ו'
 לאות ה' שהיא תחת היסוד ומאות ה' נמשך
 נשם אדני שצכוכל ק"ק דצריאה להעלותה
 לאל"י וכ"מ משהכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין
 צכריעת גופך להוריד ו' נגזי ה' תתאה להאיר
 ולתת צב כה' שתוכל המלכות הנקראת אדני
 צכויותה צכוד נקודה צצריאה להעלות למעלה
 וזו ה"ה שאלו מורידין אות ו' נגזי ה' היא פורש
 ה"ה של המלכות אותה הנקראת ה' תתאה של
 הכויה בעומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל
 מכרס"ג שד"ה נ"ו :

אשר זה השם הוא עיקר כל היות ס"ג כנו' בדרוש הליניתי וק"ש וע"ש. ואח"כ תכוין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחוריו ז"ל והנה אחוריים דס"ג הם בגי' קס"ו כמנין עליון גם תכוין שהכתר נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת צפיה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיוס הדרוש הזה ג"כ בענין כונות הספלה :

גומל חסדים טובים (ז) תכוין בתחילה לתקן (ה) נה"י דז"א עלמו ע"י המוחין דמלך

אימא שנתפשטו בתוכם וה"ס חסדי דוד הנאמנים ולכן נק' חסדים גם הם נקרא' טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד לדיק יסוד עולם הנק' טוב בסוד אמרו לדיק כי טוב והס"ג טובים כמוהו ותכוין כאן בתרין פרקין עלאין בלבד דנ"ה דז"א. גם תכוין בה' חסדים שהג' מהם כבר נתפשטו במלת הגדול הגבור והקרא' כנו' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים כנ"ה דז"א אח"כ תכוין כונה צ"ג ו"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמלעות דמלך אבא בראש ז"א וג' תחתונות נדחות בג' אמלעות שבו (י) וכנגד ג' האמלעות האלו שמלך אבא אומר גומל שהוא בגי' ג' היות דאבא (ז) ועי"ז גורם להעשות התפשטות נ"ה דז"א כנו' וזה נרמו במלת חסדים כנו' והרי צ' כוונות אלו בז"א. אח"כ תכוין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחתונות דמלך אבא בחגיגת דז"א ויעקב יולא במקום הת"ת דז"א ולוקח ג' הארות דג' תחתונות דמלך אבא ומשם נעשה פרוקף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנו"ל. ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חוי"צ שבו שעדיין לא יש בג' אמלעות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קצר מן הנ"ה ועדיין לא נתפשט הוא עלמו וזלתי ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמו במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דז"א הם מאידיים ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויולאים להאיר ולעשות צ' מוחין הנקרא' טובים אל רחל כי כבר אדעתיה כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאב' (יב) אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימ' אינם יולאים אל רחל עד ששכנסין נה"י דאבא וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ. (ט) והנה אע"פ שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנה"י דאימ' (יג) עכ"ז לוקחת גם היא מנה"י דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נה"י דאבא תוך חגיגת דז"א ורחל בנה"י דז"א אז נה"י דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם. אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נה"י דאבא תוך נה"י דז"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנה"י דאבא מן ג' פרקין תחתין דילהון המכווני' כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמלעים דנה"י דאבא העומדים בחג"ת דז"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארתם מכה בה בחזק בקרוב ויכולה לקבל הארתם ליהיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארת פרקים תחתין ליהיותם קרובי' אליה וז"ס ותחלב אחותו מרחוק ופי' בזו' כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"ל מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בגי' ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק טובל הנקבה לקבלם כנו' ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כנו' (ט) :

קונה הבל (י) עתה נכנסין גיר דאבא ברישא דז"א ויורדין ג' פרקים אמלעיים במקומם הראוי להם שהם

חגיגת דז"א. גם יורדין ג' פרקים תחתין במקומם שהם נה"י דז"א. ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימ' לננום במקומם כל א' במקו' הראוי לו וזה רמו קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי. גם תכוין כי קונה הכל הוא גי' ר"י שהם ג"פ ע"ב והם ג' היות דמילוי ע"ב דיודין (ד) והם בחי' ג"ר דאבא שהם ג' היות דמילוי יודין שהם בגימ' קונה הכל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמלעות היו ג' היות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמוזו במלת גומל ושלוש תחתונות לא הוזכרו אפי' בבחי' הוי"ו פשוטות רק בסוד מלוי ההיות בלבד שה"ס אליה אברהם כו' כנ"ל

ועשיו ירדו במקומם שהם חג"ת דז"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים צ' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דז"א וזה תכוין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות. ואח"כ נסייע הב' היא במקומם האמיתי שהם חג"ת דז"א וזה תכוין במלת הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת דז"א ואז ממילא ג"כ הג' תחתונות שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נה"י דז"א והרי נגמר ונשלם תיקון המוחין וגדלות דמלך אימא. גם תכוין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע צ' אל מקום ג' האמלעות כנו' ואמנם כאשר תכוין בבחיגת המוחין דג' האמלעות תכוין בסוד האה הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והטורא ה' יתירה בכל תיבה לרמוז שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' אמלעות הנקרא' גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא' ה"ל וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא' גדול וזהו הגדול וכן ע"ד יתבאר הגבור והטורא. וכאשר תכוין בבחי' המוחין דקטנות אז תכוין בסוד ג' ההי' דאלהים דקטנו' בג' מילויים היורדים כאן במלת גדול גבור טורא וכמו שנתבאר במלת האל ה'אל כי מפני שאין שינוי באלהים דמוחין דקטנות אלא בהיין שבהן לכן לא נרמוזו כאן אלא ההיין. וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הטורא ה' טורא גם תכוין כי הה"ת דמלך אימא הם עתה מתחילין להתפשט בז"ק דז"א ועתה נתפשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת. גם תכוין שעתה נתקנים הג' אמלעיו' עלמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עלמו וזלת המוחין הנכנסים בהם וענין זה הוא בסוד הגדולה שביארנו לעיל ארך ע"י אותם ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה וצאות ו' יתירה שבמלת והטורא תכוין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך מיסוד דאימא ותכוין שעתה אשר נכנסו ג' תחתוני דאימ' (א) כבר נכנסו התחלת קנה התחתון דיסוד דאבא ליכנס והארפו יורדת ומגעת דרך קו האמלעי עד הת"ת דז"א וזה נרמוז באות ו' של והטורא ועי' זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הטור' דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהטורא אנו אומרים **אל עריון פי'** כי עתה לריך לתקן ג"כ מקום החזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הת"ת המבוסים כי כאן מתגלה היסוד דאימא וטוסף בו אור גדול בין לז"א בין לטוקבי' והנה מן החזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל. ובמלא כי שלש הארות אנו לריבין להמשך. האחד לס"ת ז"א עלמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החזה דז"א עד סיוס כל הת"ת דז"א הוא שיפור גובה כל הכתר דיעקב מלך פנים דז"א. והכתר דרחל מלך אחור ז"א. ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתסף אור בז"א עלמו בבחי' האורות היוצאים ופועים זה בזה ומכ"ס זה בזה ונ"ל הארתם והכאתם היא באופן זה. תחילה תכוין כי ייוד פעמים ה"ל הוא בגי' ק"ך והיא הכאת החכמה דז"א בבינה שבו (ג) ומוליקה ק"ך אורות. ואח"כ מכה האור בה"ל והוא בגי' ע"ח שהם ואו פעמים ה"ל ואם תחבר שניהם ביחד ק"ך ועי"ה היו בגי' אל עליון (ג) ולפי שהוא בחי' הת"ת דז"א עלמו אשר בחי' זו היא היות דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהיות דמלוי אלפין כנו'. אח"כ תכוין להמשך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו. וזה תכוין במלת אל. אח"כ תכוין להמשך לעשות הכתר דרחל במלת עליון ובמלא שבתחילה תכוין להמשך הארת ז"א צב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב שהוא זכר ואחריו עליון לרחל לפי שהיא מקבלת בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויולא אורו לחזק בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוליא פרוקף יעקב ורחל מכאן ולמטה ונדע כי אימא היא היות דמילוי ס"ג. והנה בחי' הפנים של היות זו לוקח יעקב לפי שצמוד במקום לך הפנים דז"א והוא בחי' שם יי"א שבהיות דס"ג כנודע והוא בגי' א"ל. ואינו לוקח כל ההיות דס"ג לפי שיעקר אחיזה יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה. ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ל כבר רמזנו בחי' הארתו באות ו' של והטורא כנ"ל. ועי' הארה זו יכול יעקב ללאת אע"פ שעדיין לא נכנסו המוחין דמלך אבא לגמרי ולכן לריך יעקב לקחת קלת הארה מן אימא ולא כולה רק קלתה שהוא שם יי"א מן היות דס"ג כנו'

חננאל וביאורים: (א) דאבא כנ"י: (ב) עיין חו"ה דז"ו ע"ב: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) ע"ה פ"ג משער העמידה: (ה) חו"ה דמ"ה יע"א: (ו) עיין חו"ה דמ"ה פ"א ע"ה ד"ד ע"א: (ז) א"ש עם הכולל: (ח) ע"ה בכללים סי' י' ע"ה פ"ד ד"ם ע"א: (ט) ע"ה פ"ד משער העמידה

סגור דלתי בטני כי שני דלתות רחמה הם מזויירות בליור חיבור מס סתומה כזה **ם** והנה גואל הוא בני' ארבעים כמנין מס סתומה: **רמען שמו** עתה נשלם בחי' המל' שביעקב ושברחל והם בחי' העטרה אשר ביסוד שבהם ונק' שמויען שכל בחי' המל' נקרא שם כנועד לפי שאין שום אחיזה כנגדם בזיא ולכן לא נזכר בה שום המשכה ולא בלשון הבאה ולא בלשון זכירה כמש' ומביא גואל בו' וזכור בו' אמנם אמר למטן שמו בלבד ומה שזריך-לכוין עתה הוא כי הנה עד עתה המשכנו כל אלו (ג) הפרטופים ואין אלו מזכירים של מי הם ועתה ביאר כי כל אלו ההמשכות הם למטן שמו. ר"ל לזורך עשי' פרטוף יעקב ורחל אשר כל אחד מהם נק' שמו באופן זה כי הנה ענין יעקב ה"ם משה שהוא בני' קפ"ד אחריים דהויה דיודין וקס"א פנים דאהיה דיודין לפי שיעקב נמשך מיסוד דאבא ע"י יסוד דאימא שה"ס קפ"ד וקס"א הגו' שהם בני' שמו (ג) וגם רחל פשוט הוא שנקרא שם ה' (ד) : **באהבה** (ה) הנה עתה כבר נשלם פרטוף ז"א ויעקב ורחל אמנם עדיין רחל עומדת עתה אחור באחור עם ז"א ונריך להחזירה פכ"פ עם יעקב והנה הוא לריך אל הנסירה כדי להחזיר' פכ"פ ואמנם הנסירה הוא ע"י ויפל ה' אלהים תרדמ' על האדם כמש"ם בברכת המפיל חבלי שינה על עיני אמנם עתה אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלמי' מן או"א כניל ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתחס אל רחל עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואינו לריך להפלת התרדמה אבל בליה שאפי' בחי' רשימו לא נשאר בו כנועד שאחר סיום התפילה מסתלקים המוחין מן ז"א ולא נשאר בו רק הרשימו ואח"כ בליה מסתלק אף גם הרשימו כמו שנתבאר אלליו בדרוש התפילה ולכן לריך להפיל התרדמ' בליה כדי לגבור אותם וביום ר"ה שלרי' אז שינה והתעוררות בסוד השופר כמו שנתבאר שם. הנה גם שם יש בחי' הנסיר' נזכרה פכ"י בברכת אבות וה"ם תיקון מה שתיקנו זכרנו לחיים בברכת אבות כמב' שם וטעם הדבר הוא לפי שיום ר"ה הוא רמז אל בריאת העולם בחתי' האלי' ובתחיל' בריאת המוחין בזיא אשר לא היה אז בו עדיין לא מוחין ולא רשימו דילהון כלל. אבל עתה בברכ' אבות של כל ימות השנה אין לורך להזכר בהם ענין הנסירה כי כיון שנגסרו ביום ר"ה אין לורך להזכיר הפלת תרדמה בשאר ימות השנה מפני הרשימו שנשאר בו כנו' וגם אין לורך להזכיר ענין הנסיר' בפירוש כי כבר היא נעשית מאליה שלא על ידינו כיון שביום ר"ה נגסרה ע"י תפלותינו באומרנו זכרנו לחיים כנו' וביאור מלת באהבה ר"ל שני אהבה והענין הוא כי הנה ביארנו בענין הק"ש כי העטם מה שנתק' בברכת אהבה עולם שהוא כנגד היכל אהבה שבבריאה העטם הוא לפי שעי' העלאת מין משם עד למעלה בחימא אשר באלי' נמשכים אותם המוחין וכו' אל וז"ו והנה כדי להביאם פכ"פ לריך להעלות מין אחרים וכבר ידעת כי כל העלאת מין הוא לזורך הוונג ופעם הראשונה שבק"ש היה לזורך וונג או"א לתת מוחין לזון' בהיותם אחור באחור ועתה לריכין מין אחר' לזורך וונג או"א פכ"י כדי להחזירם פכ"פ ואל תהמה מן הוונג הגרמז לעיל במלת אלהינו ואלהי אבותינו שלא היו שם מין (ו) שהעטם הוא לפי כי שם לא היה חסר רק בחי' כניסהם בזיא אבל הם כבר היו קיימים ועומדים אבל עתה הוא דבר מחודש כי הוא ענין הנסירה אשר מזיאות' הוא כי אימא מסתלקת מחור ז"א ומודוונג עם אבא כדי להוליד מוחין אחרים לרחל לבדה זולת המוחין הראשונים שניתנו לזיא וז"ם ויבן ה' אלהים את הללע כי ה' אלהים הם או"א אשר נודוונג והולידו אלו המוחין האחרים ואלו נכנסים נה"י דאימא עלא' עם התלבשות אלו המוחין האחרים החדשים בתוכם והכל יחד מתפשטי' תוך רחל לבדה כדמיון שהיו בתחילה נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם מתפשטים תוך ז"א ועי"כ נגדלת רחל אב"א ככל שיעור קומת ז"א ממש שזה שבוה עד בחי' הכתר שבו. וענין הגדלת רחל הגו' הוא באופן זה כי להיות ששם באחורי ז"א עומדי' בלא רחל א למעלה מזו ולכן מתחילין נה"י דאימא לכנס בלאה ואח"כ מתפשטת גם ברחל ואז מתחברות לאה ורחל שתיקן ונעשות פרטוף א' בלבד ועי"כ נגדלת ונעשית פרטוף א' גבוה כשיעור קומת ז"א. והנה לזורך ענין הנסירה הו' לריך בהכרח העלאת מין פעם אחרת כנוכר. וכולם יהיו מבחי' היכל אהבה שבברי'א' בסוד ואכן בחסד כסא ע"ד מה שהיה בעת ק"ש אלל שהיכל אהבה שהיה

בק"ש היה היכל אהב' שבברי'א' שהוא היכל חמישי מתחא לעילא אבל היכל אהבה לזורך מין אלו של עתה הוא היכל אהבה של קה"ק דבריאה. והענין הוא כי הנה היכל קה"ק הם ג' עליונות שבבריאה אשר שם עומדים אי' ואי'א דבריאה וכמו שבזיא למטה שבבריאה עלמה יש שית היכלין אחד מינייהו הוא היכל החסד והאהבה כמו כן למעלה בהיכל ק"ק שלו עלמו יש היכל עליון הנקרא אהבה ג"כ וכמו שהודעתך כמה פעמים כי ז' היכלין דבריאה דיוולר דשחרית דחול הם ז' היכלין שבזיא הכללין כל י"ם דז"א כנועד כי לבנת הספיר הוא ב' היכלות והיכל קה"ק כולל מנ' היכל' והרי הם עשרה היכלות והם י"ם דז"א רק שהם נכללין בבחי' ז' היכלין בלבד ואלו הן היכלות דיוולר דשחרית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דנוק' דז"א והם היכלות של יולר דחפלת ערבית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דיוולר דשחרית דשבת והם ז' היכלין עלאין דאבא דברי'. וכנגדן יש ז' היכלין דאימא דבריאה וכולם הם בסוד שבטה ושבטה מולקות כפולות ואין כאן מקום ביאורם והנה הו' היכלות דיוולר דשחרית דחול הם בזיא דבריאה וגם ז' היכלות האלה עלמזם הם כפולים ומכופלים כי כמו שיש ו' היכלין מתחא לעילא עד היכל הרטון. גם בהיכל הרטון עלמזם יש בו שית היכלין אחר' בתוכו וז"ם ו"ו כפולה ואח"כ בהיכל קה"ק שהם חריב שבזיא יש שם כללות כל אלו ג"כ ויש שם היכל אהבה א' יותר עליון וזה ההיכל הוא המעורר ומעלה עתה המין האלו. וגמלא כי שני היכלות יש ושניהם נק' אהבה וזהו פי' באהבה ב' אהבה ופשט הלשון הוא כך למטן שמו באהבה ר"ל כי כל הגז' עד עתה היה ע"י אהב' וז"ם באהבה כי ע"י העלאת מין היכל אהבה התחתון בעת ק"ש נעשה כל זה הגז' עד עתה בברכת אבות. ואח"כ תכוין כי באהבה ר"ל ב' אהבה והכוונה היא לעורר היכל אהבה העליון שיעורר מין עד שתגדל רחל נוק דז"א אב"א ואז תכוין ג"כ להביאה עי"י פכ"פ עם ז"א כי אין לה יכולת לחזור פכ"פ אלא עד שתייה היא שוה כמוהו אב"א דאל"כ אין בה כח כדי לקבל הארתו ותכוין ע"י הכהן שושבינא דמטרותי' שהוא היכל אהבה על ידו חוזרת פכ"פ וכל אלו הכוונות תכוין במלת אהבה. והנה אחר חזרת פכ"פ עמו מתמעטת וטופלת לרגלי ז"א בסוד נקודה קטנה כי כל מה שנגדלה אב"א (ז) הלואי יספיק לשמול לישאר בבחינת נקוד' קטנ' בהיותה פכ"פ וגמלא שאז היא עומדת למטה בבחי' נקודה קטנה כנגד עטרה של היסוד דז"א ואז תכוין לחזור ולבנות' כבתיחלה בבחי' פכ"פ וזה יהיה במלות.

מלך עוזר ובושיעי ומגן כמו שנבאר. ודע כי אני מסופק אם שמעתי ממזול' שהנה"י דאימא נכנסים ברחל גם בהיותה אב"א או שאינם נכנסים בה אלא אחר שחזרה פכ"פ עמו אמנם בהיותה פכ"פ פשיטא לי שנגנסים בה. גם אני מסתפק בדבר אחר והוא כי שמעתי ממזול' טעם א' ובר'. בעיני עתה כי הטעם ההוא היה על תירון קושיא א' שהקשיתי לעיל והוא כי הרי לענין הנסירה לריך בהכרח הפלת הדורמטי' אשר לסיב' זו או מברכין בכל ליל' המפיל חבלי שינה על עיני כמב' במקומו וא"כ עתה אשר נכנסין נה"י דאימ' ברחל בהיות' אב"א כפי הנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל בלי ספק ככל א"כ היכן הוא עתה הפלת התרדמה במקום הזה. והטעם למי' קושיא זו יובן עם מה שיש לנו הקדמ' שכאשר לריך לתת מוחין לזון' או לריכין שניה' לעלות בסוד מין אבל כשהמוחין ניתנין אל רחל לבדה אז הז"א לבדו עולה בסוד מין והנה הטעם הזה שמעתי ממזול' ונלע"ד שאמר אותו למי' קושיא הנו' והוא כי עתה כבר יש לו מוחין שלימי' וגמורי' אל ז"א וכונתו עתה לתחס גם אל רחל (ט) ולכן ז"א לבדו עולה בסוד מין. אבל בשאר המקומות עולה גם נוק' בסוד מין ואז לריך הפלת התרדמ' אלינו ואנו ישים יפן כי אנחנו בני השכיב' רחל אמנו ואינו זוכר יותר מזה. וגמזור (י) אל ביאור המלות מלך עוזר ובושיעי הנה אחר שכבר עתה עתה פכ"פ עם ז"א והיא עומדת בבחי' נקוד' קטנה למטה בסוף היסוד דז"א כנ"ל הנה היא לריכה ליגדל בכל קומת ז"א כולו. וטעם הדבר הוא במש"ל כי בהיות' אחו' באחור לריכי' ליגדל בכל שיעור קומ' ז"א כולו כדי שכאשר תחזור עמו פכ"פ תספיק כל אותה ההארה שקבלי' בהיות' באחור לשטה' עתה בחי' נקוד' קטנה בלבד בהיות' פכ"פ. ג"כ עתה בהיות' פכ"פ ונגנסים בה הגה"י דאימא לריכה ליגדל עד כל קומת ז"א כולו ותקבל כל אות' ההאר' הגדול' ועי"כ כאשר אח"כ יסתלקו ממנה נה"י דאי' ויכנסו בזיא

הוא יתן לי יתן לי יתן לי

דברות וביאורים: (א) כי ב' דלתות הם נורתם פ"ח: (ב) פי' לכל אלו הפרטופים בסוד מוחין והגדלה להם פ"ח: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) כפ"ח הנוסח וגם רחל פשוט הוא שנקראת שם פכ"ל ולא נבאב שם ה': (ה) פכ"ח פכ"ל משער העמידה: (ו) הורחל שפה: (ז) פיין פ"ח שג"ד פ"כ פי' מ': (ח) פכ"ח פי"ו משער עמידה:

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר וכנ"ל**, ולהמשיך ב-ה"ג המגדילות וכו'.

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם**: ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לב"ח ג"ז (עמוד 121)

פ"ת (יר"א) דנו"ה דאבא (שבהו"ג דז"א), מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א לצורך בנין חו"ב דנוק'

		אורות דאבא בתוך כלי ז"א		מוחין דאימא בתוך כלי ז"א	
		חג"ת דאבא בתוך כלי חב"ד דז"א (נכנסו בתיבת "גומל")	כלי חב"ד דז"א	פ"ע דחב"ד דאימא בתוך כלי חב"ד דז"א (ובתוכו חב"ד דאימא)	חב"ד דז"א
		נה"י דאבא בתוך כלי חג"ת דז"א	חג"ת דז"א	פ"א דחב"ד דאימא בתוך כלי חג"ת דז"א (ובתוכו חג"ת דאימא)	חג"ת דז"א
		נו"ה דאבא מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא	פ"ע דנה"י דז"א	לחיכה דנוק' לבינה דנוק'	פ"ע דנה"י דז"א
		(בתיבת "גומל" נכנסו חג"ת דאבא לחב"ד דז"א, ונדרחו הנה"י לחג"ת. לכן בתיבת "טובים", הנה"ה דאבא מאירים מרחוק לנה"ה דאימא, שהם בנה"י דז"א).	פ"א דנה"י דז"א	פ"ת דחב"ד דאימא בתוך כלי נה"י דז"א (ובתוכו נה"י דאימא)	פ"ת דנה"י דז"א
כלי נוק'					
ב	ד	←			
ג	ת				
ה	י				

סידור תפלה להרש"ש

חסדים פנימיות דפנימיות

להמשיך צ' חסדים דנו"ה דאי' לנו"ה דז"א

יהוה

לג' כלי הוד דז"א

צ צבא צבאות

צ צבא צבאות

צ צבא צבאות

יהוה

לג' כלי נלח דז"א

יהוה

צ צבא צבא

צבא

טובים

לעשות חו"ב דיעקב מהארת נו"ה דמוחין דאבא שבחג"ה דז"א לפני פ"ע דנ"ה דז"א.

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י יו י

וד י יו י ג' כלי חכמה דיעקב

יוד הא וו הה

יוד יוד הא וו הה

יוד הא וו הה

י יה יהו יהוה

ג' כלי בינה דיעקב
אלף הה וו הה
צ צבא צבאות

דאימא

להמשיך הארת דנו"ה דמוחין דאבא לפ"ע דפ"ה דמוחין שבפ"ע דנו"ה דז"א לתת בהם כח לתקן חו"ב דרחל. להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"ה דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק ולסקן חכמה דרחל וע"י הארת החסד דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק להגדילה ויהיה י"ס. וגם להמשיך הארת מהוד דאימא שהיא הויה בקבוצן. וגם ממוח הבינה שבחוכו שהיא הויה בקבוצן לתקן בינה דרחל וע"י הארת החסד דהוד שהיא הויה בקבוצן להגדילה ויהיה י"ס (א)

נו"ה דמוחין דאבא

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י יו י

וד י יו י

אחיה

חסדים

יכנין להמשי' החן בג'ה דפ' נהי דדעת התחתון עם צ' חסדים התחתונים שבהם לחזן בג'ה דנהי
דפ' לוק נהי (חג'ת דחכמה דכתר דבינה דפ' דפ' ")

להמשיך חסד ה' להוד דז"א

להמשיך חסד ד' לנלח דז"א

יהוה

יהוה

טובים

יכנין לשגנת חוב' לפ' דפנימיו' דפ' דיעקב מהארת חזן בג'ה דנהי דצ' דלס דמ' דאבא שבהחן
בג'ה דחג'ת לפני פ' דנהי דז"א ")

אלהינו יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

סדר בטן ותיקון פ' האחור דחל בעמידה שטדיון היא עומדת בבה' נק' כגולה משער נק' שהם
השער מלכו ל'ס המאיס לה (עשה כריך להוסיף עב נק' ט' לשגנת מכל נק' פ' א' ניהו י'
עשה פרל' שנים זה האת זה בשנה מן הטכור לז"א (מט' מ'ט') ")

יכנין להמשי' הארה מחסן בג'ה דנ' דמ' דל' דלס דאבא שבהחן בג'ה דחג'ת לז"א לפ' דפ' ד' ל'
דלס לאי' שדפרקין ש' דנהי דז"א לתת בהם כח להוסיף ולתקן כנגדם מחסור ב' פרל' חוב' -
דמה' ובן דפ' דלח' דפ' דחל כח' כגול מ'ס דמה' ובן אשר ככר יש כנלא' פ' המל שבו והוא
באופן זה ")

ג'ה
לפ' בינה דרחל

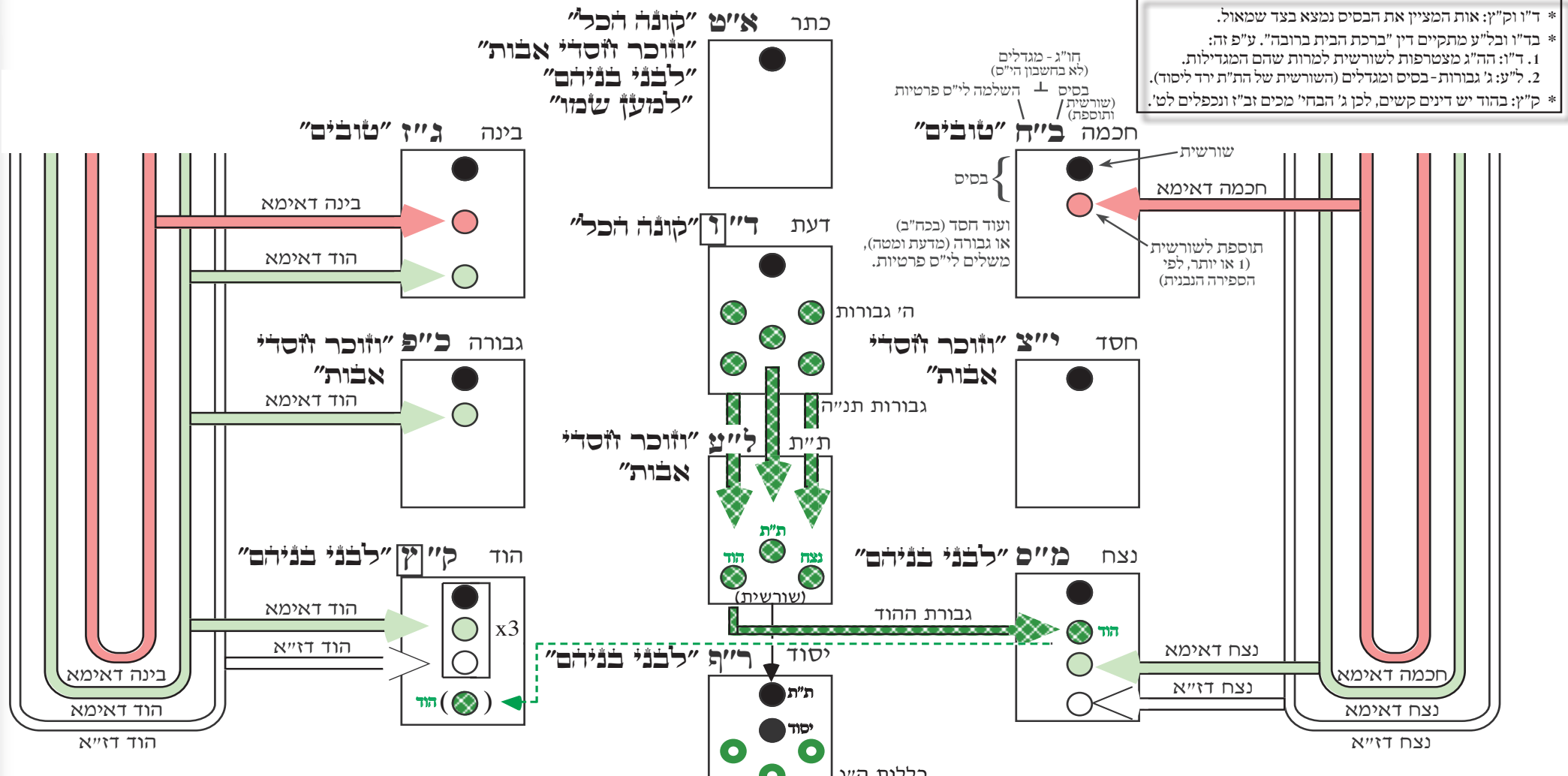
בח
לפ' חכמה דרחל

יכנין ש' הארת חסד שנלח דז"א להמשי'
ממונה החכמה שצ' א' דנלח לז"א הארה
להוסיף כנגדן פ' חכמה דמה' ובן לפ' ד'
החכמה דרחל ועוד ח' פ' אחרות משאר
חלקי בינורי אורות דמה' ובן דחלקיה
ועם המל שבו נשלם ל'ס דפ' חכמה -
דמה' ובן דרחל ")

יכנין ש' הארת חסד שנלח דז"א להמשי'
ממונה החכמה שצ' א' דנלח לז"א הארה
להוסיף כנגדן פ' חכמה דמה' ובן לפ' ד'
החכמה דרחל ועוד ח' פ' אחרות משאר
חלקי בינורי אורות דמה' ובן דחלקיה
ועם המל שבו נשלם ל'ס דפ' חכמה -
דמה' ובן דרחל ")

דרוש אטב"ח - בניית פרי רחל (בהארה) עיי ע"ח ח"ב דף נ"ג

* ד"ו וק"ץ: אות המציין את הבסיס נמצא בצד שמאל.
 * בד"ו ובל"ע מתקיים דין "ברכת הבית ברובה". ע"פ זה:
 1. ד"ו: הה"ג מצטרפות לשורשית למרות שהם המגדילים.
 2. ל"ע: ג' גבורות- בסיס ומגדלים (השורשית של הת"ת ירד ליסוד).
 * ק"ץ: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' הבחי' מכים זב"ז ונכפלים לט'.

כלי ת"ת דז"א (ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד)

שליש עליון	לצורך אור ש"ע דת"ת	נוק'
חצי עליון דשליש אמצעי	אור בש"ת דת"ת	כתר
חצי תחתון דשליש אמצעי	נותן לכתר דנוק'	דעת
חצי עליון דשליש תחתון	נותן לדעת דנוק'	ת"ת
חצי תחתון דשליש תחתון	נותן לת"ת דנוק'	

ולכן הת"ת יכול לתת את הנקודה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מי שיסתמך (בז"א)

מלכות ש"ן "למען שמו"ן

קס"א קמ"ג קנ"א

כל המהות של המלכות היא חותם, לכן לא רואים את השורשית (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

- נקודה שורשית
- כללות הגבורות
- ⊗ גבורות
- הארת מוחין דאימא
- הארת נה"י דאימא (לבוש)
- הארת נה"י דז"א (לבוש)

בציור זה הבאנו רק את מרכיבי הבסיס (שורשית ותוספת לשורשית). המגדיל וההשלמה ל"ס אינם מובאים כאן, מלבד המגדיל של ההוד (ק"ץ), שהרי יש כאן דין מיוחד שגבורת ההוד, קודם כל שימש בתור תוספת לשורשית, ואח"כ הולכת למקומה בספירת ההוד, להגדילה ל"ס. בטבלה שבעמוד הבא, הבאנו את כל המרכיבים.

סדר בנין אטב"ח

מלכות	יסוד	הוד	נצה	ת"ת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	ספירות
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	9 הוד דאימא	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	8 הוד דאימא	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	7 הוד דאימא	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	6 הוד דז"א	5	5	5	5	6 חסד	5	5	5	5
6	6	5 הוד דז"א	6	6	6	6	5 גבורה	6	6	6	6
7	7	4 הוד דז"א	4	7	7	7	4 ת"ת	7	7	7	7
כלל' דכלל' ה"ג			4 הוד					7 הוד			
3 קס"א דאימא	8	3 הוד	3 נצה דאימא	3 ת"ת	8	8	3 נצה	3 בינה דאימא	8	8	8
2 קמ"ג דאימא	2 ת"ת	2 הוד	2 נצה דז"א	2 נצה	2 הוד דאימא	9	2 הוד	2 הוד דאימא	2 חכמה דאימא	9	9
1 קנ"א דאימא	1 יסוד	1 הוד	1 נצה	1 הוד	1 גבו'	1 חסד	1 דעת	1 בינה	1 חכמה	1 כתר	שורשית
שן <תס> למען שמו (לבושי תנ"ה דאימא)	רף (יסוד אין לו על מה לסמוך, ולכן היסוד מקבל את הנקודה השורשית של הת"ת)	קץ לבני בניהם (ג' גבורות קשות אלו, מכות זו בזו, ועושות ט' ספירות)	מס	לע (נקו' שורשית של הת"ת ירדה ליסוד, ברכת הבית ברובה. תנ"ה גם מגדיל וגם נגדל)	כפ וזוכר חסדי אבות	יצ קונה הכל (ברכת הבית ברובה - ה"ג גם מגדילות וגם נגדלות)	דו טובים (חיוזק מנז"ה דאבא)	גז אט קונה הכל וזוכר חסדי לבני בניהם למען שמו (ד' רבעים)	בה	אט	

מקרא: כ - נקודה שורשית (1). תוספת לשורשית (2): ת - מוחין דאימא. נ - לבוש דאימא. נ - לבוש דז"א. חו"ג המגדלים: נ - חסדים. ת - גבורות. 1 - ההגדלה לז"ס.

הקדמה לכוונות המשכת הכתרים דכתרים בטבילה - עפ"י סידור הרש"ש חלק ו' דף ז')

כוונת המשכת המוחין דכתרים די' ספירות דקטנות וגדלות ראשון ושני שצריך לכוון בטבילת ליל שבועות. ותחילה יכוין לעלות אור החוזר דחסדים לכחב"ד, ואח"כ יכוין להמשיך הכתרים כנזכר בדרוש שישי משער כ"ה.

יכוין לעלות הכפל דשני שלישי העליונים דחסד הראשון המתפשט בספירת החסד דז"א, שהוא אור החוזר דחח"ן דחכמה, וחסד דפרצוף אמצעי חג"ת דז"א, לחח"ן דחסד ונצח דפרצוף הפנימי חב"ד, ואור החוזר דחסד דחח"ן דנצח דפרצוף האמצעי, לדת"י דת"ת דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל בשני שלישי העליונים דחסד השני המתפשט בספירת הגבורה דז"א, שהוא אור החוזר דבג"ה דבינה, וגבורה דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לבג"ה דגבורה, והוד דפרצוף הפנימי חב"ד דז"א, ואור החוזר דחסד דבג"ה דהוד דפרצוף אמצעי, לדת"י דיסוד דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל דשליש התחתון¹, עם הכפל דשליש העליון דחסד הג' המתפשט בת"ת דז"א, שהוא האור החוזר דדת"י דיסוד ודת"י דדעת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לת"ת דישסו"ת, שבו מלובשים שורש ד' מוחין דכתר דז"א. ועל ידי כך יכוין להמשיך ולהשלים התפשטות חלק העליון דת"ת הנזכר בישסו"ת.

ויכוין להמשיך תשלום התפשטות הת"ת הנזכר דישסו"ת מאחורי רישא דז"א, עם עצמות אורות דנה"י דישסו"ת שבו, שהם הנה"י החדשים, עד כנגד החזה דז"א מאחוריו.

ויכוין להעלות הכפל דשליש האמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א, שהוא אור החוזר דדת"י דת"ת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לתוך סיום הת"ת הנזכר בישסו"ת שכנגד אחורי החזה דז"א. ולהמשיך סיום הת"ת הנזכר, עם המוחין שבו לפרצוף הכתר דנוק' קדישא דז"א.

יכוין עתה להמשיך ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכל אחד מעשר ספירות חב"ד חג"ת נה"י דישסו"ת ודאו"א, עם ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דצ"ו ול"מ דה' צלמי המוחין שבהם, ובתוכם שם ההוי"ה עם קוץ היו"ד, ועליהם שם אהי"ה מקיף, בניקוד קמץ, לחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכתר דבל אחד מיי' ספירות חב"ד חג"ת נה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן דבינה ודחכמה דז"א, ומספרם ליעקב ורחל, על דרך הנזכר לעיל בז"א ממש.

יכוין (במחשבה) עפ"י סידור של חול (ח"א), כוונות אטב"ח לבניית הנוק' והמשכת הכתרים (דכתרים) לזו"ן: **במילים** "טובים" (דף ס"ד ע"ב), וימשיך ב"קונה הכל" (דף ס"ז ע"ב), עד "למען שמו" (דף ע"א ע"א).

סדר כוונות אטב"ח

1 (העתקה מסידור היר"א ח"א עמוד 615 ד"ה סדר, מובא גם בסידור של הרב הדאיה עמוד 337). הבאנו את כוונות האטב"ח עפ"י נוסח סידור היר"א, בתוספת נופך עפ"י מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א (☀)

סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [אותם י"ס דמלכות, נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך להוסיף על כל נקודה [שרשית] ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד [היינו שכל ספירה תהיה שלימה בי"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה, מן הטבור דז"א ולמטה (ע"ח סוף פ"ו משער י"ט) (ע"י עה"ל ח"ד עמוד 80, ענין אטב"ח)

ויכוין להמשיך הארה מחח"ן בג"ה דנו"ה (יש הכרח להארת פ"ת דנו"ה דאבא בכדי שלא תהיה אחיזה באורות חסדים דנו"ה דאמא, כמ"ש בע"ח שער ל"ח פרק ז'. עיין גם בשמן ששון על ע"ח שער ל"ה פרק ה' אות ז') דמוחין דצ"ו דצלם דאבא שבחח"ן בג"ה דחג"ת דז"א, לפרקין עילאין דפרקין תתאין דצ"ו דצלם דאימא, שבפרקין עילאין דנצח והוד דז"א, לתת בהם כח להוציא ולתקן כנגדם מאחור, ב' פרצופי חו"ב דמ"ה וב"ן דפרצוף דאחור דפנימיות דרחל, כל אחד כלול מיי' ספירות דמ"ה וב"ן, אשר כבר יש בכל אחד ספירת המלכות (שורשית) שבו, והוא באופן זה (⊙)

1 ע"פ התו"ח דף קכ"ט יש להעלות הכפל דשליש עליון ואמצעי לכתר דז"א, פרק תחתון מיועד לכתר דנוק', כמ"ש בסידור חול. וכתב התו"ח שיש לכוין כך בסדר שבועות.

☀ כוונות האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה. וכן ע"י עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד', בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. וע"י גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב ד"ה אח"כ (הראשון).

⊙ ע"י באתי לגני ח"א דף פ"ד רע"ב, שמביא תו"ח ופת"ע (וע"י בהגהות בתיבת אל עליון). נראה שהם סוברים שהכתר שבונים ליעו"ר שייך ליעו"ר אחר מיעו"ר של אטב"ח. וכן בשעה"כ מביא סדר בנין הנוק' (י"ס), שלא עפ"י דרוש אטב"ח. א"כ נוכל לומר שמדובר על שתי נוק', אחת של שעה"כ והשנייה לפי דרוש אטב"ח. וכך נראה בסידור המודפס. אלא שבסידור היר"א נראה שמדובר בנוק' אחת, שקישר אותן בהדגשת "והוא באופן זה". וכן נראה שיטת השד"ה.

[טובים] (*)

[סד:]

ג

לפרצוף בינה דרחל

ויכוין על ידי הארת חסד שבהוד דז"א (המגדיל שהוא הוי"ה בקבוץ, (O), להמשיך הארה מהוד דצלם דצ' דאימא (לבוש), וגם הארה ממוח הבינה (דאימא) שבפרק ראשון דהוד דז"א, להוציא כנגדו ספי' חו"ב (פרטיים) דמ"ה וב"ן, לפר' הבינה דרחל. ועוד ז' ספי' אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבה, נשלם לי"ס (פרטיות) דמ"ה וב"ן דפר' בינה דרחל (א)

כח והארת פ"ת דהוד דאבא (שבגבורה דז"א)

הארה דהוד דאבא

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי וְאֵו הִי (מוח)

אַלְף הִי יוֹד הִי (לבוש)

לפ"ע דפ"ת דהוד דמוחין דאימא (שבפ"ע דהוד דז"א)

[סה.]

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

ע"י הארת חסד דהוד, עם הארת הוד דצלם, עם הארת מוח בינה דאימא

הגדלה) (הגדלה)

נקודה שורשית) (נקודה שורשית)

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א
יִוֵּד הִי וְאֵו הִי (מוח)
אַלְף הִי יוֹד הִי (לבוש)

[החסד שבהוד] (מים מגדלים)

[מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד דאימא]

יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי בינה דרחל
אַלְף הִי יוֹד הִי
אֱהִיָּהּ
א אה אהי אהיה

ב

לפרצוף חכמה דרחל

ויכוין ע"י הארת חסד שבנצח דז"א (המגדיל שהוא הוי"ה בחיריק, (O), להמשיך ממוח החכמה (דאימא) שבפרק ראשון דנצח דז"א, הארה להוציא כנגדו ספירת חכמה (פרטית) דמ"ה וב"ן, לפרצוף החכמה דרחל. ועוד ה' ספירות אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המלכות שבו, נשלם לי' ספירות (פרטיות) דפרצוף חכמה דמ"ה וב"ן דרחל (א)

כח והארת פ"ת דנצח דאבא (שבחסד דז"א)

הארה דנצח דאבא

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי וְיוֹ הִי (מוח)

אַלְף הִי יוֹד הִי (לבוש)

לפ"ע דפ"ת דנצח דמוחין דאימא (שבפ"ע דנצח דז"א)

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

ע"י הארת חסד דנצח, עם מוח חכמה דאימא

הגדלה) (הגדלה)

נקודה שורשית) (נקודה שורשית)

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א
יִוֵּד הִי וְיוֹ הִי (מוח)
אַלְף הִי יוֹד הִי (לבוש)

[החסד שבנצח] (מים מגדלים)

[מוח חכמה (מלוּבש בנצח)]

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי חכמה דרחל
יִוֵּד הִי אֵו הִי
יִוֵּד הִי אֵו הִי
יִוֵּד הִי אֵו הִי
יִוֵּד הִי אֵו הִי

* יש לציין שבנין הנוק' באטב"ח הוא עבור כל פרצוף ג' וד' הכוללים, כנגד כל בנין ז"א של ספירת העומר. וכן, הבאנו כאן את שמות המוחין והלבושים, כדרוש בתקופה הזאת (מפסח עד שבועות).

○ עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבו"ש דף נ"א ע"ב. שה"ק דף פ"ב ע"ב.

עיין בהקדמת מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מסביר שהארת החסד דנו"ה, שהבאנו בתיבת חסדים, הוא המגדיל. וע"י שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה.

א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

[קוֹנָה הַכֹּל]

יכוין להמשיך כללות ה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יְהוָה יְהוָה
 כְּלֹט ה' חֲסָדִים
 יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
 ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
 ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את ה' גבורות ליסוד דז"א
 (בְּמְרוּצָה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה
 דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

יְהוָה יְהוָה
 ה' גבורות
 יְהוָה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה
 5 6
 3 4
 1 2

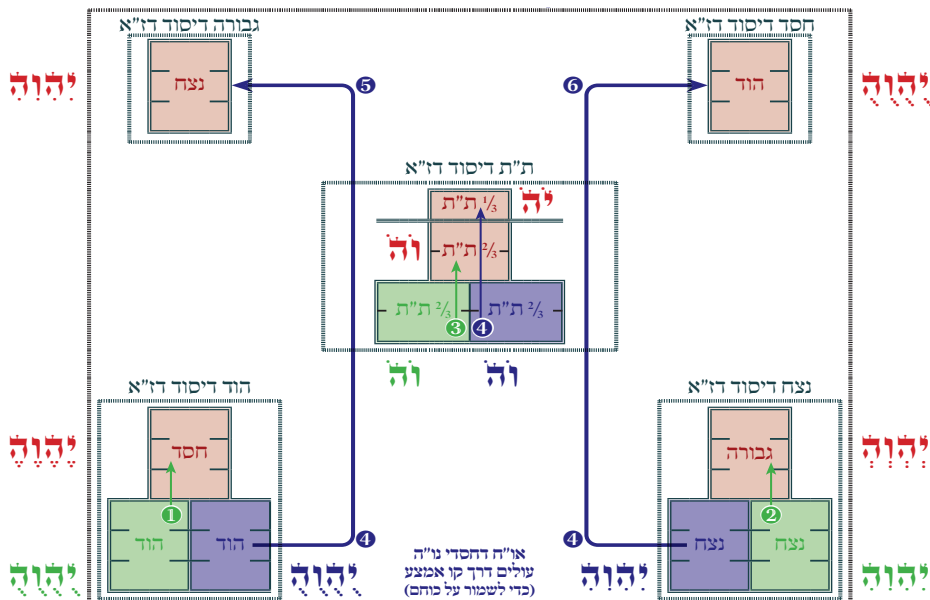
לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים
 3
 וְהָ
 4
 1
 יְהוָה
 5 →
 2
 יְהוָה
 ← 6

לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

[ס.ז.]

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[ס.ז.]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחוזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא.

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד [או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת.

ו [כפל ה] ב' שלישים העליונים ד [או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.

[סז:] ו[כפלה] ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת [ודאו"א וא"א (וכן בכל מקום)] (*).
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א].

יהוה ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת

או"ח דב' שלישים עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (O) דפנימיות דפנימיות דז"א

אהיה אהיה
יהוה יהוה

[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא] (*)		[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא] (*)
אלף הי יוד הי	[חכמה]	יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי	[בינה]	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	[חסדים]	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	[גבורות]	יוד הה וו הה

ג' כלי כתר דז"א (*)

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הי

יוד. יוד. הי. יוד. הי ויו. יוד. הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום דנה"י החדשים הנז', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה.

(A) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

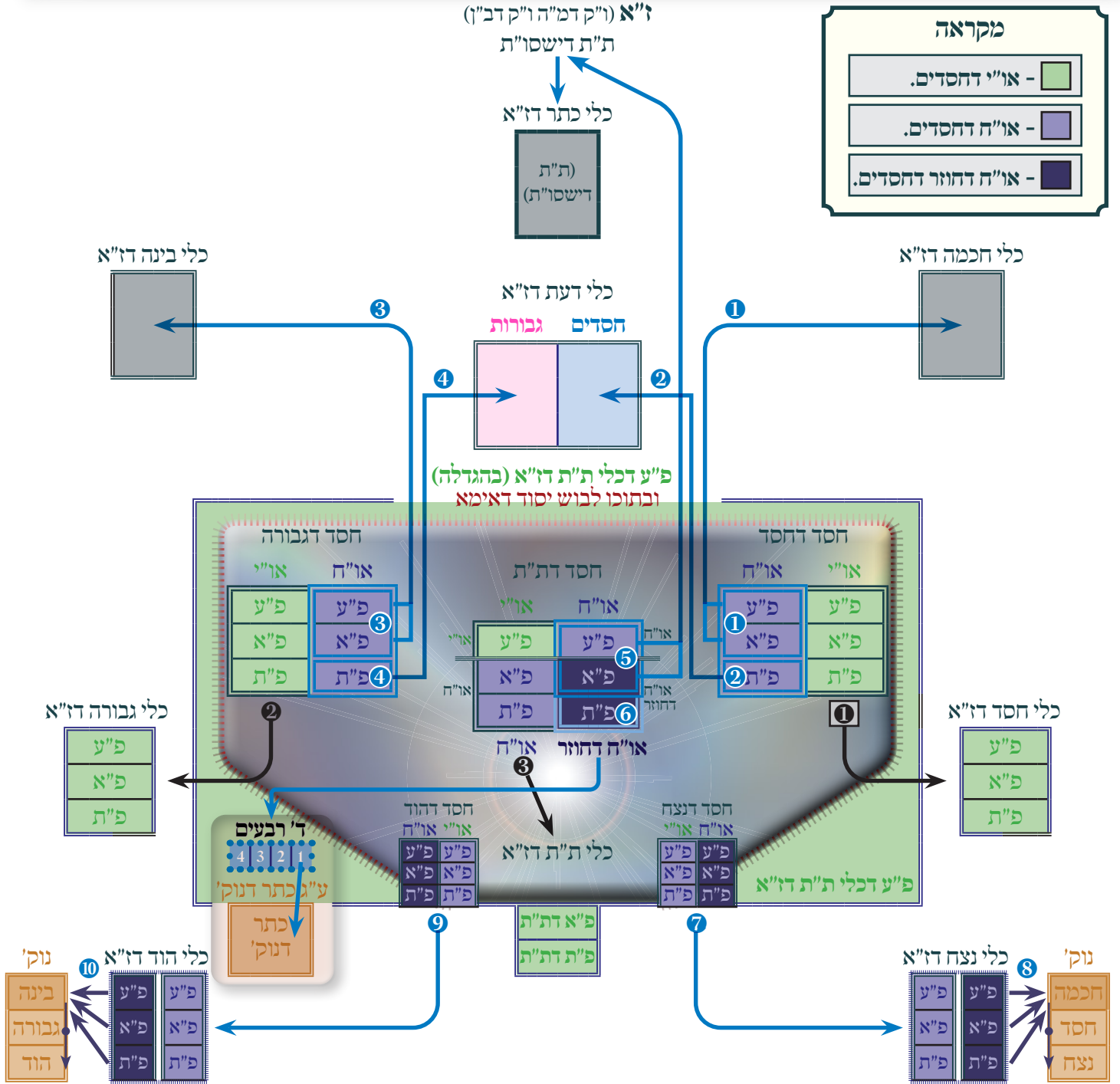
י יה יהו יהוה

* הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. עיין שעה"כ דף פ"ט סע"א, שענין הכתר - שער הנו"ן. שער"ר ח"ב דף ס"ה ע"א, בענין כוונת הטבילה: המושכת הכתרים דכתרים הם לפרצופים 3-4-5 הכוללים דז"א.

O נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מוחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאווירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג'). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.]

* חסדי התנ"ה שחזרו ליסוד דאימא גרמו לריבוי אורות, כנ"ל. ואז נכפלים (נעשה או"ח) החו"ג ושליש עליון דת"ת (שהיו סתומים בתוך יסוד דאימא).
 * וגם נכפלים שוב (נעשה או"ח דחזור) חסדי האו"ח דב"ש ת"ת ונ"ה שעלו (האו"ח שלהם המקורי נשאר ביסוד דז"א).
 * ונבקע יסוד דאימא, ובוה משתחררים החו"ג ושליש עליון דת"ת.
 * האו"ח דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).
 * האו"ח דחזור דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח, והולכים האו"ח דחג"ת למקומם (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).

מקורות

סידור ח"ב דף ס"ז ע"ב. ע"ח ח"א דף מ"א ע"א שמ"ש אות א'.
 ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג', דף נ"ב סע"א.
 אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. דף י"ב אש"ל אות י"ג.
 ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב. (יש לסיים את ז"א, כולל הכתר שלו, לפני תחילת בנין הנוק). דף י"ב ע"ג (ענין הגדלת המוחין/כלים).
 מבו"ש דף נ"ב ע"ב-ג'. ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב (ענין הכתר).
 תו"ח דף קכ"ט ע"ב (ענין שלישי ת"ת לעשיית כתר דנוק).
 באתי לגני ח"א דף פ"ז סע"ב, פ"ט ע"א. ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. פת"ע דף ל"ה ע"ד אות ח'.
 אוצ"ח דף ל"ו ע"ב, אש"ל אות ב'. דף ל"ז ע"ב.
 אמת מאר"ן דף צ"ח סע"א (ענין שורשי המוחין שבכתר).
 פתח עיניים החדש ח"ה עמ' 41.
 ע"ח ח"א דף ק"ז ע"א (ענין נה"י חדשים).

סדר בקיעת הלבושים והגדלת הכלים

- 1 או"ח דחסד הולך לכלי החסד.
- 2 או"ח דגבורה הולך לכלי הגבורה.
- 3 או"ח דת"ת הולך לכלי הת"ת.
- 1 ב"ש דאו"ח דחסד עולים לכלי החכמה.
- 2 ש"ת דאו"ח דחסד עולה לכלי החסדים דדעת.
- 3 ב"ש דאו"ח דגבורה עולים לכלי הבינה.
- 4 ש"ת דאו"ח דגבורה עולה לכלי הגבורות דדעת.
- 5 ב"ש דאו"ח דת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, להביא אותו שימשמש בתור כתר לז"א.
- 6 ש"ת דאו"ח דת"ת הולך לבנות כתר דנוק' (ע"ג רישא דנוק', מתחלק לד' רבעים).
- 7 חסד דנצח (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי הנצח.
- 8 כפל האו"ח (דחזור) דנצח הולך להכמה דנוק', ומאיר בה"ן דנוק'.
- 9 חסד דהוד (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי ההוד.
- 10 כפל האו"ח (דחזור) דהוד הולך לבינה דנוק', ומאיר בג"ה דנוק'.

להמשיך ל"מ פרטיים דכתרים דכתרים, דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים

מקיפי מ'

מקיפי ל'

המקיפים כאן הם בעצם מקיפים פרטיים של הכתרים שהבאנו עכשיו.

בנוסף לכך, יש מקיפים כוללים שמביאים לאחר (או בסיום) הטבילה. ע"י הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בעמוד 135), וכן קנין פירות דף ק"ח (ע"י בעמוד 143).

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.

ע"י פא"ה ח"ב דף ש' ע"ב, מכניסים את הצ' דל"מ בתוך הכלים של הצ' הכללי של ז"א.

[סט.]

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק']

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק']

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י יה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה"ג שהם ה' הוי"ו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספיי העלוי לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספיי אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - 1, ונתוסף עוד ד')

ו (נקודה שורשית)

ה' גבורות

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

ד (הגדלה)

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הוי"ו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א.
 עי' ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עי' באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז).
 ב. עיין ע"ח שער ל"ה פ"ה.

[וזוכר חסדי אבות]

זוכר גי' ע"ב וקס"א דאו"א
יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי

עתה יכוין להשאיר שורשי ה"ג בדעת דנוק', ולהמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבו' עליונות (חג"ת) במלבושי יסודות דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל). ויכוין להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן כנגדם מאח', ג' פר' חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א), כל אחד כלול מי"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

אלף הי יוד הי

<p>כף</p> <p>[להמשיך גבורה דגבורה.] ויכוין להמשיך הארה מהוד דאימא שבפ' אמצעי דהוד דז"א, להוציא ספי' אחת דמ"ה וב"ן מי"ס דפר' הגבורה, וח"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, נשלם לי"ס דפר' הגבורה דמ"ה וב"ן דרחל</p>	<p>לע</p> <p>יכוין להוציא ג"ס מאור גבו' דת"ת ומאור שורשי שתי גבו' דנו"ה שבה, וז"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה (ועם המל' שבו), נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' הת"ת דרחל (ברכת הבית ברובה). ונקודת המל' שהיתה בו, יכוין להמשיכה ולהורידה (עכשיו) ליסוד שלה (◇)</p>	<p>יץ</p> <p>(א) [להמשיך גבו' דחסד (המגדיל)]. ויכוין להמשיך ט"ס דמ"ה וב"ן, ועם המלכות שבו, נשלם לי"ס (פרטיות) דפר' החסד דמ"ה וב"ן דרחל</p>																																						
<table border="0"> <tr> <td>פ (הגדלה)</td> <td>כ (נקודה שורשית)</td> </tr> <tr> <td>גבורה דגבורה (מגדיל)</td> <td>הארת לבוש הוד דאימא</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>אלף הא יוד הא</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי גבורה דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלהים</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אכדטם</td> </tr> </table>	פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)	גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא	יהוה	אלף הא יוד הא	ג' כלי גבורה דרחל		יהוה		אלהים		אכדטם		<table border="0"> <tr> <td>ע (הגדלה)</td> <td>ל (השורשית ביסוד)</td> </tr> <tr> <td>ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)</td> <td>ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי ת"ת דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף למד הי יוד ממ</td> </tr> <tr> <td colspan="2">צבאות</td> </tr> <tr> <td colspan="2">השתפא</td> </tr> </table>	ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	יהוה	יהוה	ג' כלי ת"ת דרחל		אלף למד הי יוד ממ		צבאות		השתפא		<table border="0"> <tr> <td>ץ (הגדלה)</td> <td>י (נקודה שורשית)</td> </tr> <tr> <td>גבורה דחסד (מגדיל)</td> <td>ג' כלי חסד דרחל</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>אלף למד</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף.אלף למד</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אל</td> </tr> </table>	ץ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)	גבורה דחסד (מגדיל)	ג' כלי חסד דרחל	יהוה	אלף למד	אלף.אלף למד		אל	
פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)																																							
גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא																																							
יהוה	אלף הא יוד הא																																							
ג' כלי גבורה דרחל																																								
יהוה																																								
אלהים																																								
אכדטם																																								
ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)																																							
ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)																																							
יהוה	יהוה																																							
ג' כלי ת"ת דרחל																																								
אלף למד הי יוד ממ																																								
צבאות																																								
השתפא																																								
ץ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)																																							
גבורה דחסד (מגדיל)	ג' כלי חסד דרחל																																							
יהוה	אלף למד																																							
אלף.אלף למד																																								
אל																																								

להמשיך חלק הרביע הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל, לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אטב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד]. ובמבוא שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).

◇ ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק' (כאן - יר"א ח"א 626), שאין לו על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.]

[לבני בנייהם]

ויכוין להמשיך הב' גבו' התחתונות דנו"ה דנוק' מיסוד דז"א שבדעת דנוק'. ולהמשיכם דרך ת"ת שלה, ולהשאיר שם שורשם. ולהכרם עם הגבו' הג' שבת"ת שלה. ומריבוי הארת שלשתם, נעשה הת"ת שלה. וימשיך שאריתם לנו"ה שלה, והארת כללות הה"ג ליסוד שלה. ויכוין לעשות ולתקן ג' פנה"י דמ"ה וב"ן דרחל, כל אחד כלול מ"ס, מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

קץ	רף	מס
<p>יכוין להוציא נקו' א' מהארת הוד דז"א. ונקו' א' מהארת הוד דאימא שבתוכו. ועם נקו' המל' שבו הם ג' נקו'. יכוין להכותם זו בזו ולכלול כל אחד מכולם והיו ט' נקו'. ועוד נקו' א' מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' דהוד], ונשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' הוד דרחל</p>	<p>יכוין [להמשיך כללות הה"ג ו] להוציא ח"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, ומל' שירדה בו מן הת"ת, נשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' היסוד דרחל</p>	<p>יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברה דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל</p>
<p>ק</p>	<p>ף</p>	<p>ס</p>
<p>(הגדלה) הוד (מגדיל) (עבר בנצח) יהוה</p>	<p>(הגדלה) כללות ה' גבורות (מגדיל) יהוה יהוה יהוה</p>	<p>(הגדלה) נצח (מגדיל) יהוה</p>
<p>לבוש דפ"ת דהוד דז"א אות לבוש הוד דאימא אלף הא יוד הא</p>	<p>נקודת הת"ת (שורשית שירדה ליסוד) יהוה (שורשית דיסוד) (י' ה' ו' ה' ו')</p>	<p>(שורשית נצח) (יהוה) הוד (במעבר) יהוה לבוש מפ"ת דנצח דז"א צבא לבוש נצח דאימא אלף ה' יוד ה'</p>
<p>ג' כלי הוד דרחל אלהים א אל אלה אלהי אלהים במוכץ</p>	<p>ג' כלי יסוד דרחל ש"ן דלת יוד ש"י ש"ש ש"י</p>	<p>ג' כלי נצח דרחל אל א אל בם</p>

להמשיך חלק הרביעי השלישי דשליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל, לתוך הכתר שלה

רביע ג'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'
יוד הא ואו הה
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה
י י'ה י'הו י'הוה

◇ עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האטב"ח, מלבד שורשית הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

[למען שמו]

להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות דרחל, הנקראת שם.

ולהמשיך [ולהוציא מ] הארת ג' שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא ג"ס. ועוד ז"ס למל' דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(א) תנ"ה - [שׁ] (במקום שורשית, ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)			(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים] [י]		
הי	יוד	הי	אלף	יהוה	יהוה
הא	יוד	הא	אלף	יהוה	יהוה
הה	יוד	הה	אלף	יהוה	יהוה
	(תם*)			שׁן	

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נוץ יוד
 אדני
 א אד אדני אדני

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנ"ה • דרחל ליסודה, (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה
 לג' כלי יסוד דנוק'
 שׁן דלת יוד
 שׁדי
 שׁ שׁדי שׁדי

סוד הדלקת המנורה (עבור לעמוד הבא, יש לכוין מלמטה למעלה) ←

- * עיין פת"ע דף ל"ו ע"ב, מביא מבו"ש דף נ"ד סע"א אות א' (עיין הגוב"י שם). אין לזה כוונה מפורשת. עיין מבו"ש דף נ"ג ע"ג, ענין חותם בתוך חותם, במקום שורשית. הרב ישראל בנימין (מהרי"ב) מרמז במ' של ת"ם שני צירים ושתי דלתות. עיין מז"ש ח"ב דף רע"ה רע"ב, ח"א דף כ"ט רע"א אות נ"ב, בענין אטב"ה. אמ"ל דף מ"ה ע"ד, ט' ע"ג. ת"ם, ענין עקביים של לאה בתוך ראש דרחל.
- עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח סע"ב, רק הנ"ה מגולים (בנוק'), החג"ת (כולו) מכוסה (ע"י לבוש ז"א). לכן לנ"ה יש כח גדול ורק הם יורדים ליסוד דנוק' לעשות פעולת הדלקת המנורה.

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הנה"י חדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א [ע"א].

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [נ] עם הנקו' [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה לי"ס, אטב, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א. ⑧

(א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי

יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל

יֹד הֵא וְאוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵא. יֹד הֵא וְאוּ. יֹד הֵא וְאוּ הֵה

י יֵה יְהוּ יְהוּה

ומשם לכתר דרחל

יְהוּה יְהוּה

ג' כלי דעת דרחל

יֹד הֵה וּוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵה. יֹד הֵה וּוּ. יֹד הֵה וּוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵא. יֹד הֵא וְאוּ. יֹד הֵא וְאוּ הֵה

ומשם לדעת דרחל

יְהוּה יְהוּה

ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לְמֵד הֵי יֹד מֵם

צְבֹאוֹת

הַשְּׁתַּפֵּא

להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוּה יְהוּה

ג' כלי יסוד דרחל

שִׁינְ דִּלְת יֹד

שְׂדִי

שֵׁ שְׂדִי שְׂדִי

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב (גי' אהר"ן)

ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות להעלותם עד הכתר דנוק'

יֹד. יֹד הֵי. יֹד הֵי וְיוּ. יֹד הֵי וְיוּ הֵי קפ"ד

יֹד הֵי וְיוּ הֵי ע"ב גי' אהר"ן

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד הכתר שלה כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. נה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

תולדות או"מ דף ט"ו סע"ב

סדר טבילת שבועות

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה (יאהדונהי), בדחילו ורחימו (יאההויהה) ורחימו ודחילו (איאההויהה), ליחדא שם אות יו"ד ואות ה"א (או"א) בשם אות וא"ו ואות ה"א (זו"ן) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומייחדם) ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנני בא לטבול במקוה טהרה זו לתקן את שרשה במקום עליון בכל פרטיה ותיקוניה ודקדוקיה.

ויהי רצון מלפניך יאו"א שבכח סגולת טבילה זו במקוה, העולה כמספר ונק"ה שבמזל התחתון, תנקה ותטהר הכלה העליונה, נאה וחסודה, בטבילת המים היורדים מהכתר הנורא, הכולל כל נ' שערי בינה, ברדתו על ראש ז"א. ויאירו בה **יו"ד ה"י דשם ע"ב**, ו**יו"ד ה"י דשם ס"ג**, ומילוי **ע"ב**, ומילוי **ס"ג**, שכאשר יוסר מהם ה**ב' כוללים** של ב' שמות, המה יעלו כמספר **מקו"ה** העליון המושגב ומוכתר בכתרי כתרים **שער ה'ן**.

ובכן יתוקן **כתר הכלה**, נעימה וחסודה, כאשר ישית עליו בעל האשה, ויט אליה חס"ד, ותשם כתר מלכות בראשה, לשבת יחדיו. ומהארה זו תאיר **לנו**, בני מלכים בני רחל אמנו, תוספת קדושה על נר"ן, לאור באור החיים, כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור. וצדקה תהיה לנו להיות בכלל שושביני הכלה המעדיים אותה בעדי עדיים ומהארת י"ג תיקוני דיקנא ה' ה' אל רחום וחנון וכו' ונקה, המאירים עתה, אשר בהם שורש המחילה והתחינה, הקרב כבסנו מעוונינו ומחטאתינו טהרנו, כאמור מפי כבודך וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם, ותוציא לאור משפטינו ואל תשחת את זכר שאריתנו, כי לך מייחלות עינינו, וזכור מעמד הר סיני לפניך כיום הזה, וקומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך.

ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו.

לקבל תוספת הקדושה **מכתר**, יטבול **ד' טבילות**, ויכוין בראשון **ביו"ד ה"י דשם ע"ב**, ובשני **ביו"ד ה"י דס"ג**, ובשלישי **במילוי שם ע"ב**, וברביעי **במילוי שם ס"ג**. או יכוין בד' **אותיות שם הוי"ה** בניקוד **קמץ**. ואשרי איש ירא ה' אשר כמשפט הזה יעשה להשביע בצחצחות נפשו, ורוח נכון יחודש בקרבו, ולאהבה וליראה את ה' יראת הרוממות, יראָה זרע יאריך ימיו, ול"ו יראה כל חכמי לב, מוכתר בכתר תורה, וד' עליהם יחיו.

יו"ד ה"י דע"ב (35)

יו"ד ה"י דס"ג (35)

יו"ד ה"י ו"ן ה"י דע"ב (46)

יו"ד ה"י ו"א ה"י דס"ג (37)

ועולים כמנין **מקו"ה**, עם ב' **כוללים**. (153)

סדר המשכת המקיפים הכוללים של ז"א (של פרצופים כח"ב הכוללים)

להמשיך ל"מ הכוללים דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים - מקיפים ע"ג רישא דז"א

מקיפי מ'

Ⓢ

Ⓣ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

Ⓚ

Ⓛ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

Ⓢ ע"י הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בגנזי חיים על שבועות עמוד 109),

וכן קנין פירות דף ק"ח (ע"י בגנזי חיים על שבועות בעמוד 117).

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.

נהר שלום דף כ"ח סע"א - סדר כוונות הטבילה

בענין עליית וכפילת החסדים, ידוע ומפורסם במקומות רבים בספר ע"ח ובפרט בשער כ"ה דרוש ג' ובשער תיקון הנוקבא בע"ח ובספר מב"ש יע"ש, שא"א להמשיך הגבורות לדעת דנוק' כי אם אחר המיתוק. וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים דנ"ה לחו"ב דנוקבא, כי אם אחר ירידתם וחזרתם למקומם, שהוא אחר ירידת והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל. והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל א"א אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר. והמשכת הכתר א"א אם לא ע"י עליית כפילת החסדים. וע"כ הוא מוכרח לכוין כל אותו הסדר:

כוונת תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף ח' עמוד ב')

הנה נודע דכל מה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות (כולל הטבילה), הוא המוחין דאחור באחור. ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים (כללי, אבל פרטי יש), ואפילו בליל שבועות, עד היום. ואח"כ על ידי תפלת שחרית ומוסף, יכוין להמשיך מוחין דאחור בפנים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן, והם המוחין דחיה (פנים) דאבי"ע דכל אותם הבחינות:

וכתב הרב ז"ל בסוף פ"ה משער כ"ה ובכמה מקומות, וז"ל: ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיורת, זה הוא עתה בהיותה באחוריו, כי אחרי שתגדל וכו'. ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם מוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפנים בפנים, ונגדלת כמוהו בכתר אחד שוה לשניהם (היינו באותו הגובה). מזה נראה שאין לכוין בתפילות היום דשבועות רק ממלת "באהבה" דעמידה ואילך:

והוא שיכוין במלת "באהבה" דתפלת שחרית דלחש דיום שבועות, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכולל דז"א, ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוקבא, וצלם דמוחין דיש"ס על גבי רישא דז"א. ולינסור הנוקבא הנזכרת, ולהביאה לפנים. ולהעלות את שני צלמי (לכאורה צ"ל צלם אחד. או שנסביר עפ"י עלי נהר דף ע' אות ט' בהגהת השד"ה, כמו בליל פסח, שאז גם צל"ם דאח' דאח' מסתלק, מתוך הנוק') המוחין הנזכרים למ"ן, ולזווגם. להמשיך המוחין דפנים, ונמשכים ומתפשטים לנקודת הפנים דנוקבא דבינה ב"מלך עוזר" וכו', ונגדלת, וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין, ומתפשטים בכריעות ובזקיפות, על דרך הנזכר בתפלת החול.

ובחזרה דשחרית, יכוין על דרך הנזכר, בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן, הנתקן על ידי או"א עילאין.

ובלחש דמוסף, נר"ן דפרצוף הכתר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובחזרה [דמוסף] פרצוף חכמה דכתר הנזכר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובקדושה, הכתר דפרצוף הכתר הנזכר דזו"ן, על דרך הנזכר (בנין ויחוד, בתיבת אחד):

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ה' סוף עמוד א')

א"ה עיין בנה"ש דף כ"ט ע"ב, וז"ל. וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן, כידוע (בסידור של חול, בתיבות קונה הכל). ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה, אחר הכתרים. או אפשר לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמות, ע"ד המשכת המ' דצלם בשבת, ע"ש. ועיין בפתח עיניים בדף צ' ע"ג, וז"ל. ובענין המקיפי ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר וכו', ובק"ק בית אל יבב"ץ המנהג לכוין תכף אחר כונת הטבילה (עמוד 107), קודם צאת מן הטבילה, עכ"ל. וא"כ, כאן אחר הכונה הזאת, צריך לכוין להמשיך ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר כנז':

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ט' עמוד א')

א"ה עיין בשמן ששון ח"ד (פתח עיניים) דף צ' ע"ב, וז"ל בענין המנהגים בק"ק בית אל יבב"ץ, בסדר הכוונות בליל שבועות, אין לכוין שום כוונה, רק יאמר ערבית פשוט. וכן ביום, תפילה פשוטה עד מילת באהבה של העמידה. ומשם ואילך יתחיל בסדר הכוונה כנזכר בסידורים, לכוין קבלת דמב"ד ובירורי רפ"ח דכל בחינה לצורך מוחין דאחו"פ דפנים כנודע. וכמ"ש בנה"ש דף ל"ג אע"א ע"ש. וכן אנו נוהגים, וכן כתב הרב היר"א בסידור. וז"ל: לחש דשחרית, יכוין בסידור החול לנסור ב' פרצופים דאחו"פ דאח' דבינה דזו"ן, ולהביא להם ב' צלמי המוחין דאחו"פ דפנים. והכריעות וזקיפות וזיווג שים שלום, כמו בחול ממש, אלא שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים דפרצוף בינה, ויעקב ורחל נכללים בהם. חזרת שחרית, [כנ"ל] בפרצוף חכמה דזו"ן. לחש דמוסף, [כנ"ל] נר"ן דכתר דזו"ן. חזרה דמוסף, [כנ"ל] חכמה דכתר דזו"ן. קדושת כתר, [כנ"ל] כתר דכתר דזו"ן ע"ש.

כוונת הסעודה דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף י"ב עמוד ב')

ובסעודה דיום שבועות, יכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות, אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן על ידי מנחת שעורים (קרוב העומר). ועתה, יכוין להמשיך המוחין דפנים בפנים, ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות, ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים על ידי שתי הלחם (קרוב שבועות), כי חטה בגימטריא כ"ב אתון, סוד ה"ח כנודע:

1. שעה"כ דף פ"ו ע"ד, הגוב"י אות ב', מביא את פע"ח שער ספירת העומר דף פ"ו ע"ד.
עפ"י דעת האריז"ל אין להסתפר בכל תקופת ספירת העומר עד ערב שבועות. סיבת האיסור אינה בגלל האבלות על תלמידי ר"ע כמו עפ"י פשט ההלכה, אלא מפני טעם עמוק הקשור לתיקון הנקרא עמר נקה שהוא בגלגלתא דא"א והוא נתקן בימים אלו. עיקר השלמת התיקון הוא במ"ו לעומר, לכן אין להקדים.
 2. שעה"כ דף פ"ז ע"א, הגוב"י אות ד': הרב שמואל ויטאל מעיד שאביו היה מסתפר במ"ח ולא הסביר הדבר. סברת מהרש"ו כיון שכבר נשלמו שני צרופי שמות אלוקים כל אחד כ"ד צרופים. אביו הסתיר ולא רצה להסביר את טעם מנהגו זה.
 3. נה"ש דף ל"ג ע"א: צריך להיזהר לא לגלח אלא במ"ט לעומר כפי מנהג האריז"ל ולא במ"ח כי אין קשר בין המוחין של העומר לשערות ובחי' מ"ט של השערות לא נמשכה כלל עד יום מ"ט. נסתפק ספק גדול אם חל מ"ט בשבת האם נתיר לגלח במ"ח, ולא נפשט הספק. אלולי הכריחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח. כלומר, בסופו של דבר הרש"ש התגלח במ"ח.
 4. מורה באצבע לחיד"א סעיף רכ"א: רבינו האר"י לא היה מגלח עד מ"ט. כאשר חל מ"ט בשבת, ראיתי בכתב יד הרש"ש שאין לגלח אך הכריחוהו לגלח. גם דעת החיד"א שיש לגלח שלא יכנס לרגל מנוול.
 5. דב"ש מנהגי בית אל אות נ"ה: כשחל יום מ"ט בשבת אזי מגלחין ביום מ"ח לכבוד שבת ויו"ט.
 6. בן איש חי הגדת אורח חיים עניין חוה"מ סעיף כ"ז: אם חל ערב שבועות ביום שבת, מותר לגלח ביום מ"ח (מורה באצבע אות רכ"א).
 7. כף החיים תצ"ג ס"ק י"ג: הביא דברי המורה באצבע להלכה שמותר להסתפר במ"ח אם חל מ"ט בשבת.
 8. הרב מרדכי אליהו הלכות חגים פרק כ"א הלכה י"ג: כשחל שבועות ביום א' יסתפרו ביום ו'. עיין כף החיים תצ"ג ס"ק י"ג.
 9. שיטת השד"ה מובאת בספר דרכי החיים והשלום של האדמו"ר ממונקטש עמוד שפ"ו סימן תרכ"ח: כשחל ערב שבועות בשבת נהג השד"ה כשיטת הרש"ש, וכן נהגו איתו החבריה קדישא דיליה.
- מעיקר הדין, נראה שלפי רוב הפוסקים מותר להסתפר במ"ח שחל להיות בערב שבת. אך נראה שישב ואל תעשה עדיף.

תם ולא נשלם, השבח לאל בורא עולם,
 ירושלים תובב"א

